

ஸ்ரீமதேக்ராமாதுஜாயநமः.

இயற்பா.

பேயாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மு ன் னு ந் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம்

அபாரகருணாகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸுஹிதம்

இச்சபாபஸடிதரான

சிங்கப்பெருமா ள்கோவில்

தர்க்கதிர்த்தர்-ராமாதுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபதஸுஹிதம்

அநேக தேசாந்த ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல்

மேற்படி

ராமாதுஜாசார்யராலும்

ஸி. முத்துக்குஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசேதிக்கப்பட்டி

ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்ந்த முத்ராபகஸபை (ஸிமிடெட்) யாரால்

சென்னபட்டணம்,

ஸ்ரீநிகேதந முத்ராஶ்ரசாலையில்

ஸ்ரீ பராக்ருசுதிருவவதாராதி - ௧௯௦௨.

ப்லவ. ஸம்வத்ஸரத்திஸ்

பதிப்பித்துப் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டத.

ககடக.

வ்யஜபதேதரம்.

ஸ்ரீமதேராமா நஜாயநம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

1882-ஹு த்திய ஆறுவது ஆக்ட்டுப்ரகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்து
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாரங்களுக்குக் குறைபாமல் சாஸ்வதமாய் அச்சிட்டு
மூன்றதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12-காபிசனும், பாகஸ்தர்களுக்கு
5 - காபிசனும் போஷகர்களுக்கு 1 - காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபாய் 100,
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபாய் 20, மொத்தமாயாவது ப்ரதி இங்லிஷ்மீ
15வக்குள் 10 - ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ர
வேசவர்த்தநீக்ரமமாக ரூபாய், 2-0 0, ரூபாய், 1-0-0, ரூபாய், 0-4 0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். இதின் விலை அணு 2

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு

ப்ரகாரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்	மேலான காஹிதம் தமிழ்லிபி	3--4--1
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்	டிடொ	0--5--0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்	டிடொ	0--3--0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதமகா அரும்		
	பதஸஹிதம் டிடொ	1--2--0
டிடொ இரண்டாந்திருவந்தாதி	டிடொ டிடொ	0--12--0
டிடொ மூன்றாந்திருவந்தாதி	டிடொ டிடொ	0--11--0
தாத்தப்யஸஹித ப்ராசர விசிஷ்ட பரம தர்மசாஸ்த்ரம்		0--14--0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி - தனாகிரி,

நெ. 33, வெங்கடாசலமுதலிதெருவு, சென்னை.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸைப (ஸிமிடெட்.)

இயற்பா.

மூன்ற்திருவந்தாதி.

—K(*)—

இந்த க்ரந்தம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமான இயற்பாவில் மூன்றாவது ப்ரபந்தம். இதில் பாசுரங்கள். ௧00-இதை யருளிச்செய்தவர், நிரீஹேதுக பகவத்கடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞாந முடைய பேயாழ்வார். இவர் முதலாழ்வார் மூவரில் மூன்றாமவர்; சென்னப்பட்டணத்துக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் மயிலாப்பூரில்மணிகை ரவமென்கிற கிணற்றில் செங்கழுநீர்ப்பூவிலவதரித்த அயோநிஜர். இவர் மஹாயோகியாய் லோகத்தைக் கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம்செய்யாமல் பகவதாஸத்தமநஸ்கராய் உந்மத்தரைப்போல் ஸஞ்சரித்திருந்தாராகையால் இவருக்குப் பேயாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்று.

இவர், த்வாபராதி ௮௬௦௬௦௦௦ - ம் ஸம்வதஸ்ரமான வித்தாரத்திராமஸம்வதஸ்ரம் ஐப்பசிமாஸம் சுக்லபக்ஷதசமி வியாழக்கிழமை கூடிய சதயநக்ஷத்ரத்தி லவதரித்தார். இவருக்கு நாமாந்தரங்கள் - மஹதாஹ்வயர், மயிலாபுராதிபர். இவருக்குத்திருவாராதம் - ஆழ்வார்கள் நைஹர். ஆசார்யர்-ஸேனே முதலியார்-சிஷ்யர்-திருமழிசைப் பிரான். இவர் ப்ரபாவத்தைப்பார்த்து இவரை நத்தகாம்சமென்பர்கள். இவர் மங்களாசாஸனம் செய்த திவ்யதேசங்கள் - திருவல்லிகேணி, பெருமாள்கோயில், திருமலை, திருவெஃகா, வேளுக்கை, திருக்குடந்தை, பாடகம், திருப்பாற்கடல், பரமபதம், கழிகை, திருவிண்ணகர், ஸ்ரீரங்கம், திருக்கோட்டியூர், அஷ்டபுஜம், இவைகள். இப் ப்ரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யாந மருளிச்செய்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை, அவ் வ்யாக்யாநத்திற்கு அரும்பத மருளிச்செய்த அப்பிள்ளை, இவர்கள் ப்ரபாவம் முதல்திருவந்தாதி பீடிகையில் இச்சபையாரால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பேயாழ்வாரும், பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார்களும் தங்கள் யோகமஹிமையினால் (௩௧௨௫) ஸம்வதஸ்ரம் பூலோகத்தி லெழுந்தருளியிருந்து திருக்கோவலூரில் பரமபதத்துக்கெழுந்தருளினார்கள்.

திருநகைத்ரதனியன்.

ஐயுஷா துஷாவ யோவிஷ்ணு ரயோ ரயிராயிவ்||
 கூவே ருகோ துஜோ ஜாதா லஹாஹய ராஸுயே||
 த்ருஷ்ட்வாதுஷ்டாவயோவிஷ்ணும் ரமயாமயிலாதிபம்||
 கூபேரக்தோ த்பலேஜாதம் மஹதாஹ்வயமாஸ்யே||
 துமாமஸதவிஷ்ணுமாதம் ரயிரவாஸுரி கெருவாசு||
 லஹாஹம் லஹாஹாஸுராதம் வஜே ஸீ நநகாஸக்ய||
 துலாசதபிஷக்தாதம் மயூரபுரிகைரவாசு||
 மஹாந்தம் மஹதாஹ்வாதம் வந்தேஸ்ரீநந்தகாமசகம்||

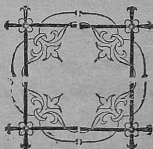
வாழி திருநாமம்.

திருக்கண்டேனென நூறும் செப்பினான்வாழியே
 சிறந்தவைப்பசியிற் சதயம் செனித்தவள்ளல்வாழியே
 மருக்கமழும் மயிலைநகர்வாழ்வந்தோன் வாழியே
 மலர்க்கரியநெய்தல்தன்னில் வந்துதித்தான்வாழியே
 நெருக்கிடவே இடைகழியில் நின்றசெல்வன்வாழியே
 நேமிசங்கன்வழிவழிகை நெஞ்சில்வைப்போன்வாழியே
 பெருக்கமுடன் திருமழிசைப்பிரான் தொழுவோன்வாழியே
 பேயாழ்வார்தாளிணைகள் பெருநிலத்திலவாழியே.

இப்படிக்கு,

மாடபூசி-தர்க்கதீர்த்தர், ராமாநுஜாசார்யர்.

ஸபாபண்டிதர்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமः.

பிள்ளைலோகம்ஜீய ருளிச்செய்த

முன்னுந்திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளை யுடையராய், அத்தாலே பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தையுடையராய், ததேகாநுபவ பரராய் “ஜாநகூபவஸுபோமிநஃ—ஜ்ஞாநத்ருப்தஸ்ய யோகிநஃ” என்னும்படி ததேகதாரகராய், லோகயாத்நரையில் கண்வையாதே அலௌகிகராய் வர்த்திக்கிற முதலாழ்வார்களில் * மாடமாமயிலே யிலே அவதரித்து மஹதாழ்வயரென்னும்படி நிரதிசயப்ரேமத்தை யுடையராய், அத்தாலே “திருக்கண்டேன்” என்றுரைத்த பேயாழ்வார் திருவடிகளில் கிரந்தராதுஸந்தரத்தை விதிக்கிறது இதில்.

குருகைகாவலப்ப னருளிச்சேய்த தனியன்.

சீராரும்மாடத் திருக்கோவலூரதனுள்
காரார்கருமுகிலைக் காணப்புக்கு—ஓராத்
திருக்கண்டேனென்றுரைத்த சீரான்கழலே
உரைக்கண்டாய்நெஞ்சே யுகந்து.

அர்.— நெஞ்சே சீர் ஆரும் மாடம் திருக்கோவலூர் அதனுள் கார் ஆர் கரு முகிலை காணப்புக்கு ஓரா திருக்கண்டேன் என்று உரைத்த சீரான் கழல் உகந்து உரை கண்டாய்.

அர்த்தம்.— மஃஸ்ஸே ! ஸம்பத்தினால் நிறைந்தும் மண்டபங் களையுடையதுமான திருக்கோவலூரென்கிற திவ்யதேசத்திற்குள் ஜலத்தினால் நிறைந்து கறுத்திருக்கிற மேகம்போன்றதிருமேனியை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனை அநுபவிக்கத்தொடங்கி ஆராய்ந்து திருக் கண்டேனென்று தொடக்கமானதிருவந்தாதியை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமானான பேயாழ்வாருடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்டு சொல் வுகிடாய்.

சு இயற்பா, மூன்றந்திருவந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யாநம்.

வ்யா.— (சீராரும்மாடத் திருக்கோவலூரதனுள்) * சீரேறு மறையாளர் நிறைந்தசெல்வத்திருக்கோவலூ ராகையாலே ஸ்ரீமத் தாய், அவர்களுக்குப் பாங்காகவஸிக்கும்படியான மாடங்கனையுடைத் தாய், அத்தாலே ததேகநிரூபணீயமாயிருக்கிற திருக்கோவலூரென் தபடி, கோவலன் வர்த்திக்கையாலே அதுவே நிரூபகமானதேசம். (ஊர்) * தானுகந்தவூர். பின்புள்ளார்க்கு மாஸ்ரயணீயனாகக்காக க்ருஷ்ணகுணசேஷடிதங்களெல்லாம் தோற்ற “நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்” இயாதிப்படியே வர்த்திக்கிறதேசம். (அதனுள்) இப்படி விலக்ஷணமானதேசத்துக்குள்ளே, விலக்ஷணராலே அன்றே ரித்த * ஞானச்சுடர்விளக்குகளாலே புறவிருளும் இதயத்திருளும் போனவாறே. (காரார்கருமுகிலைக்காணப்புக்கு) * மழைமுகிலே போல்வானான வவனை * பொலிந்திருண்டகார் வானின்படியே கண்டறுபவிக்கப்புக்கு, புறமழைக்கு ஒதுங்கினவர்க்கு உள்ளும் மழை முகிலாயிருக்கிறபடி. (காணப்புக்கு) அன்பு கூரும்படியானதாம் அறுபவிக்கப்புக்கு.

(அதனுள் காரார்கருமுகில்) * குறுங்குடியுள் முகில்போலே க்ருபாவர்ஷியான மேகமிறே.(காரார்கருமுகிலே) வர்ஷுகவலாஹகம் போலே மேககாந்தியாயிருக்கை. காளமேகமன்றிக்கே வர்ஷுக வலாஹகதர்சநத்தாலே ஒருநிவேசநத்திலே ஒதுங்கப்புக்கு மூவனா யொழிய மற்றொன்று ஆராயுமிடத்து என்று மாம். ஏவம்விதான வவனை * நெஞ்சென்னு முட்கண்ணாலே காணப்புக்கு. (ஓரா) திரு வுள்ளத்திலே அவ்வறுபவம் விசதமாம்படி ஓர்ந்து-அறுஸந்தித்து, மநம்பண்ணி.

(திருக்கண்டே நென்றுணாத்த) அவ்வறுபவ ஜகித ப்ரீதி யாலே தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்த படியை “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கி பின்புள்ளார்க்கும் ப்ரஸித்தமாக வருளிச்செய்த, (சீரான் கழலே) இப்படி ஸ்ரீமானை யறுபவித்த ஸ்ரீயையுடையரான ஸ்ரீமானு டைய ஸ்ரீபாதங்களே. “மாமலரான் தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலைவன்பொன்னடி” என்னக்கடவதிறே. (உரைக்

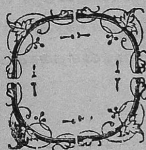
இயற்பா, முன்றாந்திருவந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யாநம். ௫

கண்டாய்ரெஞ்சேயுகந்து) அவர் “திருக்கண்டேன்” என்றதுபவித் தாற்போலே நீயுமவர்திருவடிகளை வாக்காலே அநுஸந்திக்கப்பார். “யபிநிலாபாயதி துராவாபதி - யத்திமலரத்யாயதிதத்வா சாவததி” யிறே.

(ரெஞ்சேயுகந்து) இப்படி ததீயசேஷத்வத்துக்குத் தகுந்த ரெஞ்சே! அநுஸந்திக்குமிடத்தில் ஹர்ஷத்துடனே அநுஸந்தித்து. “உகந்துபணிசெய்து” என்னுமாபோலே. “தனிமாத்தெய்வத் தடியவர்க்கு இனிநாமாளாகவே இசையுங்கொல்” என்றாரிறே. சீரானென்று - பகவத்ஸாக்ஷாத்கார ஹேதுவான ஜ்ஞாநபக்த்யாதி குணங்களையுடைய ரென்னவுமாம்.

இத்தால் - பகவத் ஸாக்ஷாத்காரமுடையராய், அத்தை ஸம் ஸாரிகளு மதுபவிக்கும்படி ஸ்வஸூக்திமுகேந்ரகாசிப்பிக்கு மவர்க ளான ஸ்ரீமான் கள் திருவடிகள் நித்யானுஸந்தேயமென்றதாயிற்று.

பிள்ளைலோகம்ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த மூன்றந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—உபயவிபூதி யுத்தனென்றதுஸந்தித்தார் முதலாழ்வார். அதுக்கு வாசகசப்தம் நாராயணசப்தமென்றார் நடுவிலாழ்வார். அதுக்கு ஸ்ரீசப்தம் கூட்டிக்கொள்ளவேணுமென்கிற ரிவ்வாழ்வார். ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லுகிறது வையந்தகனி. ஜ்ஞாநவிபாகையான பக்தியைச்சொல்லுகிறது அன்பேதகனி. பக்தியாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தபடி சொல்லுகிறது இதில்.

அரும்பதவிளக்கம்.— ப்ரவேசே-ப்ரதிபாத்ய விசேஷத்தாலே ஒருஸங்கதியும் ப்ரபந்தகர்த்தாக்கள் ஸ்வபாவத்தாலே ஒருஸங்கதியும் ஆகவிண்ணு.

திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன், திகழும்
அருக்கனணிநிறமுங்கண்டேன்—செருக்கினாரும்
பொன்னாழிகண்டேன் புரிசங்கங்கைக்கண்டேன்
என்னாழிவண்ணன்பா லின்று. க.

அர்.— இன்று என் ஆழிவண்ணன்பால் திரு கண்டேன். (௧)
பொன் மேனி கண்டேன். திகழும் அருக்கன் அணி நிறமும் கண்டேன். (13) செரு கினாரும் பொன் ஆழி கண்டேன். புரி சங்கம் கை கண்டேன். (22)

அர்.— பகவந் நிர்ஹேதுககடாக்ஷம்பெற்ற வின்று (நான்) எனதுஸ்வாமியான கடல்வண்ணன்பக்கல் பெரியபிராட்டியை ஸேவித்தேன். (௫) அழகிய திருமேனியை ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். விளங்காநின்ற வாகித்யன்போ லுஜ்வலமான வடிவையறிந்தேன். (கஉ) யுத்தத்தில் வருத்தியடைகிற ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை ஸேவித்தேன். விருப்பமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தைத் திருக்கையில் ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். (௨௨) க.

வ்யா.— முதற்பாட்டு.— (திருக்கண்டேன்) தர்மந்தன்னைக் கண்டேன். (பொன்மேனிகண்டேன்) அவனிருக்கு மாஸநங்கண்டேன். (திகழுமருக்கண்ணி நிறமுங்கண்டேன்) இருவரும்சேர்ந்தசேர்த்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாற்போலே யிருக்கிறபடி. (செருக்கிளரும் பொன்னுழிகண்டேன்) அஸ்தானேபயசங்கை பண்ணி 'வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு, வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு' என்கிறபடியே திருவாழியைக் கண்டேன். (புரிசங்கங்கைக்கண்டேன்) "பூரணலிஃ பூரணபாவீநடி - ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்" என்கிறபடியே, (என்னுழிவண்ணன்பாலின்னு) கடல்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையெனக்குக்காட்டினவன் பக்கவிலே. (திருக்கண்டேன் - பொன்மேனிகண்டேன்) ப்ரபைக்காஸ்ரயங்கண்டேன். (திகழுமருக்கண்ணிநிறமுங்கண்டேன்) இருவருங் கலந்தகலவியாலே பிறந்த ஸமுதாயசோபை. (என்னுழிவண்ணன்பால்) கடவிலேயிறே பிராட்டியும் மற்றுமுள்ள ரத்தங்களுமெல்லாம் பிறப்பது. (இன்று) அவன்காட்டிக் கண்டவின்னு, இவர்கள் புருஷகாரமாகக் கண்டவின்றென்னவுமாம்.

அரு.— முதற்பாட்டு.— (இளவெய்யில்) பாலாதித்யனுடைய அழகியதாய் ப்ரகாசிக்கிறநிறம்போன்ற புகரைக்கண்டேன். செருவிலே - யுத்தத்திலே, கிளருகிற. பெரியாழ்வாரைப்போலே தாமுங்கண்டோமென்கிறார். (அஸ்த்தானே இத்தாதி). புரிசங்கம்-புரிகை-ஒடுங்குதல்-ஆழிவண்ணன்-ஸ்வபாவபரம் இரண்டாந்தாத்பர்யம். க.

இன்றேகழல்கண்டே னேழ்பிறப்பும்யானறுத்தேன்
பொன்தோய்வமைமார்பில்பூந்துழாய்—அன்று
திருக்கண்டுகொண்ட திருமாலே, உன்னை
மருக்கண்டுகொண்டென் மனம்.

அந்.— பொன் தோய் வமை மார்பில் பூ துழாய் (6) அன்று திரு கண்டு கொண்ட திருமாலே! (10) என் மனம் உன்னை மரு கண்டுகொண்டு. (15) இன்றே கழல் கண்டேன். ஏழ் பிறப்பும் யான் அறுத்தேன். (22)

அர்.— பிராட்டி யுறையக்கடவதாய் மலைபோன்ற திருமார்பிலழகிய திருத்தழாய்மாலையையுடையவனாய் (சு) அந்த ஸமுத்ரமதநகாலத்தில் பிராட்டி தேடிப்பிடித்த ஸ்ரியபதியே! (௧0) என்னுடைய மநஸஸு உன்னை யாசைப்பட்டுக் கண்டுகொண்டது. (௧௫)

இப்போதே (உன்) திருவடியை ஸேவித்தேன். வருத்தியபடையும்
ஜம்மங்களை நான் போக்கினேன். (உஉ) உ.

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு.— (இன்றே யித்யாதி) கைங்கர்ய
மேயாத்நாயாம்படியாயிற்று, (எழிபிறப்பும் யானறுத்தேன்) ப்ரதிப
ந்தசம்போயிற்றென்றுதோற்றும்படியாயிற்று. (பொன்தோயித்யாதி)
“வஸு^௧ தா^௨வவ^௩டி^௪டி^௫வா^௬நா^௭ம் யயளவக்ஷஸ்தலம்ஹரே^௮” - பஸ்யதாம்
ஸர்வதேவாநாம் யயளவக்ஷஸ்தலம்ஹரே^௯” என்று பிராட்டிதானே
ஆசைப்பட்டுவந்த ஏறும்படியானமார்பு படைத்த. ஸ்ரியஃபதியை.
(உன்னையித்யாதி) ஒருப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு போகையன்றிக்கே
உன்பக்கவிலே மருவிறென்மநஸ்ஸு. உ.

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு.— (பொன்தோய்வரைமார்பு) பொன்
னென்று ஸ்திரீக்கும் பேராகையாலேபிராட்டி தோய்ந்த மார்பென்
னுதல்; பொன்போன்ற வாபரணங்கள் தோய்ந்தமார்பென்னுதல்.
அன்று - அம்ருத மதநஸமயத்திலே, மருக்கண்டு - முழுச்சொல்.
மருவிறென்றபடி. உ.

மனத்துள்ளான்மாகடல்நீருள்ளான், மலரான்
தனத்துள்ளான் தண்டுழாய் மார்பன்—சினத்துச்
செருநருகச்செற்றுநந்த தேங்கோதவண்ணன்
வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்து. ஈ.

அங்.— மா கடல் நீர் உள்ளான் மலரான் தனத்து உள்ளான்
(7) தண் துழாய் மார்பன் செருநர் உக சினத்து செற்று உகந்த
(15) தேங்கு ஓதம் வண்ணன் வரும் நரகம் தீர்க்கும் மருந்து மன
த்து உள்ளான் (24)

அர்.— விசாலமான ஸமுத்ர ஜலத்தில் சயசித்தவனாய் கமல
வாஸிரியானஸ்ரீதேவியின் ஸ்தநத்தில் வாஸம் செய்யுமவனாய் (எ)
குளிரந்த திருத்துழாய் மாலையைத் திருமார்பிலுடையவனாய் பகை
வர் வேரறும்படி (அவர்களைக்) கோபித்துக் கொண்டு களித்தவனாய்
(கரு)நிறைந்த கடல்போன்ற வடிவையுடையவனாய் வரக்கடவ நரகத்
தைப் போக்குகைக்கு ஒளஷதம்போல்பவனானஸ்ர்வேஸ்வரன் (என்)
மனதில் நித்யவாஸம் செய்கிறான். (உசு) ஈ.

வ்யா.— அவ.— மூன்றாம்பாட்டு.— (மனதுள்ளான்) கீழிவரு
டைய மநஸ்ஸு அங்கேமருவினபடி சொல்லிற்று. அவனிவரு
டைய மநஸ்ஸை யல்லதநியாதபடி சொல்லுகிறதிதில்.

(மனத்துள்ளானித்யாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்
பாற்கடலிலே கிடந்து அவ்வோபாதி பெரியபிராட்டியார் திருமுலை
த்தடத்தையும் ஒருஸ்தாநமாக வுடையனாய், தண்டுமாய்மார்பனாய்,
சினத்திலேசெருரானவர்கள் மங்கும்படிசென்று ஆஸ்ரிதவிரோதி
கள்போகப்பெற்றோமென்றுகந்து அத்தாலே ஸ்ரமஹாமானவடிவை
யுடையனாய், அதுபவித்தல்லது விடாதநரகத்தைக் கடக்கைக்கு
பேஷஜமானவன். (மனத்துள்ளான்) என்னுடைய மருள்ஸி
லுள்ளான்.

௩.

அரு.— மூன்றும்பாட்டு.— செருநருக - சத்ருக்கள் மடிய. ௩.

மருந்தும்பொருளு மமுதமுந்தானே
திருந்தியசெங்கண்மாலாங்கே—பொருந்திய
நின்றுலகமுண்டுமிழ்ந்து நீரேற்றுமுவடியால்
அன்றுலகந்தாயோனடி.

௪.

அங்.— திருந்திய செம் கண் மால் அன்று உலகம் உண்டு
உமிழ்ந்து (8) ஆங்கே பொருந்திய நின்று நீர் ஏற்று முவடியால்
உலகம் தாயோன் அடிதானே மருந்தும் பொருளும் அமுதமும். (20)

அர்.— ருஜுவாய் சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய்
ஸர்வாதிகுலம் அந்தப்ரளயகாலத்தில் லோகங்களை யமுதுசெய்து
(பின்பு) வெளிப்படுத்தி (அ) அந்தமஹாபலியின்யாகத்தில் இணை
ங்கி நின்று தாஜலத்தை வாங்கி முவடியினு லவ்வுலகத்தை
யளந்தவனுடைய திருவடிதானே ஓளவுதமும்; தருமும்; அம்ரு
தமும். (௨௦)

௪.

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு.— (மருந்துமித்யாதி) மருந்தென்று
விரோதிநிரஸகமாத்ரத்தைக்கொண்டு பொருளென்று உபாயமாக்கி
அமுதமென்று உபேயமென்கிறது. மருந்தென்று உபாயமாக்கி, பொரு
ளு மமுதமுந்தானேயென்று உபாயத்திரண்டவஸ்தையைச்சொல்
லுகிற தென்றுமாம். (திருந்திய செங்கண்மால்) இவனீஸ்வரனென்
றறியலாம்படி திருந்திச்சிவந்த கண்ணையுடையனான ஸர்வேஸ்வரன்.
(திருந்திய) இவ்வாதமாக்கள் திருந்தாவிட்டால் இவற்றைத்திருத்தப்
பாராதே இவற்றுக்கீடாகத் தன்னைத்திருத்திக்கொண்டிருக்கும் ஸர்
வேஸ்வரனென்னவுமாம். (ஆங்கேபொருந்திய) ஸ்ரியப்பதிவந்து நீரே
ற்கிறானென்று கூசவேண்டாதபடி இரப்பிலே பொருந்தியின்னு,

கல் மூன்றாந்திருவந்தாதி; ௫-பா, அடிவண்ணந்தாமரை.

லோகத்தைநீரேற்று, லோகத்தை வயிற்றிலேவைத்துக்காத்து, வெளிநாகோணவயிற்றித்து, நீரேற்றலோகத்தை மூவடியாலே அளந்தவனுடைய திருவடி மருந்தும் பொருளு மமுதமுந்தானே. ச.

அரு.— நாலாம்பாட்டு.— பொருளுபாய மானபோது, மருந்தென்று அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி சொல்லுகையாலே இஷ்ட ப்ராப்திக் குபாயமென்றபடி.— (திருந்திய) கண்ணுக்காதல், அவனுக்காதல் விசேஷணம். ச.

அடிவண்ணந்தாமரை யன்றுலகந்தாயோன்
படிவண்ணம் * பார்க்கடல் நிர்வண்ணம்—முடிவண்ணம்
ஓராழிவெய்யோ னொளியு மஃதன்றே
ஆராழிகொண்டாற் கழகு. ௫.

அந்.— அன்று உலகம் தாயோன் அடிவண்ணம் தாமரை.
(5) படி வண்ணம் பார் கடல்நீர் வண்ணம். (10) முடிவண்ணம் ஓர் ஆழி வெய்யோன். ஒளியும் அஃதன்றே. (16) ஆர் ஆழி கொண்டாற்கு அழகு. (20)

அர்.— மஹாபலிதாம் கொடுத்தவக்காலத்தி லுலக மளந்தவனுடைய திருவடியின் ஸௌந்தர்யம் தாமரைப்பூப்போலிருந்தது. (5) திருமேனியின் வர்ணம் பூமியைச்சூழ்ந்த ஸமுத்ராஜலத்தின் நிறம்போலிருந்தது. (10) கிரீடகாந்தி ஒற்றைச் சக்கரமுடையதேரேறின ஸூர்யன்போலிருந்தது. தேஜஸ்ஸு மந்தஸூர்யன்போலிருந்தது. (16) ஸௌந்தர்யபூர்ணமான திருவாழி யேந்தினவருடைய ஸௌந்தர்யம் இவ்விதமாயிருந்தது. (20) ௫.

வ்யா.—அவ — ஐந்தாம்பாட்டு.— (அடிவண்ணம்) திருவுலகள்தருளினபடி ப்ரஸ்துதமானவாறே அதுக்குத்தோற்று அவனழகை யறுபவிக்கிறார்.

(அடிவண்ணந்தாமரை) திருவடிகளுடைய நிறந்தாமரை. (அன்றித்யாதி) லோகத்தை யடங்கலு மளந்துகொண்டவனுடைய நிறம்பார் சூழ்ந்த கடலின் நிறம். வெளுப்புப்பேசுகிற விடமாகில் திருப்பாற்கடலினுடைய நிறமென்னவுமாம். (முடியித்யாதி) திருவடி ஷேகத்தினுடைய நிறம் ஆதித்யன். (ஒளியுமஃதன்றேவித்யாதி) கையிலே திருவாழிபிடித்தால் வேறொரு ஆபரணம் சாத்தவேண்டா திருக்கிரவனுடைய அழகு அடிவண்ணந்தாமரை. ௫.

அரு.— ஐந்தாம்பாட்டு.— (ஒளியும்தன்றே) ஆபரண சொ
பையால் வந்ததேஜஸ்ஸுமந்தவாதித்யனுடையதேஜஸ்ஸுபோலே
அன்றோவென்றபடி. இதுக்கிரியாபதம். ௫.

அழகன்றையாழியாற் காழிநீர்வண்ணம்
அழகன்றையண்டங்கடத்தல்—அழகன்றே
அங்கைநீரேற்றார்க் கலர்மேலோன்கால்கழுவக்
கங்கைநீர்கான்றகழல். கூ.

அந்.— ஆழியாற்கு ஆழிநீர்வண்ணம் அழகன்றே? அண்டம்
கடத்தல் அழகன்றே? (6) அம் கைநீர் ஏற்றார்க்கு அலர்மேலோன்
கால் கழுவ (12) கங்கைநீர் கான்ற கழல் அழகன்றே? (16).

அர்.— திருவாழியேந்திய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸமுத்தஜலம்போ
ன்றநிறம் அழகன்றே? ப்ரஹ்மாண்டத்தை யாக்ரமித்த தழகன்றே?
(சு) அழகிய திருக்கையில் தாநஜலமேந்தியஸர்வேஸ்வரனுக்கு கமலா
ஸநாகியப்ரஹ்மா திருவடி விளக்க (௧௨) (அப்போது) கங்காஜலத்
தைப் பெருக்கின திருவடி அழகன்றே? (௧௬). கூ.

ல்யா.— ஆறும்பாட்டு.— (அழகு) (ஆழியித்யாதி) ஸர்வேஸ்வர
னுக்குக் கடலினீரினுடைய நிறம் வெறுமனே நிறமாகுமதேயோ?
அழகன்றே? இன்னிறமுடையவற்கு வேறொரு ஒப்பனைவேணு
மோ? (அண்டங்கடத்தலழகன்றே) செயலோவழகியதன்றிக்கே
யிருக்கிறது. (அங்கையித்யாதி) திருவடிதான் கங்கைக்குக்காரண
மென்று பாவநமாத்ரமாகுமதேயோ? அதுவுமவனுக்கழகன்றே. கூ.

கழல்தொழுதும்வாநெஞ்சே கார்க்கடல்நீர்வேலை
பொழிலளந்த புள்ளுநர் திச்செல்வன்—எழிலளந்து
மெண்ணற்கரியானையெப்பொருட்கும்-சேயானை
நண்ணற்கரியானை நாம். எ.

அந்.— கெஞ்சே! கார் கடல்நீர் வேலை பொழில் அளந்த புள்
ஊந்தி செல்வன் (9) எழில் அளந்து எண்ணற்கும் அரியானை எப்பொ
ருட்கும் சேயானை (15) நண்ணற்கு அரியானை நாம் கழல் தொழு
தும். வா. (21)

அர்.— மனமே! கரிய கடல்நீருக் கெல்லையாயிருக்கிற பூமியை
யளந்தவனும் கருடனை வாஹநமாகவுடையவனும் ஸ்ரீமானும் (௯)
அழகைப் பரிச்சேதித்து (இவ்வளவென்று) நினைக்கைக்கும் தூரல்

னாய் ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் தூரஸ்தனம்(கரு) (அநாஸ்திதர்க்குக்) கிட்ட வரியனாயிருக்கிறஸர்வேஸ்வரனை நாம் திருவடி தொழு வோம் வா. (உக). எ.

வ்யா.— அவ.— ஏழாம்பாட்டு.— (கழல்) அழகிப்படி குறை வற்றபின்பு நாமுமிப்படி யதுபவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தை யழைக்கிறார்.

(கார்க்கடலித்யாதி) கடல்குழந்தபூமியை யளந்து, புள்ளுந்தி, அத்தாலே ஸ்ரீமானாய். (எழிலித்யாதி) எழிலையளந்து மனோரதிக்க வொண்ணாதவனை. (எப்பொருட்கும் சேயானை) எல்லாப்பொருளுக் கும் தூரஸ்தனாயுள்ளவனை. (நண்ணற்கரியானை) ஸ்வயத்தந்தாலே காண்பார்க்குக் கிட்டவரியனாவனை. (நாம்கழல்தொழுதும்வானெ ன்சே) அவன்காட்டக்காணவிருக்கிற நாம் திருவடிகளைத்தொழு வோம்போகூ. எ.

அரு.— ஏழாம்பாட்டு.— கார்க்கடல்நீர் வேலைபொழில் - கருநீ ரையுடைய கடற்கரையாலே சூழப்பட்ட பூமி. பொழில்-பூமி.வேலை- கரை. அளந்து - அழகைப்பரிச்சேதித்து. எ.

நாமம்பலசொல்லிநாராயணாவென்று
நாமங்கையால்தொழுதுநன்னெஞ்சே—வாமருவி
மண்ணுலகமுண்டுமிழ்ந்து வண்டறையுந்தண்டுழாய்
கண்ணையே காண்கநங்கண். அ.

அர்.— நல் நெஞ்சே ! பல நாமம் நாராயணாவென்று சொல்லி (6)நாம் அம் கையால் தொழுதும், மருவி வா.(12)மண் உலகம்உண்டு உமிழ்ந்து (16) வண்டு அறையும் தண் துழாய் கண்ணையே நம் கண் காண்க. (24)

அர்.— அதுகூலமான மகஸ்ஸே ! அநேக திருநாமங்களையும் நாராயணாவென்கிற திருநாமத்தையும் சொல்லி(சு)நா மழகிய கையினு லாஸ்ரயிப்போம். விருப்புற்று வா, (கஉ) பூலோகம்முதலிய லோக ங்களை யழுதுசெய்து(பின்பதை)வெளிப்படுத்தினவனாய் (கசு)வண்டு கள்சப்தியா நின்ற குளிர்த் திருத்துழாய் மாலையையுடையனான க்ரு ஷ்ணனையே நம்முடைய நேத்ரங்கள் காணக்கடவதாக, (உச). அ.

வ்யா.— அவ.— எட்டாம்பாட்டு.— (நாமம்) எல்லாவிதத்தி டங்களு மவனையதுஸந்திக்க வேணுமென்கிறார்.

முன்றாத்திருவந்தாதி, கூ-பா, கண்ணும், கூ-பா, தேசம். கூ.

(நாமம்பலசொல்லி) கார்யபுத்யாசொல்லுகிறாராகிலிறே யொன்
தைச்சொல்லுவது. எல்லாத்திருநாமங்களையும் சொல்லி, (நாராயண
வென்று) அஸாதாரணமான நாமத்தைச்சொல்லி, (கையால்தொழுது
நன்னென்சே) எல்லாவித்திரியங்களுக்கும் ஸூரியிறே, (மண்ணித்யாதி)
ப்ரளயம் வருமென்றேற்கவேகோவி வயிற்றிலேவைத்து, வெளிநாடு
காணவுமிழ்ந்து போக்யபூதனாய் ஸுலபனான க்ருஷ்ணனையே விரும்
பிக்காணவேணுங்காண்.

அ.

கண்ணுங்கமலம் கமலமேகைத்தலமும்
மண்ணளந்தபாதமும்மற்றவையே—எண்ணில்
கருமா முகில்வண்ணன் கார்க்கடல்நீர்வண்ணன்
திருமாமணிவண்ணன் தேசு.

கூ.

அங்.—கரு மா முகில் வண்ணன் கார்க்கடல்நீர் வண்ணன் (7)
திரு மா மணி வண்ணன் தேசு எண்ணில், (13) கண்ணும் கமலம்
கைத்தலமும் கமலமே, (17) மற்று மண் அளந்த பாதமும்
அவையே, (22)

அங்.—கறுத்த பெரிய மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனாய்
கருங் கடல்நீர் நிறத்தனாய் (எ) அழகிய ஸ்லாக்யமான மணி யுருவ
னான ஸர்வேஸ்வரன் தேஜஸ்ஸை யாராய்ந்து பார்க்கில் (கூ) திருக்
கண்களும் தாமரஸ புஷ்பம்போன்றிருக்கும், திருக்கைத்தலமும் தாம
ரஸபுஷ்பம்போலவே யிருக்கும், (கௌ) இன்னமும் பூலோகத்தை யாக்
ரமித்த திருவடியும் அப்புஷ்பம்போலவே யிருக்கும். (22) கூ.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கண்ணும்)(கருமா முகில்வண்ணன்,
கார்க்கடல் நீர்வண்ணன் திருமா மணிவண்ணன் தேசெண்ணில்) ஸ்ர
மஹிமாய் கண்ணுக்கடங்காதேதிரண்டு குளிர்த்திருந்தவனுடைய
வழிகையெண்ணில், (கண்ணுங்கமலம் கமலமேகைத்தலமும் மண்ண
ளந்தபாதமும் மற்றவையே) காடுமேடுமான பூமியையளந்துவும்
பூவைக்கொண்டே.

கூ.

தேசந்திறலும் திருவுருவமும்
மாசில்குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும்—பேசில்
வலம்புரிந்தவான்சங்கங் கொண்டான்பேரோத
நலம்புரிந்துசென்றடையும் நன்கு.

கூ.

அந்.— வலம்புரிந்த வால் சங்கம் கொண்டான் பேர் ஓத பேசில் (7) தேசம் திறலும் திருவும் உருவமும் மாசு இல் குடி பிறப்பும் (15) மற்றவையும் நன்கு நலம் புரிந்து சென்று அடையும். (21)

அந்.— தகலிணுவர்த்தமான வெண் சங்கை (திருக்கையில்) ஏந்திய திருமாலுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல (அதன்பலத்தைப்) பேசினால் (எ) தேஜஸ்ஸும் ஸாமர்த்யமும் ஐஸ்வர்யமும் ஸௌந்தர்யமும் குற்றமற்ற குலத்தில் ஜந்மமும் (கடு) மற்றுமுண்டான நன்மையும் (தங்கள்) மேன்மையை விரும்பி (த்தானே) வந்து சேரும். (உக)

க0.

வயா.— அவ.— பத்தாம்பாட்டு.— (தேசம்) அங்குள்ளவழகைப்பேசிப் பேரித்தனையோ? நமக்கும் சிலபேறுகள் வேண்டாவோ வென்னில்; நாமவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்ல உபகரமிக்க எல்லாஸம்பத்துக்களும் தங்களுடைய ஸ்வரூபம் பெறுகக்காகத் தானேவந்தடையுமென்கிறது.

(தேசம்) மதிப்பும். (திறலும்) பராபிபவஸாமர்த்யமும் (திருவும்) ஐஸ்வர்யமும். (உருவமும்) வடிவமும். (மாசில்குடிப்பிறப்பும்) குற்றமற்றபிறப்பும் (மற்றவையும்நன்கு) அதுக்தமானவையும் இவையெல்லாமானன்கு. (பேசில்) திருநாமம்சொன்னதுக்கு பலம் பேசப்போகாது, ப்ரயோஜகத்திலே பேசில். (வலம்புரிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல. (நலம்புரிந்து சென்றடையும்) இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் தன்பேறுகச் சென்றடையும்.

க0.

அரு.— பத்தாம்பாட்டு.— நன்கு-கீழ்ச்சொன்ன வெல்லா நன்மையும். வலம்புரிந்த-வலமாகப்புரிந்திருக்கை.

க0.

நன்கோதும்நால்வேதத்துள்ளான், நறவிரியும் பொங்கோதருவிப் புனல்வண்ணன்—சங்கோதப் பாற்கடலான்பாம்பணயின்மேலான், பயின்னுரைப்பார் நூற்கடலான் நுண்ணறிவினான்.

கக.

அந்.— நன்கு ஓதும் நால்வேதத்து உள்ளான் (4)நறவு இரியும் பொங்கு ஓதும் அருவி புனல்வண்ணன் (11) சங்கு ஓதும் பாற்கடலான் பாம்பணயின் மேலான் (16) பயின்று உரைப்பார் நூற்கடலான் நுண்ணறிவினான். (20)

அர்.— நன்றாய் (க்ரமத்துடன்) ஒதப்படுகிற நால்வகையான வேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாய் (ச) தேன் தோற்கும்படியாயும் வருத்தியடைகிற ஸமுத்ரம்போலவும் மலையருவியின் ஜலம் போலவு மிருக்கிற திருமேனியையுடையனாய் (௧௧) சங்கங்களோடு கூடிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்த்தருளு மவனாய் ஆதிசேஷனாகிறபடுக்கைமேல் பள்ளிகொண்டவனாய் (௧௬) விமர்சித்துச் சொல்லும்மந்திரிகளுடைய சாஸ்த்ரஸாகரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ரீக்ஷ்ம் புத்தியாலறியத்தக்கவனாயிருப்பன். (௨0)

௧௧.

வ்யா.— அவ.— பதினோரம்பாட்டு.— (நன்கோதும்) அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லத் தானே காட்டக் கரணமுத்தனை. அல்லாதார்க்கு துர்ஜ்ஞேயனென்கிறது.

(நன்கோது மித்யாதி) ப்ரதிநியத விசேஷங்களோடே கூட ஸாங்காத்யயதம் பண்ணினவேதங்களாலே “ வேடுவெழுவுவெழு ருஹுவேவடுவடி ” - வேதைஸ்ச ஸர்வைவரஹமேவவேத்ய: ” என்கிற படியே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். (நறவித்யாதி) தேன் தோற்கும்படியாய்க் கிளர்ந்த கடல்போலேயும் அருவிப் புனல்போலேயு மிருந்துள்ள திருமேனியையுடையவன். (சங்கோதப்பாற்கடலான்) சங்குகளோடே கூடின திரையையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளும்வன். (பாம்பணியின்மேலான்) அநந்தசாயி. (பயின் ஹாஸபுராணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன். (துண்ணறிவினன், ஸ்வயத்தந்தாலே யறிவார்க்கு துர்ஜ்ஞேயன்.

௧௧.

அரு.— பதினோரம்பாட்டு.— சொல்ல-சொல்லுகைக்கு, ப்ரதிநியதவிசேஷங்களோடே கூட என்றபடி. (நறவிரியும்) நறவு-தேன், இரியும்-சிதறும்படி, தோற்கும்படியென்கை, தூற்கடல் - சாஸ்த்ரக்கடல்.

௧௧.

அறிவென்னுந்தாள்கொளுவி யைர்புலனுந்தம்மில் செறிவென்னுந்திண்கதவம்செம்மி—மறையென்றும் நன்கோதி நன்குணர்வார்காண்போ, நாடோறும் பைங்கோதவண்ணன்படி.

௧௨.

அந்.— என்றும் மறை நன்கு ஒதி அறிவென்னும் தாள் கொளுவி (7) ஐம்புலனும் தம்மில் செறிவென்னும் திண் கதம் செம்மி

கசு முன்னுத்திருவந்தாதி, கந-பா, படிவட்டத்தாமரை.

நன்கு உணர்வார் (15) பைங்கோதவண்ணன்படி நாடோறும் காண்
பர். (18)

அந்.— எப்போதும் வேதத்தைச் செவ்வையா யத்யயநம்செய்
து ஞானமாகிற பூட்டைத்தொடுத்து (எ) ஐவகையான விர்த்தியங்க
ளைத் தமக்குள் எடக்குகையாகிற வலிய கதவை யடைத்து நன்றா
யறியவல்லவர்கள் (கரு) அழகியகடல்நிறத்தனானஸ்ரீவேஸ்வரன்
வகையைப் பரதிதிநமு மறிவார்கள். (கஅ) கஉ.

வ்யா.— அவ.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— (அறிவென்னும்)
ஒருத்தருக்கு மறியப்போகாதோவென்னில், இப்படி யறிவார்க்கறி
யலாமென்கிறது.

(அறிவிய்யாதி) தண்ணிதான ஸ்ரவண ஜ்ஞானத்தை மூட்டி.
(ஐம்புலனுமிய்யாதி) பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் மனஸ்ஸோடேகூடி மன
ஸ்ஸு ஆத்மாவோடேகூடி யிருக்கிற விர்த்ச் செறிவாகிற திண்ணிய
கதவை இந்த்ரியங்கள் பாஹ்யவிஷயங்களில் போகாதபடி செம்மி.
(மறையென்னும் நன்கோதி) “யோகா^{ஸு}தாஜ்யாயஜாநேஷு. யோகா
தஸ்வாத்யாயமா^{ஸு}மநேத்”. யோகங் கைவந்தாலும் ப்ரமாணப்ரமேயங்
களுடைய சேர்த்தி யறுஸ்த்திக்கவேணும். (நன்கிய்யாதி) உபாஸநம்,
த்ருவாறுள்மருதி, தர்சன ஸமாநாகார ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி. இவ்வளவா
கவுணர்ந்தவர்கள் நன்குணர்ந்தவராகிறார். ஸ்ரமஹரமான வடிவை
யுடையவனுடையபடி. இப்படி யுணர்ந்தவர்கள் நாள்தோறும் காண்
பர்கள். ஐஉ.

அரு.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— (தாள்^{ஸு}கொளுவி) மேலே
தகவு சொல்லுகையாலே ஜ்ஞானமாகிற தானையிட்டு என்கிறது.
(யோகாதி^{ஸு}ய்யாதி)யோகத்தினாலே அநதீத சாகைகளையுமறிகை.கஉ.

படிவட்டத்தாமரை பண்டுலகம் நீரேற்று
அடிவட்டத்தாலளப்ப நீண்ட—முடிவட்டம்
ஆகாயமூடறுத் தண்டம்போய்நீண்டதே
மாகாயமாய்நின்ற மாற்கு. கங.

அந்.— பண்டு உலகம், நீரேற்று படிவட்டத்தாமரை அடி
வட்டத்தால் அளப்ப (6) மா காயமாய் நின்றமாற்கு நீண்ட முடி
வட்டம் (12) ஆகாயம் ஊடறுத்து அண்டம்போய் நீண்டதே. (16).

அர்.—முற்காலத்தி லுலகத்தை தாநஜல மேற்றுவாங்கி தாம
ரைப்பூப்போன்ற பூமியைத் திருவடியினு ளளக்கைக்காகப்(சு)பெரிய
திருமேனியுடையனாய் நின்ற ஸர்வேஸ்வரனுடைய நீண்ட கிரீடமா
னது (கஉ) ஆகாயத்தைப் பிளந்து அண்டபித்திவரையிலும் போய்
வளர்ந்தது. (கசு)

கங.

வ்யா.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—(படிவட்டத்தாமரை) பூவலய
மாகிற தாமரைப்பூவை. (பண்டித்யாதி) அடிவலயத்தாலே அளப்ப
(நீண்டவித்யாதி) வடிவாலே பாரித்து வ்யாமோஹத்தை யுடைய
னாவனுக்குத் திருவபிஷேகமானது ஆகாசத்தையுடறுத்து அண்ட
பித்திக் கவ்வருகே நீண்டது.

மங.

அரு.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.— படிவட்டத்தாமரை - வட்ட
மாயிருக்கிற பூமியாகிறதாமரை. மாகாயமாய்நின்ற - பெரியவடிவை
யுடைய. மாற்கு - வ்யாமோஹத்தை யுடையவனுக்கு.

கங.

மாற்பால்மனம்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு
நூற்பால்மனம்வைக்க நொய்விதாம்—நாற்பால
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர்முடிதோயும்
பாதத்தான்பாதம் பணிந்து.

கசு.

அர்.—நால்பாலவேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடி
தோயும் பாதத்தான் பாதம் பணிந்து (8) மால்பால் மனம் சுழிப்ப
மங்கையர் தோள் கைவிட்டு (14) நூல்பால் மனம் வைக்க நொய்
விதாம். (18)

அர்.—சதுர்விதவேத ப்ரதிபாத்யனப் திருமலையை வாஸஸ்தா
நமாக யுடையனாய் நித்யஸூரிகளின் கிரீட முறையும்படியான திரு
வடிகளையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயி
த்து (அ) அந்தஸர்வேஸ்வரன் பக்கல் மஃஸஸை ப்ரவணமாக்கினால்
பெண்களின் தோளை நிராசைபண்ணி (கசு) வேதங்களி லுள்ளத்தை
ப் பொருத்த வெளிதாம். (கஅ)

கசு.

வ்யா.—அவ.—பதினாலும்பாட்டு.— (மாற்பால்) “அறிவெ
ன்னுந்தாங்கொளுவி” என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடி இந்தரிய
ஜயப்பண்ணி யறிகை யரிதாயிருந்ததீ; அசுத்த ரிழக்குமத்தனையோ
வென்னில், இழக்கவேண்டாதவுபாயம்சொல்லுகிறது.

(நாற்பாலவேதத்தான்) நாலுவகையான வேதத்தாலே ப்ரதி
பாதிக்கப் படுமவன். வேதைகஸமநிகமயனாகில் கண்ணிலேகாண்

கிற சப்தாதிகளை மறுபவிப்பார்க்குக் காண வரிதேறையென்னில் ; (வேங்கடத்தான்) கண்ணிலே கண்டதுபவிக்கும்படி திருமலையிலே வந்து நின்றவனை. ஆகில் கண்ணிலே காணப்படுகிற சப்தாதிகளோ டொக்குமோவென்னில், (விண்ணோர்முடிதோயும்பாதத்தான்) இப் படி திருமலையிலே நிற்கிறவன் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீய னானவன். அவன் திருவடிகளிலேபணிந்து, (மாற்பால்மனம்சுழிப்ப) வ்யாழுத்தையிருக்கிறவன் பக்கவிலே மநஸ்ஸசுழிக்க, (மங்கையர் தோள்கைவிட்டு) நரகத்திலே மூட்டக்கடவதான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளைக் கைவிட்டு, (தூற்பால்மனம்வைக்க நொய்விதாம்) ப்ரமா ணங்களிலே அல்பம் மநஸ்ஸை வைக்கவெளிதாம். டிச.

பணிந்துயர்ந்த பௌவப் படுதிரைகள் மோதப்
பணிந்தபணமணிகளாலே—அணிந்து அங்
கனந்தனணைக்கிடக்கும்மான், அடியேன்
மனந்தனணைக்கிடக்கும்வந்து. கரு.

அந்.—பௌவம் படு பணிந்து உயர்ந்த திரைகள் மோத(6)
பணிந்த பணமணிகளாலே அணிந்து அனந்தன் அணை கிடக்கும் அம்
மான் அங்குவந்து (13) அடியேன் மனந்தன் அணை கிடக்கும். (16)

அந்.—ஸமுத்ரத்தி லுண்டாய் மடிந்து கிளம்புகிற வலைகளடி
க்க (சு) (அத்திவலை மேல்விழாதபடி)கவித்த படங்களிலுள்ள மாணி
க்கங்களினு லலங்கரிக்கப்பட்ட திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்
மேற் பள்ளிகொண்ட ஸ்வாமி (கரு) அப்படுக்கையைவிட்டுவந்து
அடியேனுடைய மநஸ்ஸாகிற படுக்கையில் சயனித்தான். (கரு) கரு.

வ்யா.—அவ.—பதினேந்தாம்பாட்டு.—(பணிந்து) அவனாலே
ஸ்வயம்வரிக்கப் பட்டவனுக்கு துக்கமொன்றுமில்லையிறே என்
கிறது.

(பணிந்தியாதி) தாழ்வதுகிளருவதானகடல் திரைகளேமோத.
மோதவென்கிறது—குறுந்திவலைபடிலும் திருமேனியிலே ஒருமலை
விழுந்தாற்போலே யிருக்கை. (பணிந்தபணமணிகளாலே) அத்
திவலைகள் திருமேனியில் படாதபடி காத்தபணத்தின்மணிகளாலே,
(அணிந்தியாதி)அதினாலே யலங்கருதனான திருவந்தாழ்வானாகிற
படுக்கையிலே கிடக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (வந்து அடியேன் மனந்
தனணைக்கிடக்கும்) அப்பெரிய படுக்கையிலே கிடக்குமவர் பரி
யயு மறியாதே அப்படுக்கை வாய்ப்புமின்றிநீவிருக்கவந்தென்ற

ஸ்ஸிலே தங்காநின்றான். எங்கேதங்குமவன் எங்கே தங்காநின்றான். கிடக்க வொருபடுக்கையில்லாதவன் படுக்கையுள்ள விடந்தேடிவரு மாபோலே. திருவயோத்யையிலுள்ளார் அவனைச் சரணம்புக்குக்கிடக்க, “சூவாஸஹிஹிவாசி-ஆவாஸத்த்வஹிச்சாமி” என்றிருந்தாற்போலே. மடு.

வந்துதைத்தவென்டினாகள் செம்பவளவெண்முத்தம் அந்திவிளக்குமணிவிளக்காம்—எந்தை ஒருவல்லித்தாமரைபாளொன்றியசீர்மார்பன் திருவல்லிக்கேணியான் சென்று. கசு.

அர்.— ஒரு அல்லி தாமரையான் சென்று ஒன்றிய சீர் மார்பன் (7) வெண் திரைகள் வந்து உதைத்த செம் பவளம் வெண் முத்தம் (15) அந்தி விளக்கும் அணிவிளக்காம் திருவல்லிக்கேணியான் எந்தை. (20)

அர்.— மிக்கவழகிய விதழ்களையுடைய கமலப்பூவில் வளிபா நின்றபிராட்டி போ யுறைந்த வழகிய திருமார்பையுடையனம் (எ) வெண்மையான அலைகள் கொண்டுவந்து தள்ளாநின்ற சிவந்த பவளத்தையும் வெள்ளை முத்துக்களையும் (கடு) ஸந்த்யாகாலத்துக்கு ப்ரகாசகமான மங்களதீபமாகவுடைய திருவல்லிக்கேணியி லெழுந்த ருளியிருக்கிற பார்த்தஸாதி பெனக்கு ஸ்வாமி. (20) கசு.

வ்யா.— அவ.— பதினாரும்பாட்டு.— (வந்து) இப்படி வந்து தங்குகைக்கடி பிராட்டியோடேயிருக்க யென்கிறார்.

(வந்தித்பாதி) வந்துதையா நின்றாள்ள வெண்டிரைகளாலே யுண்டானசிவந்த பவளமும், ஒளியையுடைத்தானமுத்தும், அந்திக்கு ப்ரகாசகமாக நின்றமங்களதீபத்தை யுடைத்தான திருவல்லிக்கேணியிலே நின்றவன். (சென்று ஒருவல்லித்தாமரையா ளொன்றிய சீர் மார்பன்) [வஸு)தாண்டவடிதேவாநா யயளவக்ஷஸுயுஹரே - பஸ்யதாம்ஸர்வதேவாநாம்யயளவக்ஷஸ்தலம்ஹரே] “பஸ்பதாம்” என்று அநாதரேஷஷ்டி. ப்ராஜைகள் பார்த்திருக்க பர்த்தாவின் படுக்கையைக் கணிசித்தேறுவாரைப்போலே தேவர்கள் பார்த்துக் கிடக்கத் திருமார்பிலே யேறினாள். [தயாவலோகி தாடேவாஃ-தயாவலோகிதா தேவாஃ] பின்னை ஸர்வேஸ்வரன் இவர்களுடைய அலமாப்பைப்பாராயென்று திருவுள்ளத்தாலே நினைத்தபடி தோற்றப் பின்னை யவளாலே பார்க்கப் பட்டவர்கள். [வ.தே.ஹிஸுஹமே

ஹாஸ்ய - ப்ரதேஹிஸுபகேஹாரம்] அவன் நினைவுஞ் சொல்லுமறி
ந்திறே சிலரைக் கடரகூறிப்பதும், சிலரைக் கொண்டு கொடுப்பதும்,
பெரியபிராட்டியார் தானே சென்றடையும் திருமார்பை யுடைய
னாய் திருவல்லிக்கேணியானுவன், (எந்தை) எனக்குஸ்வாயி, கசு.

அரு.— பதினூறும்பாட்டு.— பவளமும் முத்தும் ப்ரகாசக
த்வேந விளக்காக ப்ரகாசியாநிந்தை, அவன் நினைவறிந்தே பார்க்கு
மோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதேஹீத்யாதி), கசு.

சென்றநாள் செல்லாதசெங்கண் மாலெங்கண்மால்
என்றநாளெந்நாளும் நாளாகும்—என்றும்
இறவாத வெந்தை யிணையடிக்கே யாளாய்
மறவாது வாழ்த்துக வென்வாய். கள.

அ.— செம் கண் மால் எங்கள் மால் என்றநாள் சென்றநாள்
செல்லாதநாள் எந்நாளும் நாளாகும். (10) என்றும் இறவாத எந்தை
இணை அடிக்கே ஆளாய் என்வாய் மறவாது வாழ்த்துக. (19)

அர்.— சிவந்த நேத்ரங்கனையுடைய ஸர்வேஸ்வர நெங்களிடத்
தில் வ்யாமோஹத்தையுள்ளவன் என்றறிந்தநாள் (அதற்குமுன்) கழி
ந்தநாள் (இனி) வரக்கடவ நாளாகிய வெல்லாநாளும் நன்னாளாம்.
(க0) எப்போது மழிவில்லாத பிகாவான ஸர்வேஸ்வரனுடைய பொ
ருத்திய திருவடிக்கு தாஸனாய் என்னுடைய வாக்கு விஸ்மருதியின்றி
மங்களாசாஸனம் செய்யக்கடவதாக. (கக) கள.

வ்யா.— அவ.— பதினேழாம்பாட்டு— (சென்றநாள்) அவ
ளோடே கூடியிருக்கையாலே பலத்துக்குத்தட்டில்லை, இனி யென்
னுடைய வாக்கானது அவனை விச்சேதமின்றிக்கே. அநுபவிப்பதாக.

(செங்கண்மா லெங்கண்மா லென்றநாள் சென்றநாள் செல்லாத
எந்நாளும் நாளாகும்) ஸர்வேஸ்வரன் என்பக்கல்லே வ்யாமோ
ஹத்தைப்பண்ணினானென்று அறிந்தநாள், கழிந்தநாள், வரக்கடவ
நாளானவெல்லாநாளும் நல்விடிவாம். இந்நாளவரும்படி கழிந்தநா
ளாகையாலேபோனநாளுமழிகிது. மேல் விச்சேதமின்றிக்கே அநுப
விக்கப்பெறுகையாலே வரும்நாளு மழிகிது. (என்றுமிய்யாதி.) ஒரு
நாளுண்டாய் ஒருநாளின்றிக்கே யொழியுமுறவின்றிக்கே நித்யனான
பிதாவினுடைய வாக்கானது விச்சேதமின்றிக்கே வாழ்த்துக. கள.

மூன்றாந்திருவந்தாதி, கஅ-பா, வாய், கக-பா, அருளாது. உக

வாய்மொழிந்து வாமனனாய் மாவலிபால், மூவடி மண்
நீயளந்துகொண்ட நெடுமாலே - தாவியநின்
எஞ்சாவிணையடிக்கே யேழ்பிறப்புமானாகி

அஞ்சாதிருக்கவருள்.

கஅ.

அர்.—வாமனனாய் வாய்மொழிந்து மாவலிபால் மூவடி மண்
அளந்துகொண்ட நெடுமாலே! (7) தாவிய எஞ்சா நின் இணை அடி
க்கே ஏழ் பிறப்பும் ஆளாகி அஞ்சாதிருக்க நீ அருள். (18)

அர்.—வாமநாவதாரமெடுத்து (சிலவற்றைச்) சொல்லி மஹா
பலிபக்கல் மூன்றடி பூமியை (வாங்கி அதைத்திருவடிகளாலே) யாக்
ரமித்த ஸர்வாதிகளே! (௭) உலகமளந்த குறைவற்ற உன் னிரண்டு
திருவடிகளுக்கே மேல்வரும் ஜம்மங்களெல்லாவற்றிலு மாட்டபட்டு
பயப்படாதிருக்கும்படி நீ க்ருபைசெய்யவேண்டும். (கஅ) கஅ.

வ்யா.— அவ.— பதினெட்டாம்பாட்டு.— (வாய்மொழிந்து)
உன்னுடைமையை யொன்றுஞ் சோரவிடாத நீயென்னைக்கைக்கொ
ண்டருளவேனுமென்கிறார்.

(வாமனனாய் வாய்மொழிந்து) ஸ்ரீவாமனனாய், “மாவலி! மூவடி
மண்தா” என்றருளிச்செய்து. (மாவலியித்யாதி) அவன் தரப்பின்னை
யளந்து கொண்ட ஸர்வேஸ்வரனே! (தாவியவித்யாதி) திருவுலகளந்த
ருளினவனுடைய கல்யாணமான திருவடிகளிலே கிர்ப்பயனாய் கால
மெல்லாமடிமை செய்திருக்கும்படி யருள். ஒளஷசத்தை ஸேவித்தா
னொருவன் தனக்குபயமின்றிக்கே ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகொடா
ரின்றானிறே, அவனுடையவருள் பெற்றவன் ஸம்ஸாரத்திலே
யிருந்து பயங்கெடவிருக்கத்தட்டில்லை யிறே, கஅ.

அரு.— பதினெட்டாம்பாட்டு.— (எஞ்சாவிணையடி) எஞ்சாதஸ்-
சுருங்குதலாய், சுருக்கமின்றி என்கையாலே கல்யாணகுண பூர்ண
மான திருவடிகளென்றபடி. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே
அஞ்சாதே யிருக்கக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஒளஷச
த்தை யித்யாதி). கஅ.

அருளாதொழியுமேயாலிலைமேல், அன்று
தெருளாதபின்னையாய்ச்சேர்ந்தான்—இருளாத
சிந்தையராய்ச்சேவடிக்கேசெம்மலர் தூய்க்கைதொழுது
முந்தையராய்நிற்பார்க்குமுன். கக.

அந்.— இருளாத சிந்தையராய் சே அடிக்கே செம் மலர் தூய்
கைதொழுது (8) முந்தையராய் கிற்பார்க்கு முன் அன்று ஆவிலே
மேல் தெருளாத பிள்ளையாய் சேர்த்தான் அருளாதொழியுமே? (17)

அர்.— அஜ்ஞாநத்தகாரமில்லாத மனஸ்சையுடையராய்க்கொ
ண்டு அழகிய திருவடிகளில் சிவந்த புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்துக் கை
கூப்பி(அ) முற்பாடராய் நிற்குமுபாசைருக்கு முன்னமே அத்தபா
ளயகாலத்தில் வடதளத்தில் ஜ்ஞாநயோக்யதையில்லாத பிள்ளையுரு
வையுடையனாய் பள்ளிகொண்ட ஸர்வேஸ்வரன்(நமக்கு)க்ருபைசெ
ய்யாமற்போவனே? (கௌ)

கக.

வ்யா.— அவ.— பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (அருளாத) அரு
ளென்னுங்காட்டில் அருளுமோவென்று திருவுள்ளம் விசாரிக்க நம
க்கருளா தொழியுமோவென்கிறார்.

(ஆவிலையித்யாதி) ஆவிலையிலேசேர்ந்து வ்யாழுக்தனான பிள்ளை
நமக்கருளாதொழியுமே? (இருளாதவித்யாதி) இருளாதசிந்தை
களைபுடையராய்த் திருவடிகளிலே புஷ்பாத்துபகரணங்களைக்கொ
ண்டு கைகளாலே தொழுது முற்பாடராயிருக்கிறவர்களுக்கு முன்ன
ருளாதொழியுமே? முன்னையருளானே.

கக.

முன்னுலகமுண்டுமிழ்ந்தாய்க்கு, அவ்வுலகமீரடியால்
பின்னளந்துகோடல்பெரிதொன்றே— என்னே
திருமாலேசெங்கனையடியானே, எங்கள்
பெருமானேநீயிதனைப்பேசு.

உஉ.

அந்.— முன் உலகம் உண்டு உமிழ்ந்தாய்க்கு அவ்வுலகம் பின்
நாடியால் அளந்தகோடல்பெரிதொன்றே? (9) திருமாலே! செங்கண்
நெடியானே! எங்கள் பெருமானே! நீ இதனை பேசு. என்னே! (18)

அர்.— முற்காலத்தி லுலகத்தை யமுதுசெய்து (அநந்தம்)
வெளிப்படுத்தி அவ்வுலகத்தைப் பின்பொருகாலத்தி லிரண்டடியிலு
லளந்தகொண்டது ஒரு பெரிதோ? (க) பெரியபிராட்டியினிடத்தில்
வ்யாமோஹமுடையவனே! சிவந்ததிருக்கண்களையுடைய ஸர்வாதிக
னே! எமக்கு ஸ்வாமியே! நீ யிதைச் சொல். என்ன ஆஸ்ரயம்.
(கஅ)

உஉ.

வ்யா.— இருபதாம்பாட்டு — (முன்னுலகமித்யாதி) உன்னை
யிலே பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும்பட்ட விந்தலோகந்தன்னையே

பெறுதுபெற்றாயாக வளந்துகொள்கை. இதுபெரியதொன்றே? (என்னே திருமாலே யித்யாதி) உன்னுடைய மேன்மைக்கும் இத்தாழ்ச்சிக்கு மெங்கே சேர்த்தியுண்டி. நீ யித்தைச்சொல்லவேணுமென்று எத்திறமென்கிறார்.

உ௦.

அரு.— இருபதாம்பாட்டு.— அளந்துகோடல் - அளந்துகொள்கை - பெரியதொன்றே - அன்றென்றபடி!

உ௦.

• பேசுவா ரெவ்வளவு வேசுவர், அவ்வளவே வாசமலர்த்துழாய் மாலையான்— தேசுடைய சக்கரத்தான் சங்கினான்சார்ங்கத்தான், பொங்கரவ வக்கரனைக்கொன்றான் வடிவு.

உக.

அர்.— வாசம் மலர் துழாய் மாலையான் தேசு உடைய சக்கரத்தான் சங்கினான் (8) சார்ங்கத்தான் பொங்கு அவம் வக்கரனை கொன்றான் வடிவு பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர், அவ்வளவே. (18)

அர்.— பரிமளம்மிக்க விதழ்நையுடைய திருத்தாழாய் மாலையையுடையனும் தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியையுடையனும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜயத்தையுடையனும் (எ) சார்ங்கமென்கிற வில்லையுடையனும் பெரிய கூச்சலையுடைய தத்தவக்தரனை ஸம்ஹரித்தவனான ஸர்வேஸ்வரன் படியைப் பேசவல்லர்க ளெவ்வளவு பேசுவார்களோ? அவ்வளவேபேசுவார்கள். (இவன்படியைப் பூர்ணமாகப்பேச ஒருவரும் சக்தராகார்கள்) (கஅ)

உக.

வ்யா.— அவ.— இருபத்தோராம்பாட்டு.— (பேசுவார்) கீழ்திருவுலகளந்தருளின விடம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அப்படிவவாயாதே பரிமாறுங் க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

(பேசுவாரித்யாதி) பேசுமவர்களுக்கு யாதோரளவுண்டு, அவ்வளவுபேசிப்போமத்தனை. விஷயத்தைப் பரிச்சேதித்துப் பேசப்போகாது. (வாசமித்யாதி) பரிச்சேதிக்கப்போகாமைக்கிவை தனித்தனியே ஹேதுக்கள். (பொங்கரவ வித்யாதி) விஸ்த்ருதமான சப்தத்தையுடையனான தத்தவக்தரனைக் கொன்றவனுடைய வடிவு பேசுவா ரெவ்வளவு பேசுவர்; அவ்வளவே.

உக.

அரு.— இருபத்தோராம்பாட்டு.— அவம் - சப்தம். வடிவு - ஸ்வபாவம்.

உக.

உச மூன்றாந்திருவந்தாதி, உஉ-பா, வடிவார். உஉ-பா, விரும்பி.

வடிவார்முடிக்கோட்டி வானவர்கள், நானும்
கடியார்மலர் தூவிக் காணும்—படியானே
செம்மையாலுள்ளருகிச் செவ்வனெநஞ்சமே
மெய்ம்மையே காணவிரும்பு. உஉ.

அர்.— வானவர்கள் வடிவு ஆர் முடிக்கோட்டி (5), கடி ஆர்
மலர் நானும் தூவி காணும் படியானே (11) நெஞ்சமே! செம்மையால்
உள் உருகி செவ்வனே மெய்ம்மையே காண விரும்பு. (19)

அர்.— நிய்யஸூரிகள் ஸௌந்தர்யம் மிக்க திருவடிஷேகங்களை
வணக்கி பரிமளத்தினால் நிறைந்த புஷ்பங்களைத் தினந்தோறும் ஸமர்
ப்பித்து ஸேவிக்கத்தக்கஸ்வபாவத்தை யுடையஸ்ரவேஸ்வரனை (கக)
மனமே! மெய்ப்பாட்டை யதுஸந்தித்து உள்ளங்கரைந்து ஸம்மர்க்
கத்தினால் யதார்த்தமாகக் காண வாசைப்படு. (கக) உஉ.

வ்யா.— அவ.— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (வடிவார்)
அவன்படி பரிச்சேதிக்கப் போகாதபின்பு அவன்தானே காட்டக்
காணென்கிறார்.

(வடிவாரித்யாதி) தர்சநீயமாயிருந்துள்ள முடிகளைவணக்கித்
தேவர்கள் நாள்தோறும் பரிமளமிக்கிருந்துள்ள புஷ்பத்தைக் கார்ய
புத்தியின்றிக்கே திருவடிகளிலே பொகட்டுக்காணும் ஸ்வபாவத்தை
யுடையவனுள்ளவனை. (செம்மையாலுள்ளருகி) “ அவன் சேஷி-
நான் சேஷபூதன் ” என்னும்முறையாலே ஹ்ருதயம் சிதிலமாய்.
(செவ்வனே) அவன்காட்டுமவழியாலே. (நெஞ்சமே மெய்ம்மையே
காணவிரும்பு) ப்ரமோஜந நிரபேக்ஷமாகக் காணவாசைப்படு. உஉ.

அரு.— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (முடிக்கோட்டி) கோடு
தல்-வணங்குதல், செவ்வனே-செவ்வே. உஉ.

விரும்பிவிண்மண்ணளந்த வஞ்சிறையவன்டார்
சுரும்புதுளையிற்சென்றுத—அரும்பும்
புணந்துழாய்மாலையான் பொன்னங்கழற்கே
மனந்துழாய்மாலாய் வரும். உஉ.

அர்.— அம் சிறைய வண்டு ஆர் சுரும்பு சென்று துளையில்
ஊத (8) அரும்பும் புணம் துழாய்மாலையான் விரும்பி விண் மண் அள
ந்த பொன் அம் சுழற்கே (18) மனம் துழாய் மாலாய் வரும். (22)

மூன்றாந்திருவந்தாதி, உ.சு-பா, வருங்காலிருநிலனும். உரு

அர்.—அழகிய இறகுகளையுடைய ஆண்வண்டோடு கடைய
பெண்வண்டுபோய் ரஸநாடியி னூதம்போது(அ) அரும்பிடாநின்றும்
தன்னிலத்திற் போல் செழித்துமிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையையுடை
யவனுடைய, ஆசைப்பட்டு ஆகாசத்தையும் பூமியையுமளந்த பொன்
போலழகிய திருவடிகளை (கஅ) யாராய்ந்துகொண்டு (என்) மநஸ்
ஸானது வ்யாமோஹத்தைபுடையதாய் வரும். (உஉ) உந்.

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(விருபா) உபதே
சம்பலித்தபடி சொல்லுகிறது.

(விரும்பி யித்யாதி) பொன்னங்கழற்கே விரும்பி என்னவுமாம்.
விரும்பத்தோடே விண்ணுமணன்னுமளந்த, அழகிய சிறகையுடைத்
தான வண்டார்க்கும் சுரும்பு நரம்பறிந்துத அரும்பாநின்ற உள்ள புன
ந்துழாய்மாலையானுடைய விலகணமான கழலிலே மநஸ்ஸானது
வ்யாமோஹத்தைபண்ணித் துழாவி வாராநின்றது. உந்.

அரு.—இருபத்து மூன்றும்பாட்டு.—விரும்பி - மநஸ்ஸு
விரும்புதல்; அவன்விரும்புதல். வண்டார்க்கும்பு - வண்டுகளும்
வண்டு விசேஷமான சுரும்புகளும்; ஆர்-மிக்கு, திரண்டென்றபடி,
நரம்பு-தேன் புறப்படுகிறவழி. உந்.

வருங்காலிருநிலனும் மால்விசும்புங்காற்றும்
நெருங்குதீநீருருவுமானான்—பொருந்தும்
சுடராழ்யொன்றுடையான் சூழ்கழலே, நானும்
தொடராழ்நெஞ்சே தொழுது. உசு.

அந்.—ஆழி நெஞ்சே! இருநிலனும் மால் விசும்பும் கற்றும்
நெருங்குதீநீருருவுமானான்(10)பொருந்தும் சுடர்ஒரு ஆழி உடை
யான் சூழ் கழலே வருங்கால் நானும் தொழுது தொடர். (21)

அர்.—கம்பீரமான மநஸ்ஸே! விசாலமானபூமியும் பெரிய ஆ
காசமும் வாயுவும் அடர்ந்த நெருப்பும் ஜல்முமாகிய இவைகளைச்
சீராமாகவுடையவனும் (க0) அமர்ந்து உஜ்வலமாய் அத்திஜீயமான
திருவாழியை யுடையவனுமான ஸர்வேஸ்வரனுடைய (ஆஸ்ரிதரை)
வ்யாபியாநின்ற திருவடிகளையே மேல்வரப்போகிறகாலமெல்லாம்
நினத்தோறும் வணங்கி யாஸ்ரயி. (உக) (24)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தநாலும்பாட்டு.—(வருங்கால்)
ஆசைபிறந்தபின் விசேஷமென்றிக்கே அதுபவிக்கப்பார்.

உசு மூன்றாந்திருவந்தாதி, உரு-பா, தொழுதால்பழுதுண்டே.

(இருநிலனுமித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகமும் லீலாவிபூதிக்குமுபலக்ஷணம். (பொருந்து மித்யாதி) நித்ய விபூதிக்கு முபலக்ஷணம். உபய விபூதியுக்கனுடைய சூழ்கழலே வருங்கால் நானு மாழி நெஞ்சே! தொழுது தொடர். கீழ் விச்சேதித்து அர்த்தப்பட்டது போரும். முறையாலே ஆஸ்ரயி.

உசு.

அரு.— இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— வருங்கால் - தானேவரும் போது. சூழ்கழல்-ஆபரணங்களாலே சூழ்த்திருக்கிற கழல். முறை-சேஷத்வமுறை.

உசு.

தொழுதால்பழுதுண்டே தூநீருலகம்
முழுதுண்டுமொய்குழலாளாய்ச்சி—விழுதுண்ட
வாயாணைமால்விடையேழ் செற்றாணை,வானவர்க்கும்
சேயாணைநெஞ்சே சிறந்து.

உரு.

அர்.—நெஞ்சே! தூ நீர் உலகம் முழுது உண்டு(6) மொய்குழலாள் ஆய்ச்சி விழுது உண்ட வாயாணை (12) மால் ஏழ் விடை செற்றாணை வானவர்க்கும் சேயாணை சிறந்து தொழுதால் பழுதுண்டே? (21)

அர்.—மனமே! தெளிந்த நீர்குழந்த வுலக மனைத்தையு மழுதுசெய்து (சு) அழகிய மயிர்முடியையுடைய யசோதையினுடைய விழுதானநெய்யை யழுதுசெய்த திருப்பவளத்தையுடையனும் (கஉ) பெரிய ஏ மெருதுகளைக்கொன்றவனும் தேவர்களுக்கும் கிட்டவரிய னாயிருக்கிறஸ்ரியபதியைத் தகுந்தபடி யாஸ்ரயித்தால் தோஷமுண்டோ? (உக)

(உரு)

வ்யா.— அவ.— இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.— (தொழுதால்) நான்சொல்லுகிறது தப்புண்டோவென்கிறார்.

(தூநீருலகம்முழுதுண்டு) சூழ்ந்தகடல் அலையாதபடிக்கீடாக லோகத்தையெல்லாம் வயிற்றிலேவைத்து. (மொய்குழலித்யாதி) அதுகூலருடைய த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதவனை. (மால்விடையேழ்செற்றாணை) நப்பின்னைப்பிசாட்டியுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதியானமதித்த ஏறேழையும் செற்றவனை. (வானவர்க்குஞ்சேயாணை) ஸ்வயத்தந்தால் காண்பார்க்கு மநஸ்ஸுக்கும் வாக்குக்கும் தூரஸ்தானவனை. (சிறந்து நெஞ்சே தொழுதால் பழுதுண்டே) ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனாவனைக் கிட்டிக்கொழுதால் பழுதுண்டோ!

முன்றாத்திருவந்தாதி, உசு- பா, சிறந்தவென்சிந்தையும். உஎ

அரு.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—தூநீர்-தெளிந்தநீர். சிறப்பு-
தகுதி. உரு.

சிறந்தவென்சிந்தையும் செங்கணரவும்
நிறைந்தசீர் நீள்கச்சியுள்ளும்—உறைந்ததுவும்
வேங்கடமும் வெண்காவும் வேளுக்கைப்பாடியுமே
தாங்கடவார் தண்டுழாயார். உசு.

அர்.—தண் துழாயார் நிறைந்த சீர் நீள் கச்சியுள்ளும் வேங்க
டமும் வெண்காவும் வேளுக்கைப்பாடியும் உறைந்ததுவும். (10) சிற
ந்த என் சிந்தையும் செம் கண் அரவும் தாம் கடவார். (18)

அர்.—குளிர்ந்த திருத்துழாயினுலலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரியபதி,
பூர்ணமான ஸம்பத்தைபுடைய விசாலமான பெருமாள்கோயிலிலும்
திருமலையிலும் திருவெண்காவிலும் வேளுக்கைப்பாடியிலும் வாஸம்
செய்ததும். (க0) ஸ்லாக்யமான வென்னுடைய மகன்ஸையும் சிவந்த
திருக்கண்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானையும் தாம் அதிக்ரமியார்
(விரும்பியிருப்பர்). (கஅ) உசு.

வ்யா.— இருபத்தாறும்பாட்டு.— (சிறந்த வித்யாதி) என்னு
டைய சிந்தையுள்ளும் திருவனந்தாழ்வான் மேலும் கச்சியுள்ளும்
ஸாதரமாகவுறைந்தது. (வேங்கடமித்யாதி) திருமலையிலும் திரு
வெண்காவிலும் வேளுக்கைப்பாடியிலுங் கடவரானமாத்ரம். கடவார்
னமாத்ரமென்று சொன்ன வரமெத்தாலே யென்னில்; (தண்டுழா
யார்). நிறைந்த சீர் நீள்கச்சியுள்ளும், வேங்கடமும் வெண்காவும்
வேளுக்கைப்பாடியுமுறைந்ததுவும். சிறந்தவென்சிந்தையும் செங்க
ணரவும் தாங்கடவார். உகந்த படுக்கையான திருவனந்தாழ்வானே
பாதி யென்னுடையநெஞ்சை அதிக்ரமியார். அன்றிக்கே, திருவ
னந்தாழ்வானையும் என்னுடைய நெஞ்சையும் தம்மதாகவபிமாசித்தி
ருப்பது; அல்லாதவற்றிலுறைந்த மாத்ரமேயென்று மருளிச்செய்
வர். உசு.

அரு.— இருபத்தாறும்பாட்டு.— (கடவரானமாத்ரம்) அங்கெல்
லாம் நிரவாஹகரான மாத்ரமின்றிக்கே, உறைந்ததென்னுதல், இங்
கேஉறைகைக்கு ஹேது (தண்டுழாயார்). ஆஸ்ரித பவ்யராகையாலே
வகிந்து. அன்றிக்கே, திவ்யதேசங்களிலே உறைந்தது. கடவார் -
நெஞ்சை யதிக்ரமியாரென்னுதல். அங்ஙனுமன்றிக்கே, கடவார் -

உஅ. மூன்றாத்திருவந்தாதி, உஎ-பா, ஆரேதுயருழந்தார்.

அபிமானமெல்லாமிங்கே, அங்கெல்லாமுறைந்தமாத்ரமென்னுதல்.
இத்தாலெல்லாயோஜனையாலும் ஆதிக்ய மிங்கே. மற்ற விடங்களி
லுதித்தமாத்ர மென்கை. உசு.

ஆரேதுயருழந்தார் துன்புற்றாரண்டையார்

காரேமலிந்தகருங்கடலை—நேரே

கடைந்தாணைக் காரணனை நிரணைமேல், பள்ளி

அடைந்தாணை நாளு மடைந்து.

உஎ.

அர்.—கார் மலிந்த கருங்கடலை நேரே கடைந்தாணை காரணனை
நிரணைமேல் பள்ளியடைந்தாணை அடைந்து (9) துயர் உழந்தார்
ஆண்டையார் நாளும் துன்புற்றார் ஆரே! (15)

அர்.—மேகங்கள் நிறைந்தும் (அத்தால்) கறுத்துமிருக்கிற ஸ
முதர்த்தை நேர்நின்று கடைந்தவனும் ஜதக்காரணனும் ஜலமாகிற
படுக்கையின்மேல் சயனித்தவனுமான ஸ்ரியப்பதியை யாஸ்ரயித்து,
(கூ) துக்கஹேதுவானபாபத்தை யிடைவிடாமற்செய்த வுலகத்தார்
ஒருநாளாகிலும் துன்பமடைந்தவர் யார்? (கடு) உஎ.

வ்யா.—அவ.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—(ஆரே) அவன்படி
யிதுவானபின்பு அவனை யாஸ்ரயித்தும் தாங்கள் பண்ணின பாபத்
தின் பலம் புஜிப்பாருண்டோ வென்கிறார்.

(காரேமலிந்தகருங்கடலை நேரேகடைந்தாணை) மேலேபடிந்த
மேகங்கள் சலியாதபடி அம்ருதம்படும்படிக்கிடாகக் கடலைக்கடைந்
தாணை. (காரணனை) ஜதக்காரணபூதனை. (நிரணைமேல்பள்ளியடைந்
தாணை) ஆஸ்ரிதர்கார்யஞ் செய்கைக்காகத் திருப்பாற்கடவிலே கிட்ட
வந்து கிடந்தவனை. (நாளுமடைந்து ஆரேதுயருழந்தார் துன்புற்றாரா
ண்டையார்) தாந்தாம் பண்ணின நிஷித்தகர்மத்தினுடைய பலமான
துக்கத்தை யவனை யாஸ்ரயித்து அநுபவிப்பாருண்டோ? “ஆண்டை
யார்” என்றது-எங்குள்ளாரென்றபடி. “நாளும்” என்றது-எக்காலத்
திலென்றபடி. எக்காலத்தில் எத்தேசத்தில் ஆரவனைப்பற்றி துஷ்
கர்மபலத்தை யநுபவித்தார். உஎ.

அரு.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.—“துயர், துன்பம்” என்கிற
விரண்டாலும் கர்மத்தையும் கர்மபலமான துக்கத்தையுஞ் சொல்லு
கிறது-ஆண்டையார்-அண்டஸம்பந்திகளாகையாலே தேசபரம்.உஎ.

முன்றந்திருவந்தாதி, உஅ-பா, அடைந்த. உக-பா, பேய்ச்சி. உக

அடைந்ததரவணைமே லைவர்க்காய், அன்று
மிடைந்ததுபாரதவெம்போர்—உடைந்ததுவும்
ஆய்ச்சிபால்மத்துக்கே யம்மனே வாளெயிற்றுப்
பேய்ச்சிபர லுண்டபிரான். உஅ.

அந்.—வாள் எயிற்று பேய்ச்சி பால் உண்ட பிரான் அரவு
அணைமேல் அடைந்தது, (9) அன்று ஐவர்க்காய் பாரதம் வெம்போர்
மிடைந்தது, (15) ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே உடைந்ததுவும், அம்
மனே ! (19)

அந்.—வாள்போன்ற பற்களையுடைய பூதனையின் பாலே யமுது
செய்த உபகாரனானஸ்ரீயஃபதி திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கை
யின்மேல் பள்ளிகொண்டது, (க) அக்காலத்தில் பஞ்சபாண்டவர்
களுக்காக பாரதமென்கிற கொடிய யுத்தத்தி லடர்ந்துசென்றது,
(கடு) யசோதாதேவிபக்கலுண்டான மத்துக்குப் பயந்தது, ஆகிய
விவை என்ன ஆச்சர்யமோ ! (கக) உஅ.

வ்யா.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(அடைந்ததரவணைமேல்)
உகந்தார்க்குடம்புகொடுப்பது.(ஐவர்க்காயித்யாதி)ஆஸ்ரிதர்க்காகத்
தன்னுடம்பை யழியமரறி அம்பேற்பது. (உடைந்ததுவுமியத்யாதி) பரி
ஹாரமின்றிக்கே ஒழிந்ததுவும் யசோதைப்பிராட்டிக்குப்பயப்பட்டு.
(வாளெயிற்று இத்யாதி) பருவம் நிரம்பாதேயிருக்கச்செய்தே வரள்
போலே யிருந்துள்ள வெயிற்றையுடைய பூதனையை முடித்தவுபகா
ரன் அறுகூலையா யிருப்பாளொரு இடைச்சிக்குப் பயப்பட்டு, பரி
ஹாரமின்றிக்கே யிருப்பதே! (அம்மனே) எத்திறம். உஅ.

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(மிடைந்தது) மிடை-படு
கையாய், அம்பேற்கை. பரிஹாரம்-பாதிக்கிரியை, இன்றிக்கே, உடைந்
தது. அம்மனே - ஈடுபாடு. உஅ.

பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானைப்பேர்ந்தெடுத்து
ஆய்ச்சிமுலைகொடுத்தாளஞ்சாதே—வாய்த்த
இருளார்திருமேனியின்பவளச்செவ்வாய்
தெருளாமொழியானைச்சேர்ந்து. உக.

அந்.—பேய்ச்சி பால் உண்ட பெருமானை வாய்த்த இருளார்
திருமேனி (7) இன் பவளம் செவ்வாய் தெருளாமொழியானை (11)
ஆய்ச்சி பேர்ந்து சேர்ந்து அஞ்சாதே எடுத்து முலைகொடுத்தாள். (17

அர்.—பூதனையின் பாலை யமுதுசெய்தஸ்வாமியாய் திரண்ட விருளோடொத்த திருமேனியையுடையனாய் (எ) அழகிய பவளம் போல் சிவந்ததிருப்பவளத்தையுடையனாய் நிறைவற்றசொற்களையுடையனாக்ருஷ்ணனை (கக) யசோதாதேவி போ யடைந்து பயப்படாம லெடுத்து முலைத்தாள். (௧௭) ௨௯.

வ்யா.—அவ.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(பேய்ச்சிபால்) அச்சத்துக்கிவனுக்கொப்பில்லாதாற்போலே ஸ்நேஹத்துக்கு யசோதைப்பிராட்டிக் கொப்பில்லையென்கிறது.

(பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானை) பூதனையை முடித்தவனை. (வாய்த்தவிருளார் திருமேனி இன்பவளச்செவ்வாய்) பூதனையுடைய மடியிலே ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையனாய், பவளம்போன்றிருந்துள்ள வதாத்தையுடையனாய். (தெருளாமொழியானைச்சேர்ந்து பேர்ந்தெடுத்தாய்ச்சிமுலைகொடுத்தாளஞ்சாதே) பூதனைமுகத்திலே முக்தஜல்பிதம் பண்ணுகிறவனைக்கிட்டி கால்நடைத்தெடுத்துத்தாயானவள் அஞ்சாதேமுலையைக் கொடுத்தாள். ஸ்வரூபத்தை யழியமாறி முலையைக்கொடுத்தாள். ஸ்திரீத்வப்பாடியுத்தமிதே அச்சம். ௨௯.

அரு.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(அஞ்சாதே) பிணத்தின்மேலே யிருக்கச்செய்தேயும். பயப்படாமல் முலைகொடுத்தாளென்றபடி. ௨௯.

சேர்ந்ததிருமால் கடல் குடந்தை வேங்கடம்
நேர்ந்தவென்சிந்தை நிறைவிசம்பும்—வாய்ந்த
மறைபாடகமனந்தன் வண்டுழாய்க்கண்ணி
இறைபாடியாயவிவை. ௩௦.

அங்.—கடல் குடந்தை வேங்கடம் நேர்ந்த என் சிந்தை நிறைவிசம்பு (8) வாய்ந்த மறை பாடகம் அனந்தன் ஆய இவை (14) வண்டுழாய் கண்ணி திருமால் சேர்ந்த இறைபாடி. (20)

அர்.—திருப்பாற்கடல் திருக்குடந்தை திருமலை (ஸ்ரீயஃபதிக்கு) உடன்பட்ட வென்னுடைய மநஸ்ஸு பரிபூர்ணமான பரமபதம் (அ) தகுதியான வேதம் திருப்பாடகம். திருவந்தாழ்வா னாகிய விவைகள் (௧௪) போக்யமான திருத்தழாய் மாலையையுடைய ஸ்ரீயஃபதி நித்யவாஸம்செய்யும் ராஜதானிகள். (௨௦) ௩௦.

வ்யா.—அவ.—மூப்பதாம்பாட்டு.—(சேர்ந்த) அவன் ஸந்தி ஹிதனுகையாலே ஸ்நேஹித்தான்; இப்போது நமக்கு ஸந்திஹிதனன் நேயென்னில்; அவன் ஸந்திஹிதனை விடங்கள் சொல்லுகிறார்.

(கடலித்யாதி) ஸ்வாமிக்குப்படைவிடாண் விவை ஸ்ரியபதி சேர்ந்த பாடியாயவிலை. இறையாயதிருமால் சேர்ந்த வென்ன வுமாம். “சிந்தை” யென்கையாலே இத்திருப்பதிகளிலேவந்திருக்கிற தெல்லாம் என் ஹ்ருதயத்துள்ளே புகுருகைக்கென்கிறது. “வாய்ந்த மறை” என்றத்தாலே ப்ரமாணமான வேதத்திலே நின்றத்தோடு கண்ணாலே காணப்படுகிற திருப்பதிகளோடு வாசியற விவர்க்கு ப்ர காசமாயிருக்கிறபடி.

ந.க.

அரு.—மூப்பதாம்பாட்டு.—நிறைவிகம்பு - பரமபதம் - துஷ்ண விகாநநாயக - “துளவிகாநநம் யத்ர” என்கிற ந்யாயத்தாலே வண்டுழாய்க் கண்ணியுமிருப்பிடம்.

ந.க.

இவையவன்கோயிலிரணியனதாகம்

அவைசெய்தரியுருவமானான்—செவிதெரியா

நாகத்தான் நால்வேதத்துள்ளான், நறவேற்றான்

பாகத்தான் பாற்கடலுளான்.

ந.க.

அந்.—இரணியனது ஆகம் அவைசெய்து அரியுருவமானான் செவிதெரியான் நாகத்தான் (6) நால்வேதத்துள்ளான் நறவேற்றான் பாகத்தான் பாற்கடலுளான் அவன் இவை கோயில். (12)

அந்.—ஹிரண்யாஸுரனுடைய சரீரத்தைச் சிந்திப்பதற்காக நரஸிம்ஹாவதாரமெடுத்தவனுய் காதுதெரியாத (இல்லாத) திருவந் தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையவனுய் (சு) நால்வகையானவேதங் களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனுய் தேன்போலினிமையான கங்கையை யும் எருதையுமுடையனான ருத்ராணைத் தன் திருமேனியிலொருபக்க த்திலுடையவனுய்த் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனுன் அந்த ஸ்ரியபதிக்குச் கீழ்ச்சொன்ன திவ்யதேசங்கள் வாஸஸ்தாநங்களா யிருக்கும். (கஉ)

ந.க.

வ்யா.—மூப்பத்தோரம்பாட்டு.—(இரணியனித்யாதி) உபச யாத்மகமான ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப்பலவாகச்செய்துனிம்ஹ ரூபியானான். (செவிதெரியாநாகத்தான்) ஒரு இந்த்ரியத்தாலே எல் லாவற்றையுங் க்ரஹிக்குமவன். சக்ஷு ஸ்ஸ்ரவாவிதே. (நால்வேதத்

துள்ளான்) நாலுவேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். (நறவேற்
ருன்பாகத்தான்) நறவையேற்றவன். நறவையும் ஏற்றையுமுடைய
ருக்ரனுக்குத் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்த சீலவான், (பாற்கட
லுளான்) திருப்பாற்கடலிலேயுள்ளவன். (இவையவன்கோயில்) கீழ்ச்
சொன்னவை. செஞ்சைவருந்தியதுவர்த்தித்தபடி. ௬௧.

அரு.—முப்பத்தோரம்பாட்டு.—ஆகமவைசெய்து-அவயவமா
கப்பிரித்து-செவிதெரியான். செவிதெரியாதவன்; செவியில்லாதவன்.
கண்ணோ செவியாகவுடையவனென்றபடி. ஆகத்தான்-இவனாகத்திலே
யிருக்கிறவன்; படுக்கை யென்றபடி. நறவு-தேனும், தேன்போலே
போக்பமான கங்கையையுடையவன். திரியவுஞ் சொல்லுவானென்
னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்னவை இத்யாதி). ௬௧.

பாற்கடலும் வேங்கடமும் பாம்பும் பனிவிசம்பும்
நூற்கடலும் நுண் ணூலதாமரைமேல்—பாற்பட்
டிருந்தார்மனமுமிடமாகக் கொண்டான்
குருந்தொசித்தகோபாலகன். ௬௨.

அர்.—குருந்து ஓசித்த கோபாலகன் பாற்கடலும் வேங்கடமும்
பாம்பும் பனி விசம்பும் (8) நூல் கடலும் நுண் நூல தாமரைமேல்
பால்பட்டிருந்தார் மனமும் இடமாக கொண்டான். (17)

அர்.—குறுக்கத்திமரத்தை முறித்துத்தள்ளின ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்,
திருப்பாற்கடலையும் திருமலையையும் திருவந்தாழ்வானையும் குளிர்
ந்த பரமபதத்தையும் (அ) சாஸ்த்ரமாகிற ஸமுத்ரத்தையும் ஸூகித்
மமாயும் சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுமிருக்கிற ஹ்ருதயகமல
த்தின்மே லமைக்கப்பட்டகரணங்களையுடையோகிகளுடைய மந
ஸஸையும் வாஸஸ்தாநமாக ஸ்வீகரித்தான். (௧௭) ௬௨.

வ்யா.— முப்பத்திரண்டரம்பாட்டு.—(பாற்கடலித்யாதி) (நூற்
கடலும்) இதிறாஸ்புராணங்களாகிற கடலும். (நுண்ணூலித்யாதி).
இதிறாஸ்புராணங்களிலே ஹ்ருதயகமலமென்று சொல்லப்படுகிற
தின் மேலே வைக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்களையுடையவர்களுடைய
மநஸஸைத் தனக்கிருப்பிடமாகக்கொண்டான். (குருந்தொசித்த
கோபாலகன்) விரோதியைப்போக்கி ஸூலபனுனவன். இவனுடைய
உண்மை யெல்லாம் பரார்த்தமென்கிறது. ௬௨.

முன்றந்திருவந்தாதி, ௩௩-பா, பாலகனாய். ௧௪-பா, அன்று. ௩௩.

அரு.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—பணிவிசும்பு-குளிர்ந்த பரமபதம். பால்பட்டு-அதினிடத்திலே வைக்கப்பட்டு - இத்தீரியங்களைப் பரதயக்காக்குகையாலே அந்தர்யாமி யிடத்திலே வைக்கப்பட்டு என்றபடி. ௩௨.

பாலகனா யாலிலேமேல்பைய, உலகெல்லாம்
மேலொருநா னுண்டவனே மெய்ம்மையே—மாலவனே
மந்தரத்தால்மாநீர்க்கடல் கடைத்து, வானமுதம்
அந்தரத்தார்க்கீந்தாய் நீயன்று. ௩௩.

அர்.—மேலொருநாள் ஆலிலேமேல் பாலகனாய் உலகெல்லாம்
மெய்ம்மையே பைய உண்டவனே! மாலவனே! (8) நீ அன்று மந்தர
த்தால் மாநீர்க்கடல் கடைந்து வான் அமுதம் அந்தரத்தார்க்கு
ஈந்தாய். (19)

அர்.—முன்பொருகாலத்தில் வடபத்தின்மேல் குழுவியாயிரு
ந்து லோகங்களை யெல்லாம் உண்மையாக மெள்ள வழிசெய்த
வனே! ஸர்வாதிசுன ஸ்ரியுபதியே! (அ) நீ யக்காலத்தில் மந்தர
பர்வதத்தினால் மிக்க ஜலத்தையுடைய ஸமுத்தத்தைக் கடைந்து
ஸ்லாக்யமான வம்ருதத்தை (யெடுத்து) ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்
களுக் களித்தாய். (௧௬)

௩௩.

வ்யா.—முப்பத்துமுன்றும்பாட்டு.—(பாலகனித்தாதி) ஒரு
பவனுயிருப்பதோராலிலையின் மேலே பருவம் நிரம்பப் பின்னையாய்.
(மேலொருநாளுலகெல்லாம் பைய உண்டவனே) லோகங்களையெல்
லாம் நோவுபடாமல் மெள்ளத்திருவயிற்றிலே வைத்தவன். (மெய்ம்
மையே) ஐந்தரஜாஸிகரைப்போலேயன்றிக்கே ஸத்யமே. (மாலவனே)
ப்ராணனைக்கொடுக்கவல்ல மிடுக்கையுடைத்தான வம்ருதத்தை.
(அந்தரத்தித்தாதி) ஆகாசத்தே நிற்கிறவர்களுக்குக் கொடுத்தாய் நீ
அன்று. ௩௩.

அரு.—முப்பத்துமுன்றும்பாட்டு.—வானமுதம்-மிடுக்கான அ
ம்ருதம். மாலவன்-ஸர்வேஸ்வரன். ௩௩.

அன்றிவ்வுலகமளந்த வசைவேகொல்
நின்றிருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்—அன்று
கிடந்தாணைக் கேடில் சீராணை, முன்கஞ்சைக்
கடந்தாணை நெஞ்சமேகாண். ௩௪.

அந்.—நெஞ்சமே! அன்று நின்று இவ்வுலகம் அளந்த அசை வேகொல் அன்று வேளுக்கை இருந்து நீள் நகர்வாய் கிடந்தானே 12) கேடு இல் சிரானே முன் கஞ்சை கடந்தானே காண். (19)

அந்.— மனமே ! அந்தவாமநாவதாரகாலத்தில் (திரிவிக்ரமனும்) நின்று இந்தலோகங்களை யாக்ரமித்த ஆயாஸத்தினாலேயோ? (க) அப்போது வேளுக்கையி லெழுந்தருளியிருந்து பெருநகராஸ்திரு வெஃகாவில் பள்ளிகொண்டவனும் (கஉ) அழிவில்லாக் கல்யாண குணங்களையுடையனும் முற்காலத்தில் கம்ஸனைக்கொன்றவனுன புருஷோத்தமனை ஸேவி. (கக) ௩௪.

வ்யா.— அவ.— முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.— (அன்றிவ்வுலகம்) அவனுடைய ஸத்தை பார்த்தமான பின்பு அவனைக்காண வாசைப் படா யென்று தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்துச்சொல்லுகிறார்.

அன்றிவ்வுலக மளந்தவசைவேகொல் நின்றுருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்க் கிடந்து. (கேடில் சிரானே) நித்யஸித்தமான கல்யாண குணங்களையுடையவனை. (முன்கஞ்சைக்கடந்தானே நெஞ்சமே) கம் ஸநினைத்தவஞ்சனையை அவன்தன்னோடுபோம்படி முடித்து உபகாரகனாவனை. பூமியடங்கலும் நின்றளந்தவருத்தத்தாலேயோ திரு வெஃகாவில் கண்வளர்ந்தருளுகிறதும், திருவேளுக்கையி லிருக்கிற தும் என்று நெஞ்சே! அதுஸந்தி. ௩௪.

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—அன்றுநின்று இவ்வுலகமளந்த வசைவேகொல். ௩௪.

காண்காணெனவிரும்புங்கண்கள், கதிரிலகு பூண்டாரகலத்தான்பொன்மேனி-பாண்கண் தொழில்பாடி வண்டறையுந்தொங்கலான், செம்பொற் கழல்பாடி யாந்தொழுதுங்கை. ௩௫.

அந்.— கதிர் இலகு பூண் தார் அகலத்தான் பொன் மேனி கண்கள் காண்காணென விரும்பும். (10) தொழில் பாண்கண் பாடி வண்டு அறையும் தொங்கலான் செம் பொன் கழல் பாடி. யாம் கை தொழுதும். (22)

அந்.— ஒளி வீசுகிற திருவாபரணங்களையும் திருமாலையையும் திருமார்பிலணித்தபுருஷோத்தமனுடைய அழகிய திருமேனியைக் கண்கள் ஸேவிக்கவேணும் ஸேவிக்கவேணுமென் றாசைப் படாநின்

றன. (௧௦) (அவனுடைய) திவ்யசேஷ்டிதங்களைப் பாட்டிலே (வைத்துப்) பாடி வண்டுகள் சப்தியாநின்ற திருமாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய சிவந்த வழகிய திருவடிகளை காநமசெய்து நாம் கைகளா லாஸ்ரயிப்போம். (௨௨) ௩௫.

வ்யா.— அவ.— முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(காண்காணென வெஞ்சமே! காணென்றுபதேசித்தார் கீழ். இந்த்ரியங்கள் தான் முற்பட்டிவரை மூட்டுமளவாயிற்றென்கிறது.

(கதிரிலகு பூண்டாரகலத்தான் பொன்மேனி காண்காணென விரும்புங் கண்கள்) ஒளிவிடாநின்ற ஹாரத்தையுத்தரையமுடாத் தான் திருமாற்பையுடையவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனியைக் கண்கள் காண்காணென விரும்பாநின்றது. (பாணித்தாதி)பாட்டிலேதொழிலுண்டாகப்பாடி; பாண்தொழிலுண்டாகப்பாடியென்று மாம். அவனுடைய தொழிலைப்பாட்டிலேவைத்துப் பாடியென்னவு மாம். (வண்டறையுந்தொங்கலான்) வண்டுகள் சப்தியாநின்றள்ள மாலையையுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கையாலே தொழுவோம். ௩௫.

அரு.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—பாண்கண்-பாட்டிடத்திலே. தொழிலுண்டாக - லக்ஷணமுண்டாக பாடியென்னுதல்; காந்ததை ஸ்வரத்தோடேபாடியென்னுதல்; அவன் சரித்தரங்களைப்பாடியென்னுதல். திருவடிகளைப்பாடித்தொழுவோம். ௩௫.

கையகனலாழி கார்க்கடல்வாய் வென்சங்கம்
வெய்யகதைசார்ங்கம்வெஞ்சுடர்வான்—செய்ய
படைபரவைபாழிபனிநீருலகம்

அடியளந்த மாயரவற்கு. ௩௬.

அர்.— பனி நீர் உலகம் அடியளந்த மாயரவற்கு (5) கணல் ஆழி கார் கடல் வாய் வெண் சங்கம் வெய்ய கதை சார்ங்கம் (15) வெம் சுடர் வான் செய்ய படை கைய, பரவை பாழி. (23)

அர்.— தண்ணீர் சூழ்ந்த லோகத்தைத் திருவடிகளினு லாக்ரமித்தஆஸ்சர்யபூதனை அந்தஸ்யிப்பதிக்கு; (௫) அனலுமிழ்கிற திருவாழி, கரிய ஸமுத்தரத்தி லுண்டான வெண்மையான ஸ்ரீபாஞ்சஜம்யம் க்ஞாமான கௌமோதகி யென்கிறகதை, சார்ங்கமென்கிறதனுஸ்ச, (௧௫) உஷ்ணமான ஜ்வாலையையுடைய நத்தகமென்கிறகத்தி ஆகிய அழகிய இவ்வாயுதங்கள் திருக்கைகளில் (விளங்குகின்றன), திரும்பாந்தடல் படுக்கையாயிருக்கிறது. (௨௩) ௩௬.

வ்யா.—முப்பத்தாறும்பாட்டு.—(கையகன லாழியித்யாதி) (செய்யபடைகைய) இவைகையிலே யுள்ளன. “செய்ய” என்று ஆபரணமானபோது புகரைச் சொல்லுகிறது; ஆபுதமானபோது விதேயமான ஆபுதங்களைச் சொல்லுகிறது. (பாலைபாழி) திருப்பாற்கடல்படுக்கை. (பனிநீருலகமடியளந்த மாயரவற்கு) கடல்குழந்த பூமியளந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. ௩௬.

அரு.—முப்பத்தாறும்பாட்டு.—“படை” என்றுயுகம் - ஆபரணகோடியும் ஆபுதகோடியும். ௩௬.

அவற்கடிமைபட்டேனகத்தான்புறத்தான்
உவர்க்குங்கருங்கடல்நீருள்ளான் — துவர்க்கும்
பவளவாய்ப்பூமகளும் பன்மணிப்பூணாரம்
திகழும் திருமார்பன்தான். ௩௭.

அங்.—உவர்க்கும் கரும் கடல்நீர் உள்ளான் (4) துவர்க்கும் பவளம் வாய் பூமகளும் பன்மணி பூண் ஆரம் (12) திகழும் திருமார்பன்தான் அகத்தான்; புறத்தான். அவற்கு அடிமைபட்டேன். (18)

அர்.—உப்புறைத்தும் கறுத்துமிருக்கிற ஸமுத்ரா ஜலத்தில் பள்ளிகொண்டவனாய் (சு) சிவந்த பவளம்போன்ற திருவதார்த்தையுடைய பிராட்டியையும் அநேகவித மணிகளிறைத்த திருவாபரணங்களையும் திருமாலையையுமுடையதாய் (௧௨) விளங்காநின்ற திருமார்பையுடையஸ்ரீயுபதி தான் உட்புறத்திலு முள்ளவன். வெளிப்புறத்திலுமுள்ளவன். அந்த ஸ்ரீயுபதிக்கு தாஸனானேன். (௧௮) ௩௭.

வ்யா.—அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—(அவற்கு) நான் அடிமையிலே அந்வயிக்க ஸௌபரியைப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு புஜிக்கவரசைப்படா நின்றானென்கிறது.

(உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்) திருப்பாற்கடலை வாஸஸ்தாநமாக உடையனாய். (துவர்க்கும்பவளவித்யாதி) பெரியபிராட்டியாரையும் அநேகம்மாணிக்கங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள பூணாரத்தாலே திகழாநின்றுள்ள திருமார்பையுமுடையவன். அவனுக்கடிமைப்பட்டேன். குறைவற்றமேன்மையையும் வடிவழகையுமுடைய ஸ்ரீயுபதியானவன் நானடிமையிலே அந்வயித்த மாதரத்திலே உள்ளும் புறம்பும்விட சக்தனாகியிலன். ௩௭.

மூன்றாந்திருவந்தாதி, ௩௮-பா, தானே. ௩௯-பா, இறையாய், ௩௭

தானே தனக்குவமன்தன்னுருவே யெவ்வுருவும்
தானே தவவுருவும் தாரகையும்—தானே
எரிசுடரும் மால்வரையு மென் டிசையுந். அண்டத்
திருசுடருமாயவிறை. ௩௮.

அந்.— எவ்வுருவும் தன்னுருவே தவவுருவும் தாரகையும் தா
னே (5) எரிசுடரும் மால்வரையும் என் டிசையும் (10) அண்
டத்து இருசுடரும் தானேயாய இறை தனக்கு தானே உவமன், (17)

அர்.— ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தனக்குச்சரீரமாகவுடையனாய்
தபச்சரீரர்களானவஸிஸ்டாதிகளையும் நகூத்தரங்களையும் தனக்குப் ப்ர
காரமாகவுடையனாய் (௫) உஜ்வலமான அக்நியையும் பெரியமலைகளே
யும் எட்டுத்திக்குக்களையும் (௧0) அண்டத்துக்குள்ளிருக்கிற சந்த்ர
ஸூரியர்களாகிற இரண்டுதேஜஸ்ஸுக்களையும் சரீரமாகவுடையனான
ஸ்வாமி தனக்குத் தானே உபமானபூதன். (௧௭) ௩௮.

வ்யா.— முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— (தனக்குவமன்தானே)
தனக்குபமான ரஹிதன். உபமானரஹித்யத்துக்கடி-ஸகலபதார்த்
தங்களு மவனுக்குப் ப்ரகாரமாய், தான் ப்ரகாரியாய், ப்ரகார்யந்தரமின்
றிக்கே யிருக்கை. (தன்னுருவேயெவ்வுருவும்) எல்லாப் பதார்த்தங்களு
மவனுக்குச் சரீரம். (தானே தவவுருவும்) தபஸ்ஸுபண்ணி, புண்மசரீ
ரரான வதிகாரிகளும் அவனுக்குப் ப்ரகாரம். ௩௮.

அரு.— முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— தானே எரிசுடரென்ற
த்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உபமாந ரஹித்யேத்யாதி). எரி
சுடர் - அக்நி. இருசுடர்-சந்த்ராதித்யர்கள். ஏதாத்தருசமான இறை
யாகையாலே தானே தனக்குவமன், என்றுகீரியை. ௩௮.

இறையாய் நிலனாகி யென் டிசையுந்தானாய்
மறையாய் மறைப்பொருளாய் வானாய்—பிறைவாய்ந்த
வெள்ளத்தருவிவிளங்கொலிநீர் வேங்கடத்தான்
உள்ளத்தினுள்ளேயுளன். ௩௯.

அந்.— இறையாய் நிலனாகி என் டிசையும் தானாய் மறையாய்
மறைப்பொருளாய் வானாய் (7) பிறைவாய்ந்த வெள்ளத்து அருவி
விளங்கு ஒலி நீர் வேங்கடத்தான் (15) உள்ளத்தின் உள்ளே
உளன். (18)

அர்.— (ஸ்ர்வ) ஸ்வாமியாய் பூமிக்கந்தர்மாமியாய் எட்டுத்திக்கு
க்களையும் தனக்குச்சரீரமாகவுடையவனாய் வேதத்துக்குநீர்வாஹக

னாய் வேதப்ரதிபாத்யனாய் பரமபதத்தைப் பரகாரமாகவுடையனாய் (எ) சந்த்ரமண்டலத்தைக் கிட்டின ப்ரவாஹத்தையுடைய அருவிக ளின் தெளிந்தும் சப்தியாநின்றமிருக்கிற ஜலத்தையுடைய திரும லையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற திருவேங்கடமுடையான் (கரு) (என் னுடைய) ஹ்ருதயத்திற்குள்ளே வாஸம்செய்கிறான். (கஅ) ௩௯.

வ்யா.— முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (இறையாயித்தயாதி) உபய விபூதியுத்தனாய் பூமியும் எட்டுத்திக்குகளும்வேதங்களும் தானி ட்டவழிக்கு. (மறைப்பொருளாய்) வேதப்ரதிபாத்யனாய். (பிறையித் தயாதி) சந்த்ரபதத்திலேகிட்டின வெள்ளத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நின்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகூர அவஸரப்ர திஷ்டையிருக்கிறான். ௩௯.

அரு.— முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— திருமலை சந்த்ரபதத் தளவு மோங்கியிருக்கையாலே அருவிகள் சந்த்ரனைக்கிட்டியிருக்கை.

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனென்றும்
உளன்கண்டாய், உள்ளவாருள்ளத்—துளன்கண்டாய்
விண்ணொடுங்கக்கோடியரும் வீங்கருவிவேங்கடத்தான்
மண்ணொடுங்கத்தானளந்த மன். ௪௦.

அர்.— நல் நெஞ்சே! உத்தமன் உளன்கண்டாய், என்றும்
உளன்கண்டாய், உள்ளவார் உள்ளத்து உளன்கண்டாய். (க)விண்
ஒடுங்க கோடு உயரும் வீங்கு அருவி வேங்கடத்தான் மண் ஒடுங்க
தான் அளந்த மன். (21)

அர்.— அதுகூலமான மகஸ்ஸே! புருஷோத்தம னிருக்கிறான்
கிடாய், எப்போது மிருக்கிறான் கிடாய், த்யாநம்செய்யுமவர்களுடைய
ஹ்ருதயத்தி லிருக்கிறன்கிடாய். (க) ஆகாசம் (ஒருமூலையில்)
அடங்கும்படி சுகரங்களினு னுயராரின்றும் வருத்தியுடையாநின்ற
அருவிக்கையுடைத்தாயுமிருக்கிற திருமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற
வன் பூமியைக் (தன்திருவடியில்) அடங்கும்படி தானளந்துகொண்ட
ஸ்வாமி, (உக) ௪௦.

வ்யா.— காற்பதாம்பாட்டு.— (உளன்கண்டாய்) அவனுடைய
ஜீவநம் நம்முடைய ஸத்தாஹேது, “ஐவாதுவனவ தவவிஸுவடியா-
வஸூதா- இச்சாத எவதவவிஸ்வ பதார்த்தஸத்தா”. (நன்னெஞ்சே)
எம்பெருமான் நம்முடைய ஸத்தாஹேதுவென்று சொல்லுகைக்குப்
பாங்கான நெஞ்சே! (உத்தமனென்று முளன்கண்டாய்) நம்முடைய

ஸத்தாவேது அவனென்று நினைத்திராதவன்றும் என்றுமவனிருக்கும்படியிதுவே. (உள்ளுவாரித்யாதி) புகுரப்புக்கால் விலக்காதாருடைய ஹ்ருதயத்திலேயுளன். (விண்ணித்யாதி) “உத்தமனென்று முனன்கண்டாய்” என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது. உபரிதநலோகங்களும் சில வெல்லையுண்டென்றிராதே இவை வேண்டாவென்று கொண்டு உயராரின்ற-ஆகாசாதி லோகங்களெல்லாம் ஒடுங்கும்படிக்கிடாக உயராரின்ற சிகரத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நின்றவன் பரப்பின திருவடிகளிலே பூமிதோற்றுகபடி யளந்து கொண்டமன்னன்-உடையவன். இந்த்ரனிழந்தது பெறுகையாலும் மஹாபலியைப்பறித்து வாங்கிக்கொடுக்கையாலும் இவனே உடையவனென்று தோற்றுகின்றது.

சட.

அரு.—நாற்பதாம்பாட்டு.—தோற்றுகபடி—திருவடிகளையாய் மன்ன தோற்றுகபடி - வீங்கருவி -பெரியஅருவி.

சக.

மன்னுமணிமுடி நீண்டண்டம்போயெண்டிசையும்
துன்னுபொழிலனைத்தும் குழுகழலே—மின்னை
உடையாகக்கொண்டன்றுலகளந்தான், குன்றம்
குடையாகவாகாத்தகோ.

சக.

அர்.—குன்றம் குடையாக ஆகாத்தகோ (5) மன்னு மணிமுடி நீண்டு அண்டம் போய் (11) எண்டிசையும் துன்னு பொழில் அனைத்தும் கழல் குழம் (17) மின்னை உடையாகக்கொண்டு அன்று உலகு அளந்தான். (22)

அர்.—கோவர்த்தமலையைக் குடையாகச்செய்து பசுக்களைக் காத்த ஸ்வாமி (௫) பொருந்தியும் ரதங்களிழைத்துமிருக்கிற கிரீடம் நீண்டு அண்ட பித்திவரையில் போம்படியாகவும் (௧௧) எட்டுத்திக்குக்களையும் கிறைந்த பூமி யனைத்தையும் திருவடி வ்யாபிக்கும்படியாகவும் (௧௭) மின்னலை வஸ்த்ரமாகக்கொண்டு (மேகத்தளவும்வளர்ந்த இடுப்பையுடையனாய்) அக்காலத்தில் உலகங்களை யாக்ரமித்தான். (௨௨)

சக.

வ்யா.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு.—(மன்னுஇத்யாதி) (அண்டம் போயெண்டிசையும் மன்னுமணிமுடி நீண்டு) அண்டத்தையுமெட்டுத்திக்குக்களையும் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் வ்யாபிக்கவும். (துன்னித்யாதி) சேதநாலே செறியப்பட்ட பூமியடங்கலும் திருவடிகளையாகவுமாம். (மின்னையித்யாதி) மேகபதத்துக்கவ்வருகே வளர்ந்தருளுகிறபோது மின்னைத்திருப்பீதாம்பரமாகக்கொண்டு உல

களந்தான். (குன்றமிய்த்யாதி)த்ரைலோக்யத்தையுந்தன்னுடைய திருமேனியிலே மறைத்தவன் ஒருமலையாலே தன்னுடைய திருமேனியை மறைத்துக்கொண்டான்.

சக.

கோவலனா யாநிரைகள் மேய்த்துக்குழலாதி
மாவலனாய்க்கீண்டமணிவண்ணன்—மேவி

* எரியுருவமாகி யிரணியனதாகம்

தெரியுகிரால்கீண்டான்சினம்.

சஉ.

அர்.— கோவலனும் ஆ நிரைகள் மேய்த்து குழல் ஊதி (6) வலனும் மா கீண்ட மணிவண்ணன் (10) மேவி எரியுருவமாகி இரணியனது ஆகம் உகிரால் கீண்டான் சினம் தெரி. (18)

அர்.— இடையனாய்க்கொண்டு பசுக் கூட்டங்களை மேய்த்து வேணு காணச்செய்து (சு) ஸமர்த்தனும், குதியாகிற கேசியைப் பிளந்தவனும் நீலரத்தம்போன்ற வடிவையுடையனும் (௧0) அமர்ந்த அவயவங்களை யுடைய உஜ்வலமான நரஸிம்ஹாவதார மெடுத்து ஹிரண்யனுடையசரீரத்தை நகங்களினால் கிழித்தவனுபுருஷோத்தமனுடைய கோபத்தை(மனமே!)அதுஸந்திக்கக்கடவாய். (௧௮,சஉ.

வ்யா.— நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (கோவலனித்யாதி) ப்ராஹ்மணனாய் ஒத்துச்சொல்லப்பெறுமாபோலே இடைஜாதிக்குகிதமாகப்பசுக்களையும் மேய்த்துக் குழலையுமுதி. (மாவலனித்யாதி) அப்பருவம் நிரம்பாமையிலே கேசியினுடைய வாயைக்கிழிக்கவல்லனாய் விரோதியைப்போக்குகையாலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன் (மேவியித்யாதி) மேவி-நாத்வஸிம்ஹத்வமான விரண்வடிவுகொண்டால் பொருந்தாதே யிருக்குமோ வென்னில் ஒருவடிவுபோலே பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே, மேவியென்று ஹிரண்யனுடைய வரத்தைக்கிட்டி என்னுமாம். (எரியுருவமாகி) ஒளியுண்டான ரூபத்தை யுடையனாய்ச் சினத்தாலே இரணியனாகத்தைக் கீண்டான். அன்றிக்கே, அருளன்று நமக்குத்தேய்யம்; ஆஸ்திதவிரோதிகள் பக்கல் அவனுக்குண்டான சினமுத்தேய்யம். அச்சினத்தைத் தெரி-அது ஸந்தியென்னுமாம்.

சஉ.

அரு.— நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— வரத்தைக்கிட்டுகை-வரத்தையறித்து அதுக்கதுரூபமான வடிவைக்கொள்ளுகை. “எரியுரு” என்று பாடாந்தரம். சினத்தாலே தெரியுகிரால் - கூரியவுகிராலே,

* (பா) அரியுருவமாகி.

முன்றாத்திருவந்தாதி, சந-பா, சினமா, சச-பா, உலகமும். சக

கிண்டானென்று க்ரியையாதல். அன்றியே, கிண்டான் சினம்தெரி-
விசாரியென்று க்ரியையாதல். சஉ.

சினமாமதகளிற்றின் திண்மருப்பைச்சாய்த்துப்
புனமேயபூர்யதனைத்—தனமாகப்
பேரகலத்துள்ளொடுக்கும் பேராரமார்பனார்
ஓரகலத்துள்ளதுலகு. சந.

அந்.— சினம் மதம் மா களிற்றின் திண்மருப்பை சாய்த்து
(7) புனம் மேய பூர்யதனை தனமாக (11) பேர் அகலத்து உள் ஒடு
க்கும் பேர் ஆரம் மார்பனார் (18) ஓர் அகலத்து உலகு உள்ளது. (22)

அந்.— கோபத்தையும் மதத்தையுமுடைய பெரிய குவலயாபி
டமென்கிறயானையின் வலிய கொம்பை முறித்து (எ) சப்தாதிபோ
க்யபதார்த்தங்கள் நிறைந்த பூமியைத் தனமாகவங்கீகரித்து (கக) (அ
தை) விசாலமான ஹ்ருதயத்திற் குள் ளடக்கிய பெரிய ஹாரங்களை
யுடைய திருமார்புபடைத்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய (கஅ) அத்விதீய
மான ஸங்கல்பத்திலுலகம் ஸத்தைபெற்றிருக்கிறது. (உஉ) சந.

வ்யா.— அவ.—நாற்பத்துமுன்றும்பாட்டு.— (சினம்) அவன்ஸ
ங்கல்பத்தாலேயன்றே விந்தலோகங்கிடக்கிறதென்கிறார்.

(சினமிய்யாதி) சினத்தையுடைத்தாய்ப் பெருத்து மதித்த குவல
யாபிடைத்திடைய விரண்டு மருப்புக்களையும் அநாயாஸேரபறி
த்து. (புனமிய்யாதி)சேதநர்க்குபோக்யங்களை யுடைத்தான பூமியை.
(தனமிய்யாதி) தனம் போலே யிருக்கத் திருவயிற்றிலே வைத்துக்
காக்கும். (பேராரமார்பனார்) தன்னுடைமையானது ரக்ஷிக்கப்பட்ட
தென்றத்தாலே யொருபடி ஆபரணம் பூண்டாற்போலே யிருக்கிற
படி. (ஓரகலத்துள்ளதுலகு)அம்சமான ஸங்கல்பத்துள்ளது லோகம்,
ஓரப்படுகிற ஸங்கல்பத்துள்ள தென்றமாம். சந.

அரு.— நாற்பத்துமுன்றும்பாட்டு.— புனம் - புலமென்றாய்
விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. அகலம்- ஹ்ருதயம். ஓரகலம்-ஸங்கல்
பத்தினுடைய ஏகதேசமென்னுதல். சந.

உலகமுமுழியுமாழியும் ஒண்கேழ்
அலர்கதிருஞ்செந்தீயுமாவான்—பலகதிற்கள்
பாரித்தபைம்பொன்முடியா னடியிணைக்கே
பூரித்தென்னெஞ்சேபுரி. சச.

அங்.—உலகமும் ஊழியும் ஆழியும் ஒண் கேழ் அலர் கதிரும் செம் தீயுமாவான் (9) பல கசீர்கள் பாரித்த பை பொன் முடியான் இணை அடிக்கே என் நெஞ்சே! பூரித்து புரி. (21)

அர்.—லோகங்களையும் ப்ரணயகாலத்தையும் ஸமுத்ரங்களையும் அழகிய நிறத்தையுடையதாய்ப் பரவாநின்ற கிரணங்களையுடைய ஸூர்யனையும் சிவந்த அக்நியையும் சரீரமாகவுடையனும் (சு) அநந்த மான கிரணங்களை விசுருநின்ற ஸ்ப்ருஹணீயமான அழகிய கிரீடத் தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய இணைந்த திருவடிகளையே என்னு டைய மலஸ்ஸே! ஸந்தோஷித்து ஆஸ்ரயி. (உக) சசு.

வ்யா.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு — (உலகமுமித்தயாதி) லோக மும், எல்லாம் ஸம்ஹ்ருதமாய்க்காலமே சேஷித்தகாலமும், ஃகடலும் அழகியதாய் அலராரின்றுள்ள ஒளியையுடைத்தான ஆதித்யனும், அக்நியும் தனக்குப்ரகாரமாகவுடையவன். இத்தால் ஜகதா காரத்வதச் சொல்லுகிறது, (பலகதிரித்தயாதி) பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக் கும்படி. (பலகதீர்கள்) “ஃஹிவஹுஸு ஹஹஸு ஸுஹவேடி ஹமவ ஃஹிதா - திவிஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்யபவேத்யுகபதுத்திதா” என்னும் படியே நூறுயிராமதித்யர்களை யோடவைத்த ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனுடைய திருவடிக ளிலே. (என்னெஞ்சே பூரித்துப்புரி) ஸந்தோஷித்தாஸ்ரயி. சசு.

அரு.—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—ஆழி - வட்டமாய், அத்தா லே வளைய என்றாய், அடங்கலு மென்கிறது. சசு.

புரிந்துமதவேழம்மாப்பிடி யோடுடித் திரிந்துகினத்தால்பொருது—விரிந்தசீர் [நாள் வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும் வேங்கடமே, மேலொரு மண்கோட்டுக்கொண்டான் மலை. சடு.

அங்.—மதம் வேழம் மா பிடியோடு புரிந்து ஊடி (6) திரிந்து கினத்தால் பொருது விரிந்த சீர் வெண்கோடு முத்து உதிர்க்கும் வேங்கடமே (16) மேலொரு நாள் மண் கோடு கொண்டான் மலை. (21)

அர்.—மதித்த யானையானது ஸ்லாக்யமான பெண்யானே யோடு ஸம்ஸ்லேஷித்துப் (பின்பு) ப்ரணயகலஹம்செய்து (சு) ஸஞ்ச ரித்துக் கோபத்தினால் (மணிச்சுவர்களில்) சண்டைசெய்து பரவா நின்ற வீரஸூரியையுடைய வெண்மையான தந்தங்களில்கின்றும் முக்

துக்களை யுதிராநின்ற திருமலையே (சுசு) முன்பொருகாலத்தில் பூமியைத்தந்தத்தின்மே லெடுத்துக்கொண்டுவந்தஸர்வேசுவரன் வாஸம் செய்யுமமலை. (உக)

சுநி.

வ்யா.— அவ.— நார்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(புரிந்து) “பலகதிகள் பாரித்தபைம்பொன் முடியான்” என்று பரமபதத்தைக்கவனி ருக்கையாக உடையவன் நமக்கு ஸுபபனாமோ வென்னில், நமக்காகவன்றோ திருமலையிலேவந்து ஸந்திவிதனாயிற்றென்கிறார்.

(மதவேழம்பிடியோடுபுரிந்து) மதித்திருந்துள்ள ஆனையானது பிடியோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து. (ஊடி) ஸம்ஸ்லேஷாதரமூடி. (திரிந்துசினத்தால்பொருது) ஊடலாலே பிறந்த சினத்தாலே உலாவி ரத்நபித்திகளிலேபொருது. (விரித்தசிரித்யாதி) பொருகையாலே கிரீஸீயையுடைத்தான வெள்ளைக் கோட்டிலே யுண்டான முத்தையுதிராநின்ற திருமலை. (மேலித்யாதி) பண்டொருநான் பூமியை ஸ்ரீவராஹரூபியாய் எயிற்றிலேகொண்டவனுடையமலை. திருமலையில் ஆனையானதுக்குச் சேருமிதே ஸ்ரீவராஹ ரூபமான வடிவு.

சுநி.

மலைமுகடுமேல்வைத்து வாசுகியைச்சுற்றித்

தலைமுகடுதானொருகைபற்றி—அலைமுகட் [ன்

டண்டம்போய்நீர்தெறிப்ப வன்னுகடல்கடைந்தா

பிண்டமாய் நின்றபிரான். சுசு.

அங்.— முகடு மலை மேல்வைத்து வாசுகியை சுற்றி (5) முகடு தலை தான் ஒரு கைபற்றி (11) அலை முகடு அண்டம் போய் நீர் தெறிப்ப அன்று கடல் கடைந்தான் பிண்டமாய் நின்ற பிரான். (23)

அங்.— சிகரத்தையுடைய மந்தரபர்வதத்தைத் (தன்முதுகின்) மேலேவைத்து வாஸுகியைக்(கயிறுகச்சுற்றி) (11) சிகரத்தின் மேல் பாகத்தைத் தா னொரு கையாலே பிடித்து (கக) அலைகளி னுச்சி அண்டபித்திவரையில் சென்று ஜலம் தெறிக்கும்படி அக்காலத்தில் ஸமுத்தரத்தை மதநம்பண்ணினவன், (ஜகத்) காரணமாய் நின்ற ஸ்வாமி. (உக)

சுசு.

வ்யா.— நார்பத்தாரூம்பாட்டு.— (மலைமுகடுமேல்வைத்து) ஒங்கியிருந்துள்ள மலையைத் தன்முதுகின்மேல் வைத்து. (வாசுகியைச் சுற்றி) அநிலேவாஸுகியைச்சுற்றி. (தலைமுகடுதானொருகைபற்றி) மேற்கடைகிறது குலையாமல் ஆனமாய்த் தாங்கி மேலேவைத்த சிகர

சச மூன்றாந்திருவந்தாதி, சஎ-பா, நின்ற. சஅ-பா, நீயன்றே.

மடிக்கிளர்ந்து போகாதபடி யொருகையாலேபற்றி. (அலைமுகட்டி-
த்யாதி) இத்திரண்ட திவலைபோய்த்தெறிப்ப. அலைமேல் நீர் அண்ட
பித்தியில் போய்த்தெறிப்ப. (அன்றித்த்யாதி) இதுக்குபாதாநகாரண
மானவன். “வனகோஹவெநாராயணசூவீச-ஏகோஹவைநாரா
யண ஆஸீத்”.

சக.

நின்றபெருமானே நீரேற்று, உலகெல்லாம்
சென்றபெருமானே செங்கண்ணு—அன்று
தூரகவாய்கிண்ட துழாய்முடியாய், நங்கள்
நரகவாய்கிண்டாயும் நீ.

சஎ.

அந்.— நீர் ஏற்று நின்ற பெருமானே! உலகெல்லாம் சென்ற
பெருமானே! செம் கண்ணு! (9) அன்று தூரகம் வாய்கிண்ட துழாய்
முடியாய்! நங்கள் நரகம்வாய்கிண்டாயும் நீ. (18)

அந்.— தாநஜலத்தை வாங்கி (மஹாபலியஜ்ஞத்தில்) நின்ற
ஸ்வாமி! லோகங்களை யெல்லாம் போய் (அளந்த) ஸ்வாமி! சிவந்த
நேதாங்களை யுடைய ஸ்வாமி! (க) அக்காலத்தில் கேசியின் வாயை
க்கிழித்தவனே! திருத்துழாய்மாலையைத்திருமுடியில் தரித்தவனே!
எங்கள் நரகத்தைப் போக்கினவனும் நீதான். (கஅ)

சஎ.

வ்யா.— எதிர்த்தேழாம்பாட்டு.— (நின்றபெருமானே நீரேற்று)
மஹாபலிபக்களிலே நீரேற்று சேஷித்வம் தோற்றும்படி நின்றவனே!
(உலகித்த்யாதி) லோகத்தை யெல்லாமளந்து உடையவனென்று
தோற்றும்படி நின்றவனே! (செங்கண்ணு) ஸ்நேஹந்தோற்றும்
படி நின்றவனே! (அன்றித்த்யாதி) வைத்தவனையும் வாடாமல் கேசி
வாயைக்கிழித்தவனே! (நங்களித்த்யாதி) ஒருகேசிவாயைக்கிழித்தது
ஆஸ்சர்யமோ? எங்கள் நரகத்தின் வாயைக்கிழித்தவனுக்கு.

சஎ.

நீயன்றே நீரேற்றுலக மடியளந்தாய்
நீயன்றே நின்று நிரைமேய்த்தாய்—நீயன்றே
மாவாயுரம்பிளந்து மாமருதினாடுபோய்த்
தேவாசுரம்பொருதாய் செற்று.

சஅ.

அந்.— நீர் ஏற்று உலகம் அடி அளந்தாய் நீயன்றே? (6) நின்று
நிரைமேய்த்தாய் நீயன்றே? (10) மா உரம் வாய் பிளந்து மா மரு
தின் ஊடு போய் (18) தேவாசுரம் சென்று பொருதாய் நீ ய
ன்றே? (22)

அர்.— தாநஜலம் வாங்கி லோகங்களைத் திருவடியினு லளந்த வன் நீயன்றோ? (சு) (இடையனாய்) இருந்து பசுக்களை மேய்த்தவன் நீயன்றோ? (கர) கேசியினுடைய வலிய வாயைப் பிளந்தும் பெரிய மருதமரத்தின் நடுவே சென்றும் தேவாஸூரயுத்தத்தில் (அஸூரரைக்) கொன்று சண்டைசெய்தவனும் நீயேயன்றோ? (உஉ) சஅ.

வ்யா.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நீயன்றேயித்யாதி) உன்னு டைமைக்கு மஹாபலிபக்கவிலே நீரேற்று அத்தைத் திருவடிகளா லே அளந்தாய். (நீயன்றேயித்யாதி) க்ருஷ்ணனையவதரித்துப் பசுமே ய்த்தாய். (நீயன்றேயித்யாதி) கேசிவாயைப்பிளந்து பெரியமருதினி டையே போய், (தேவாசூரமித்யாதி) ஜ்ஞாநஜீர்மான அசேதநங்க னைப் போக்கினதுவேயோ. சேதநரான விரோதிகளையும் போக்கிற் றியேயோ.

சஅ.

அரு.— நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— தேவாசூரம்பொருதாய் - தேவாஸூரயுத்தத்தைப்பண்ணி தேவர்கள் விரோதியைப் போக்கினு யென்றபடி.

சஅ.

செற்றதுவும்சேரா விரணியனைச், சென்றேற்றுப் பெற்றதுவும்மாநிலம் பின்னைக்காய்—முற்றல் முரியேற்றின்முன்னின்று மொய்ம்பொழித்தாய், மூரிச் சுரியேறுசங்கினாய் சூழ்ந்து.

சகூ.

அங்.— பின்னைக்காய் முற்றல் முரி ஏற்றின் முன் நின்று சூழ்ந்து மொய்ம்பு ஒழித்தாய்! (9) மூரி சுரி ஏறு சங்கினாய் செற் ததுவும்; சேரா இரணியனை (16) சென்று ஏற்று பெற்றதுவும் மாநிலம், (21)

அர்.— கப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக வலியதாய்த் திரியாநின்ற எருதின முன்னே யிருந்து ஆலோசித்து (அதின்) பலத்தைப் போக் கினவனே! (சு) விசாலமாய் சுழிகளை யுடையதுமான ஸ்ரீபாஞ்சஜங் யமுடையவனே! (நீ) கொன்றதும் (தன்பத்தினோடு) பொருந்தாத ஹிரண்யனை; (கசு) மஹாபலியிடம்போய், தாநம் வாங்கிப் பெற்ற தும் பெரிய பூமியை. (உக)

சகூ.

வ்யா.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (செற்றதுவுமித்யாதி) ஆஸ்ரதிரோடு சேராத ஹிரண்யனைக்கொன்றது அவனிழவுக்காக வென்றுமாம். (சென்றித்யாதி) மஹாபலிபக்கவிலே நீரேற்றுப்பெற்

றது பூமி. (பின்னைக்காயித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகத் திண்ணியதாயுலாவாநின்ற ஏற்றினுடைய மிடுக்கையழித்தாய். (சூழ்ந்து) இடம்பார்க்துநின்னு. (மூரிச்சுரி யித்யாதி) கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்வையுடையவனே!

சுக்.

அரு.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—சேரா - தன்னைச்சேரா தே, ஆனாயிதே; அவனிழக்கையாலே விரோதியான தேஹத்தைப் போக்கினுனென் றபடி. முற்றல்-திண்ணியதாய், மூரி-ஸஞ்சாரியாய், மொய்ப்பு - மிடுக்கையுடைய ஏற்றின். மூரிச்சுரியென்று மிடுக்கையும் துளையுமுடையசங்கு.

சுக்.

சூழ்ந்ததுழாயலங்கல் சோதிமணிமுடிமால்
தாழ்ந்தவருவித்தடவரைவாய்—ஆழ்ந்த
மணிநீர்ச்சுனைவளர்ந்த மாமுதலேகொன்றான்
அணிநிலவண்ணத்தவன்.

ரும.

அந்.—சூழ்ந்த துழாய் அலங்கல் சோதி மணி முடி மால் அணி நிலவண்ணத்தவன் (9) தாழ்ந்த அருவி தடம் வரைவாய் ஆழ்ந்த மணி நீர் சுனை வளர்ந்த மா முதலை கொன்றான். (21)

அர்.—வளைத்துச்சாத்தின திருத்துழாய் மாலையையுடையனும் உஜ்வலமான மணிகளிழைத்த கிரீடமுடையனும் ஸர்வாதிகளும் அழகிய நிலவர்ணத்தையுடையவனுனஸர்வேஸ்வரன், (கூ) பெருகா நின்ற அருவிகளையுடைய விசாலமான மலையிலுண்டாய் அழகாய் நிர்மலமான ஜலமுடையதான மடுவில் வருத்தியடைந்த பெரிய முதலையைக் கொன்றான். (2௧)

ரும.

வயா.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—(சூழ்ந்தவித்யாதி)ஆகமுதலியாக விட்ட திருத்துழாய்மாலையையும் ஆதிராஜ்யஸைஸ்சகமான மணி முடியையுமுடையவன்.(தாழ்ந்தவித்யாதி)தாழ்ந்த அருவிகளையுடைத்தாயிருந்துள்ளதடவரையிலே யாழ்ந்து, நிர்மலமானநீரை யுடைத்தானசுனையிலே வளர்ந்த பெரியமுதலையை நீர்ப்புழுவுவன்றுபாராதே சினத்தோடே கொன்றான். (அணி நிலவண்ணத்தவன்) ஆஸ்ரித விரோதியான முதலை போயிற்றென்று ஸ்ரமஹமான வடிவையுடையவன்.

ரும.

அரு.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—“ஆகமுதலியாகவிட்ட” என்று வார்த்தைப்பாடு.

ரும.

முன்னுத்திருவந்தாதி, நிக-பா, அவனே. நூ-பா, எய்தான். ௪௭

அவனேயருவரையா லாநிரைகள்காத்தான்
அவனேயணிமருதஞ் சாய்த்தான்—அவனே
கலங்காப்பெருநகரம் காட்டுவான்கண்டிர்
இலங்காபுரமெரித்தானெய்து. நிக.

அந்.—அரு வரையால் ஆ நிரைகள் காத்தான் அவனே. (6) அணி
மருதம் சாய்த்தான் அவனே. எய்து இலங்காபுரம்எரித்தான் அவனே.
(14) கலங்கா பெரு நகரம் காட்டுவான் அவனேகண்டிர். (19)

அர்.—அசைக்கவொண்ணாத மலையினால் பசுக் கூட்டங்களைக்
காத்தவனுமவனே. (௪) இணைந்த மருதமரங்களை விழத்தள்ளினவனு
மவனே. (பாணங்களினால்) அடித்து இலங்கையைக் கொளுத்தினவ
னும் (அழித்தவனும்) அவனே. (௧௪) குழப்பமற்ற வீசாலமான
ஸ்ரீவைகுண்டத்தை தர்சிப்பிக்கிறவனு மவனேகிடர். (௧௯) நிக.

வ்யா.—ஐம்பத்தேராரம்பாட்டு. — (அவனேயித்யாதி) வர்ஷத்
தாலே நோவுபட்ட பசுக்கள் தன்னுடையரக்ஷணத்துக்குத் தான்
ப்ரவர்த்தித்தனுண்டோ? அவனேயன்றோவென்று ஸஹகாரி நரை
பேக்ஷயத்தைச்சொல்லுகிறது. (அவனேயணியித்யாதி) நிரபேக்ஷ
மாக மருதைச்சாய்த்தானுமவனே. (அவனே கலங்கா வித்யாதி)
பரமபதம் அவனே காட்டக் காணுமத்தனை. ஸ்வயதந்தால் காண்
பார்க்குக் காணப்போகாது. (கண்டிரித்யாதி) லங்கையை யழித்துப்
பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினுந்தானே. நிக.

எய்தான்மராமரமேழுமிராமனாய்
எய்தானம்மான்மரியவேந்திழைக்காய்— எய்ததுவும்
தென்னிலங்கைக்கோன்வீழச்சென்றுகுறளுருவாய்
முன்னிலங்கைக்கொண்டான் முயன்று. நூ.

அந்.—இராமனாய் மராமரம் ஏழும் எய்தான். ஏந்திழைக்காய்
அம்மான் மரிய எய்தான். (8) எய்ததுவும், தென் இலங்கை கோன்வீழ
முன் குறள் உருவாய் சென்று நிலம் முயன்று கைக்கொண்
டான். (20)

அர்.—ஸ்ரீராமாவதாரமெடுத்து மராமரங்க ளேழையு மடித்
தான். ஸ்தாபிராட்டிக்காக அந்தமானைச் சாக வடித்தான். (அ) கீழே
விழும்படி அடித்துத்தள்ளினது தென்திசையிலுள்ள இலங்கைக்

சஅ. முன்றாந்திருவந்தாதி, நுந-பா, முயன்றுதொழு.

கரசனா இராவணனை. முற்காலத்தில் வாமந வேஷங்கொண்டு மஹாபலியிடம்சென்று பூமியை யதநம்செய்து கைப்பற்றினான். (20)

வ்யா.— ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (எய்தானித்யாதி) ராமனாய் ஆரீந்தருக்காக மராமர மேழையுமெய்தான். (எய்தா னம்மானித்யாதி) மான்குட்டியென்று பாராதே பிராட்டிசொன்னாளென்று எய்தான். (எய்ததித்யாதி) எய்ததுவும் ராவணனைக்கொல்லுகைக்காக. (சென்றித்யாதி) குறளுருவாய்ச்சென்று முன்றுலோகத்தை யடங்கலும் கைக்கொண்டான். நுந.

முயன்றுதொழுநெஞ்சே மூரிரீர்வேலை

இயன்றமரத்தாலிலையின்மேலால்—பயின்றங்கோர்
மண்ணலங்கொள்வெள்ளத்து மாயக்குழுவியாய்
தண்ணலங்கல்மாலையான் தாள்.

நுந.

அந்.— மூரி நீர் வேலை இயன்ற ஆலமரத்து இலையின்மேல் பயின்று (7) மண் நலம் கொள் வெள்ளத்து அங்கு ஓர் மாயக்குழுவியாய் (14) அலங்கல் தண் மாலையான் தாள் நெஞ்சே ! முயன்று தொழு. (21)

அந்.— பரந்த ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரத்தில் பொருந்திமுளைத்திருக்கிற ஆலமரத்தி னிலேமேல் சயனித்திருந்தும், (எ) பூ லாரத்தை யபஹரித்த ப்ரவாஹத்திலிருந்த அவ்வாலிலையில் அத்விதீயமாய் ஆஸ்சர்யகரமானகுழந்தையாயிருந்தும், (கச) அசையாநின்ற குளிரந்த திருமாலையையுடையவனுமான ஸ்ரியஃபதியினுடைய திருவடிகளை மனமே ! ப்ரயதநப்பட்டு ஆஸ்ரயி. (2க)

நுந.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்துமுன்றும்பாட்டு—(முயன்று) தூர்க்கடங்களைகடிப்பிக்க வல்லவன்; அவனை யாஸ்ரயியென்கிறார்.

(முயன்றுதொழுநெஞ்சே) யதநம்பண்ணி யாஸ்ரயிக்கப்பார். (மூரிரீந்த்யாதி) உலாவாநின்ற நீரையுடைத்தான கடலிலே யுண்டான மரத்தினுடைய * பல்லவமாயிருப்பதொரு ஆலிலையின்மேலே பயின்று சேதநர்க்குபோகோபகரண போகஸ்தாந போக்யமான பூமியை யழியாநின்ற வெள்ளத்திலே ஆஸ்சர்யமான பிள்ளையானவன். (தண்ணலங்கலித்யாதி) ஆலிலையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோது போகட்டமாலையுந்தானுமாய்க் கிடந்தபடி, அவனுடைய திருவடிகளை முயன்றுதொழுநெஞ்சே

நுந.

* (பா) பவனா.

தாளால் சகடமுதைத்துப் பகடுந்தி
கீளாமருதிடைபோய்க்கேழலாய்—மீளாது
மண்ணகலங்கீண்டங்கோர் மானுகந்தமார்பற்குப்
பெண்ணகலங்காதல்பெரிது. (ருச.

அந்.— தாளால் சகடம் உதைத்து பகடு உந்தி கீளா மருது
இடை போய் (9) கேழலாய் அங்கு மீளாது அகலம் மண் கீண்டு
ஓர் மானு உகந்த மார்பற்கு அகலம் பெண் காதல் பெரிது. (23)

அந்.— திருவடிகளினால் சகடாஸுரனை யுதைத்துக் குவலயா
பீடமென்கிறயானையைத் தள்ளி இணையிரியாத மருதமரத்தின் நடு
வே சென்று (அதைத்தள்ளி) (கூ)வாஹாவதாரமெடுத்து அவ்வண்ட
பித்தியில் கீழேழிழாமலொட்டிக்கொண்டிருந்த பரந்த பூமியை ப்பி
ரித்தெடுத்து அத்விதியையான பூமிப்பிராட்டியை யாசைப்பட்ட
அழகியதிருமார்பையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அபரிச்சிந்தமான கு
ணங்களையுடைய பெரியபிராட்டியார்விஷயத்தில் ப்ரேம மதிகமாயி
ருக்கும். (உக) (ருச)

வ்யா.— ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.— (தாளால் சகடமுதைத்து)
திருவடிகளாலே சகடாஸுரநிரஸநம்பண்ணி. (பகடுந்தி) குவலயா
பீடத்தைத்தள்ளி. (கீளாமருதிடைபோய்) இரண்டா யருகே நின்ற
மருதுடேபோய். (கீளா) பிளவாமருதிடைபோயென்றுமாம். (கேழ
லாயித்தாதி) ஸ்ரீவராஹருபியாய் மீளாதபடிக்கீடாக பூமியைக்கீ
ண்டு ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை யுகந்தமார்பற்கு. (பெண்ணகலங்காதல்
பெரிது) பிராட்டிபக்கவிலே ஸ்நேஹம் பெரிது. (ருச.

பெரியவரைமார்பில் பேராரம்புண்டு
கரியமுகிலிடையின்போலத்—* தெரியுங்கால்
பாடுநாடுங்கவண்டறையும்பங்கயமே, மற்றவன்தன்
ந்நெடுங்கண்காட்டும்நிறம். (ருடு.

அந்.—பெரிய வரை மார்பில் பேர் ஆரம் பூண்டு தெரியுங்கால்
(7) கரிய முகில் இடை மின்போல. (11) மற்றபான் ஓடுங்க வண்டு
அறையும் பங்கயம் (17) அவன்தன் நீள் நெடும் கண் நிறம் காட்
டும் (23)

அந்.— விசாலமாய் மலைபோன்ற திருமார்பில் பெரிய முத்து
மாலை யை யணிந்த (ஸர்வேஸ்வரனை) தயாநித்தால் (எ) கரு மேகத்தி

னிடையில் மின்னாற்போவிருக்கும். (௧௧) இன்னும், (உலகத்திலுள்ள) பாட்டுக்களெல்லாம் தோற்கும் படி வண்டுகள் பாடாநின்ற தாமர ஸபுஷ்பமானது (௧௭) அந்தஸர்வேஸ்வரனுடைய நீண்டு விசாலமா யிருக்கிற திருக்கண்களுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டாநித் தும். (௨௩) 10௫.

வ்யா.— ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு — (பெரியவரைமார்பில்) ஆர த்தால் பரிச்சேதிக்கப் போகாதமார்பில். (பேராரம்பூண்டு) மடித்து ப்பூணவேண்டும் பெரியஹாரத்தைப்பூண்டு. (கரியமுகிலிடைமீன் பேரால்) மார்க்குமாரத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தம். மேகத்திலே மின் னாற்போலே ஸ்யாமமான திருமார்பிலே ஹாரங்கிடந்தபடி. (தெரி யுங்கால்) அதுஸந்திக்கும்போது. “திரியுங்கால்” என்றுபாடமுமாம். (பாறொடுங்கவித்யாதி) பாணசாதியாக ஒடுங்கும்படி பாடாநின்ற வண்டையடைத்தான பங்கயமே. (மற்றவனித்யாதி.) அவனுடைய பரிச்சேதிக்கப்போகாத கண்ணினுடைய நிறத்தைக்காட்டா நின் றது. 10௬.

நிறம்வெளிதுசெய்து பசிதுகரிதென்று

இறையிருவம்யாமறியோமெண்ணில்—*நிறைவுடைய

நாமங்கைதானும் நலம்புகழுவல்லளோ

பூமங்கைகேள்வன்பொலிவு.

10௭.

அர்.—இறை உருவம் நிறம் எண்ணில் (4) வெளிது செய்து பசிது கரிது என்று யாம் அறியோம். (11) நிறைவுடைய நாமங்கை தானும் பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு நலம் புகழ வல்லளே? (19)

அர்.— எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் ஸௌந்தர்யத்தை யாராயில் (௪) வெளுத்திருக்கும்; சிவந்திருக்கும்; பசுமையாயிருக்கு ம்; கறுத்திருக்கும்; என்று நாம் அறியமாட்டோம். (௧௧) (ஜ்ஞாந) பூர்த்தியையுடைய வாத்தேவியான ஸரஸ்வதிதான், பூமகளான பெரி யபிராட்டியின் வல்லபனுஸர்வேஸ்வரன் பெருமையை நன்றாய்ப் புகழ சக்தையாவளோ? (ஆகமாட்டாள்). (௧௬) 10௭.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—(நிறம்) என்னுடைய ஸ்வாமியினுடைய ரூபத்தை இன்னபடியிருக்குமென்று சொல்லப் போகாது. ப்ரயோஜகத்தைச் சொல்லு மித்தனையென்கிறார்.

(நிறைந்தியாதி) இறையினுடைய வடிவானது வெளுப்பு, சிவப்பு, பசுமை, கறுப்பு, என்றெண்ணில் நாமறியோம். (நிறையித்தியாதி) நாமேமாட்டாதோமானுல்மதிப்புடையளான ஸரஸ்வதி அங்குத்தைக்குத்தரமாகப் புகழவல்லளோ. (பூமங்கைகேள்வன் பொலிவு) புகழ்ப் போகாமை யென்னென்னில்; ஸ்ரியபதியுடைய ஸம்ருத்தியைச்சில வரால் பேசப்போமோ? டுக

பொலிந்திருண்டகார்வானில் மின்னேபோல்தோன்றி
மலிந்துதிருவிருந்தமார்பன்—பொலிந்து
கருடன்மேற்கொண்ட கரியான்கழலே
தெருடன்மேற்கண்டாய்தெளி. நௌ.

அங்.—பொலிந்து இருண்ட கார் வானில் மின்போல் தோன்றி
(6) திரு மலிந்து இருந்த மார்பன் (10) பொலிந்து கருடன்மேல்
கொண்ட கரியான் கழல் தெருள்தன் மேல் தெளிகண்டாய். (18)

அர்.—திரண்டும் இருண்டுமிருக்கிற மழைகாலத்து மேகத்தில்
மின்ன மின்னலைப்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு (சு) பெரியபிராட்
டியார் ஸமஸ்தகல்யாணகுணபூர்ணையாய் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
திருமார்பையுடையவனும் (க) சிறப்பையுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய
திருவடியின்மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்யாமநிறத்தனான ஸர்
வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளில் பண்ணின பக்திதான் ஸர்வோதக்
ருஷ்டமென்றறி. (கஅ) டுக.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.— (பொலிந்து) கருட
வாஹனுடைய திருவடிகளையாஸ்ரயி யென்கிறது.

(பொலிந்தித்தியாதி) ஸம்ருத்தமாயிருண்ட கார்காலத்திலே மே
சத்தின் மின்போலே தோற்றித் தண்ணீர்தண்ணீரென்றாசைப்படா
நின்ற பெரியபிராட்டியாருகந்த திருமார்பையுடையவன். (பொலிந்
தித்தியாதி) மஹாமேருவிலே யொரு அஞ்ஜகிகிரியிருந்தாற்போலே
ஸம்ருத்தனான பெரியதிருவடிமேலே யிருந்தவனுடைய திருவடிக
ளிலேயுண்டான. (தெருடனித்தியாதி) ஜ்ஞாநவிபாகை யானபக்தியை
யெல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக்கொண்டதுஸந்தி, ஓலக்கவார்த்தையெ
ன்றிராதேகொள். டுக.

அரு.— ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—தெருடன்மேல் - தெருள் தன் மேலே, மேலான தெருள் ஜ்ஞாநவிபாகையானபக்தி. தெருள்-ஜ்ஞாநமாய், ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியென்றபடி. கண்டாய் தெளி-திருவடிகளிலே புண்டான பக்தியை மேலாகக்கொண்டநுஸந்தி யென்றபடி.

௫௭.

தெளிந்தசிலாதலத்தின் மேலிருந்தமந்தி

அளிந்தகடுவனையேநோக்கி—விளங்கிய

வெண்மதியந்தாவென் னும்வேங்கடமே,மேலொருநாள் மண்மதியில்கொண்டுகந்தான் வாழ்வு.

௫௮.

அந்.—தெளிந்த சிலாதலத்தின்மேல் இருந்த மந்தி அளிந்த கடுவனையே நோக்கி (7) வெண் விளங்கிய மதியும் தாளன்னும் வேங்கடமே (12) மேலொருநாள் மண் மதியில் கொண்டு உகந்தான் வாழ்வு. (18)

அந்.—நிர்மலமான கற்பாறைமே லிருக்கிற பெண்குரங்கு (தன்னிடத்தில்) ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஆண்குரங்கைப் பார்த்து (௭) வெண்மையாயொளிவீசுகிற சந்திரனைக்(கொண்டு)கொடுவென்றுசொல்லாநின்ற திருமலையே (௧௨) முற்காலத்தில் பூமியை (த்தன்) யுக்தியினால் ஸவிகரித்து ஸந்தோஷித்தஸர்வேஸ்வரன் சிறப்புடனே வந்ததிக்கும் தேசம். (௧௮)

௫௮.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு.— (தெளிந்த) “சுஷ்ணியூயாவாஸிபு— அஸ்மிம்பாஸார்த்தம்” என்று பிராட்டி செய்த செயலைத் திருமலையில் திரயக்குக்களும் அநுவர்த்தியா நின்ற தென்குரர்.

(தெளிந்தவித்யாதி)ஸ்படிகப்பாறையிலேயிருந்த பெண்குரங்கு. (அளிந்தவித்யாதி) தன்பக்கவிலே ஸ்நேஹித்த ஆண்குரங்கை நோக்கி. (விளங்கியவித்யாதி) ஊடினால் ஒருகடகர் பொருந்தவிடவேண்டாதே தானே சந்திரனுடைய மேற்புறமாகையாலே களங்கமற்று உஜ்வலமாயிருந்துள்ள சந்திரமண்டலத்தைத் தாவென்றாகின்றது. இழிந்துவாங்கவேண்டுங்காணும் திருமலையினுடைய உயர்த்தி (மேலித்யாதி) பண்டொருநாள் பூமியை மதியாலேகொண்டு அலப்பலாபம்பெற்றான யுகந்தவனுடைய ஜஸ்வர்யம்.

௫௮)

முன்றாந்திருவந்தாதி, ரூக-பா; வாழும், கூ-பா, பெற்றம். ரூக.

வாழும்வகையறிந்தேன்மைபோல் நெடுவரைவாய்
தாழாமருவிபோல்தார்கிடப்ப—சூழும்
திருமாமணிவண்ணன் செங்கண்மால், எங்கள்
பெருமானடிசேரப்பெற்று. ரூக.

அந்.—மைபோல் நெடு வரைவாய் தாழும் அருவிபோல் தார்
கிடப்ப (7) சூழும் திருமா மணி வண்ணன் செம் கண்மால் (15)
எங்கள் பெருமான் அடி சேரப்பெற்று வாழும்வகை அறிந்தேன். (21)

அந்.—அஞ்ஜம்போலிருண்ட பெரிய மலைப்புறத்தில் வழிகிற
அருவியைப்போல் திருமலை பரகாசிக்க (எ) (அதைக்கண்டாசைப்ப
பட்டு அங்கே) கித்யவாஸம்செய்கிறபெரியபிராட்டியாரையுடையனாய்
ஸ்வராக்யமான நீலமணிபோன்ற திருமேனியையுடையனாய் சிவந்த
திருக்கண்களையுடையனாய் ஸர்வாதிகளாய் (கரு) எமக்கு ஸ்வாமியான
ஸ்ரீவேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றி வாழ்கைக்கு உபாயத்தை
த் தெரிந்துகொண்டேன். (உக) ரூக.

வ்யா.— ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (வாழும்வகையறிந்
தேன்) ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றி ஆத்மாவுக்குவகுத்த ஸம்பத்தென்று
வ்யுத்தபத்திபண்ணினேன். (மைபோலித்யாதி) அஞ்ஜன்கிரியிலே பா
யாநின்ற அருவிபோல் திருமார்பிலே சாத்தினதோஸ்மலை கிடப்ப.
(சூழுந்திருமாமணிவண்ணன்) அதிலே ஆசைப்படாநின்ற பெரிய
பிராட்டியாரையுடையனாய் ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன்.
(செங்கண்மால்) ஸ்ரீஸ்வரத்வத்தை ஸ்ரீசிப்பியாநின்ற கண்களையுடை
யவன். (எங்களித்யாதி) போக்யபூதனாய் என்னையுடையவனாய் வகு
த்தவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்று. “வ்ஹிநாஸாத ன
ஸூதி - புத்திநாசாத்ப்ரணஸ்யதி” என்று சப்தாதிகளைப்பற்றாதே
வாழும் பரகாரமறிந்தேன். ரூக.

பெற்றம்பிணைமருதம் பேய்முலைமாச்சகடம்
முற்றக்காத்தூடுபோ யுண்டுதைத்துக்—கற்றுக்
குணிலைவிளங்கனிக்குக்கொண்டெறிந்தான், வெற்றிப்
பணிலம்வாய்வைத் துகந்தான்பண்டு. கூட.

அந்.—பெற்றம் முற்ற காத்து பிணை மருதம் ஊடு போய் (7)
பேய் முலை உண்டு மா சகடம் உதைத்து (13) கன்று குணிலை

கிச மூன்றாந்திருவந்தாதி, சுக்-பா, பண்டெல்லாம்.

கொண்டு விளங்கணிக்கு எறிந்தான் பண்டு வெற்றி பணிலம் வாய் வைத்து உகந்தான். (23)

அர்.—பசுக்களை யெல்லாம் ரகழித்து இணைந்த மருதமரத்தின் நடுவே சென்று (எ) பூசனையின் ஸ்தந்தத்தப் பாரம்செய்து பெரிய சுகடாஸூரனை யுதைத்து (கஉ) வதஸாஸூரனாகிய குறுந்தடியை எடுத்துக் கபித்சாஸூரன்மேல் எறிந்த ஸர்வேஸ்வரன் முன்பு ஜயபரதமான ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தைத் திருப்பவளத்திலவைத்துதிஸந்தோஷித்தான். (உஉ)

சுஓ.

வ்யா.—அவ.—அறுபதாம்பாட்டு.—(பெற்றம்) ப்ரதிபந்தகங்கள் போனாலன்றோ வாழும்படி யாவதென்னில்; அவன்தானே ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குமென்கிறது.

(பெற்றமிய்யாதி) இதுநிரல்நிறை. கன்றாகிய எறிகருவியைக் கொண்டு விளங்கணிக்குக் கொண்டெறிந்தவன். வென்றியைவிளைப்பதான ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தை வாயிலேவைத்துகந்தவன், பண்டுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களை மெல்லாம்போக்கும்.

சுஓ.

பண்டெல்லாம்வேங்கடம் பாற்கடல்வைகுத்தம்
கொண்டங்குறைவார்க்குக் கோயில்போல்—வண்டு
வளங்கிளரும் நீள்சோலைவண்பூங்கடிகை
இளங்குமரன்தன் விண்ணகர்.

சுக.

அர்.—பண்டெல்லாம் வைகுத்தம் கொண்டு அங்கு உறைவார்க்கு (5) வேங்கடம் பாற்கடல் வண்டு வளம் கிளரும் நீள் சோலை வண்பூ கடிகை (15) இளங்குமரன்தன் விண்ணகர் கோயில் போல். (18)

அர்.—முன்பெல்லாம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைச் கோயிலாகக்கொண்டு அங்கு நித்யவாஸம் செய்கிறஸ்ர்வேஸ்வரனுக்கு, (16) (இப்போது) திருமலை திருப்பாற்கடல் வண்டுகள் கும்பல்கும்பலாய்க் கிளம்புகிற விசாலமான தோப்புகளையும் அழகிய புஷ்பங்களையுமுடைய திருக்கடிகை (கரு) நித்யவெளவந்முடையஸ்ரீயாபதிக்கிருப்பிடமான திருவிண்ணகர் (அகிய இவைகள், கோயில்போலே யிருக்கின்றன. (கஅ)

சுக.

வ்யா.—அவ — அறுபத்தோராம்பாட்டு.—(பண்டெல்லாமிய்யாதி) ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்குமளவேயோ? பரமபதத்தைக்க

விருக்கையாகவுடையவன் ஸம்ஸாரத்திலே உகந்தருளின திருப்பதி களைத் தனக்கிருப்பிடமாகக்கொள்ளுகிறது ஆஸ்திரியத் தமாகவன்றோ வென்கிறார்.

(வேங்கடம்பாற்கடல் வைகுந்தம் கொண்டங்குறைவார்க்கு) “திருமால்வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே” என்று பரமபதத் தோபாதியாகத் திருமலையைச்சொல்லுகிறது. வைகுந்தங்கோயிலா கக்கொண்டு அங்குறைவார்க்கு, வேங்கடம், பாற்கடல், வண்டுவளங் கிளரும் நீர்சோலைவண்பூங்கடிகை, விண்ணகரானவிலை இளங்கும ரனுந் தனக்கு இப்போது கோயில்போல். சுக.

அரு.—அறுபத்தோராம்பாட்டு.—வேங்கடம்பாற்கடல் வை குந்தம் கோயில் பண்டெல்லாம்; இப்போதிந்த திருப்பதிகள் கோயி லென்றபடி. வைகுந்தத்தோடு வேங்கடத்தைக் கூட்டுவானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருமாஸ்த்யாதி). இது கீழும்மேலுங் கூடும். சுக

விண்ணகரம்வெஃகாவிரிதிரைநீர் வேங்கடம்
மண்ணகரம்மாமாடவேளுக்கை—மண்ணகத்த
தென்குடந்தைதேனாந்திருவரங்கம் தென்கோட்டி.
தன்குடங்கைநீரேற்றான் தாழ்வு. சுகஉ.

அந்.—விண்ணகரம் வெஃகா விரி திரை நீர் வேங்கடம் (6)
மண் நகரம் மா மாடம் வேளுக்கை (11) மண் அகத்த தென் குடந்
தை தேன் ஆர் திருவரங்கம் (18) தென் கோட்டி தன் குடங்கை
நீர் ஏற்றான் தாழ்வு. (25)

அந்.—திருவிண்ணகர் திருவெஃகா பரந்து அலைமோதுகிற ஜல த்தையுடைய திருமலை (சு) பூலோகத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டம்போல்விள ங்குகிற பெரிய மண்டபங்களையுடைய வேளுக்கை (கக) பூலோகத்தி லிருக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்குடந்தைதேனினால் பூர்ணமான சோலைகளையுடைய திருவரங்கம் (கஅ) தென்திசையிலுள்ள திருக் கோட்டியூர் (இவைகள்) தன் சிறங்கையில் தாநஜலத்தை வாங்கின ஸ்ரியஃபதிஸௌலப்பத்துடனெழுந்தருளியிருக்கும்தேசங்கள். (உரு)

வ்யா.—அவ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(விண்ணகரம்) கேவலம் ஸம்ஸாரத்திலே நின்றமாத்ரமோ? பரமபதத்திலிருப்பதுமறி ச்சுக்காய்தாழ்சியோடே கூடவிருப்பது உகந்தருளின தேசத்தி லே யன்றோவென்கிறார்.

(விண்ணகரமித்யாதி) விண்ணகரம், வெஃகா, விரிதிரைநீர் வேங்கடம். திருமலையென்றாலொரு விசேஷணரஹிதமாகச் சொல்லமாட்டார். (மண்ணகரமித்யாதி) போக்யதைகுறைவற்றகோயில், (தன்குடங்கையித்யாதி) மஹாபலிபக்கவிலே தன்னுடைமைபெறுகைக்கு அர்த்திதவம் தோற்றும்படி அர்த்தியாய் நின்றற்போலே உகந்தருளின தேசங்களிலே தாழ்வுதோற்றும்படி நின்றான். கூஉ.

அரு.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—மனிச்சுக்கு—ஹர்ஷத்தைக்கு; ஸௌஜன்யத்துக்காக வென்றபடி. மண்ணுக்கு நகரமென்கையாலே மண்ணிலுண்டான போக்யதையால் குறைவில்லை யென்றபடி. கூஉ.

தாழ்சடையும் நீண்முடியு மொண்மழுவும்சக்கரமும்
சூழரவும்பொன்னுந்தோன்றுமால்—சூழும்
திரண்டருவிபாயுந்திருமலை மேலெந்தைக்கு
இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து. கூஉ.

அர்.—சூழும் திரண்டு அருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு (6) தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும் (13) சூழ்அரவும் பொன்நாணும் இரண்டு உருவும் இசைந்து ஒன்றாய் தோன்றும். ஆல். (23)

அர் — நாற்புறத்திலும்குற்றிக்கொண்டிருக்கிற திரண்ட அருவிகள் பாயாநின்ற திருமலைமேலெழுந்தருளியிருக்கிற என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு (கூ) தொங்குகிற சடையும் நீண்ட திருவபிஷேகமும் அழகிய மழுவென்கிறஆயுதமும் திருவாழியும் (கூஉ) (இடுப்பில்) சுற்றியிருக்கிற பாம்பும் ஸுவர்ணமயமான கடிஸூத்ரமும் ஆகியஇவ்விரண்டு ஹரஹரிருபமும் அமர்ந்து ஒருபடியாய்த் தோற்றுகின்றது. ஆஸ்சர்யம். (உ.க) கூஉ.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்துமுன்றாம்பாட்டு.—(தாழ்சடையும்) ஸித்தமானவேஷத்தையும் ஸாதகமான வேஷத்தையும் ஒக்கதரிப்பதே! இதொருசிலவத்தையே! என்கிறார்.

(தாழ்சடையித்யாதி) சூழத்திரண்டருவி பாயாநின்றதிருமலைமேலே நிற்கிற என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு, இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து ஒன்று ஸாதகமாய் ஒன்று ஸித்தமானால் சேராச்சேர்த்தியாயிருக்குமோவென்னில்; இரண்டுருவுமிசைந் தொன்றாயிருக்கும். பொருந்தியிருக்கும். கூஉ.

முன்றூர்திருவந்தாதி, கூசு-பா, இசைந்த. கூடு-பா, அங்கற்கு. (௫௭)

இசைந்தவரவமும் வெற்புங்கடலும்
பசைந்தங்கமுது * படுப்ப—அசைந்து
கடைந்தவருத்தமோ கச்சிவெஃகாவில்
கிடந்திருந்துநின்றதுவுமங்கு.

கூசு.

அங்.—கச்சி வெஃகாவில் கிடந்து அங்கு இருந்து நின்றதுவும்,
(5) இசைந்த அரவமும் வெற்பும் கடலும் அங்கு அமுது படுப்ப
(12) பசைந்து அசைந்து கடைந்த வருத்தமோ? (16)

அங்.—காஞ்சிநகரத்திலுள்ள திருவெஃகாவில் பள்ளிகொண்டு
அக்கச்சியில் (ஹஸ்திகிரியில்) எழுந்தருளியிருந்து (திருப்பாடகத்தி
ல்) நின்றதும், (௫) (ஸமுத்ரமதந்தில்) ஒருப்பட்ட வாஸுகியை
யும் மந்தபர்வதத்தையும் திருப்பாற்கடலையும் (சேர்த்து: அந்தஸ
முத்ரத்தில் அம்ருதத்தை யுண்டாக்கைக்காக (கட) விருப்புற்று
ஆடியாழக் கடைந்த ஸ்ரமத்தினாலேயோ? (கூசு)

கூசு.

வ்யா.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.— (இசைந்தவியாதி) கட
லிலே ஒருமலையை கட்டு ஒருபாம்பைச்சுற்றிக் கடையாநின்றால்
சேராச்சேர்த்தியாயிருக்குமோவென்றால்; (இசைந்த) தன்னில் பொ
ருத்தியிருந்தபடி. (பசைந்தங்கமுதுபடுப்ப) அதிலேயம்ருதம்படு
ம்படிக்கீடாகப்பசைக்கொடுத்து. (அசைந்தியாதி) உலாவிக்கடைந்த
வருத்தமோ? (கச்சியித்யாதி) திருக்கச்சியிலும் திருவெஃகாவிலும்
கிடப்பது இருப்பது சிற்பதாகிறது தனியே கடலைக்கடைந்தத்தாலே
திருமேனியிலே பிறந்த ஆயாஸமோ?

கூசு.

அரு.—அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.— பசைக்கொடுத்து - பச்சம்
பண்ணி. அம்ருதமுண்டாம்படி அதுக்குவேண்டும் ஸாதங்கனையெ
ல்லாமுண்டாக்கி மென்றபடி.

கூசு.

= அங்கற்கிடரின்றியந்தப்பொழுதத்து
மங்கவிரணியனதாகத்தைப்—பொங்கி
அரியுருவமாய்ப்பிளந்தவம்மானவனே
கரியுருவங்கொம்பொசித்தான்காய்ந்து.

கூடு.

அங்.—அங்கற்கு இடர் இன்றி அந்தப்பொழுதத்து அரியுரு
வமாய் பொங்கி (6) இரணியனது ஆகத்தை மங்க பிளந்த அம்மான்
அவனே கரியுருவம் கொம்பு காய்ந்து ஒசித்தான். (16)

* (பா) படைப்ப. = (பா) அங்கக்கிடரின்றி.

ருஅ முன்றாந்திருவந்தாதி, கூசு-பா, காய்த்திருளை.

அர்.—பிள்ளையாகிய ப்ரஹ்மாதனுடைய நாயரைப் போக்குகை
க்காக ஸந்த்யாகாலத்தில் நாளிம்ஹனாய் வருத்தியடைந்து (கூ) ஹிர
ண்யாஸாநனுடைய சரீரத்தை யழியும்படி கிழித்துப்பொகட்ட
ஸ்வாமியான அந்தஸிரிபதி யே குவலயா பீடத்தின் தந்தத்தைக்
கோபித்து முறித்தவன். (கக) கூரு.

வ்யா.—அறுபத்தைத்தாம்பாட்டு.—(அங்கந்திடரின்றியித்யாதி)
பிள்ளையுடைய விடாய்தீர “அங்கக்கிடரின்றி” என்று பாடமாகில்,
அவ்விடத்தில்விடாய்தீர.(ஆந்திப்பொழுதத்து)அஸாரர்க்குபலம்வர்
த்திக்கும் காலத்திலே, மங்கவிரணியன தாசுதலை ஹிரண்யனுடைய
ஹ்ருதயமானது மங்கிப்போம்பழக்கிடாக, (பொங்கியித்யாதி) “பிறை
யெயிற்றன்றலரியாய்ப் பெருகினுளை” என்னும்படி. (அவனேயித்
யாதி) அவனேகுவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை யொசித்தான்.
(காய்த்து) சிற்றமில்லாதவன்சிறி. கூரு.

அரு.—அறுபத்தைத்தாம்பாட்டு.—அங்கர்-அங்கத்தையுடைய
பிள்ளை. அங்கு அக்கிடர்-அவ்விடத்திலத்தவிடாய்தீரவென்று பாடாந்
தாம். கூரு.

காய்த்திருளைமாற்றிக்கதிரிலகுமாமணிகள்
ஏய்ந்தபணக்கதிர்மேல்வெவ்வுயிர்ப்ப--வாய்ந்த
மதுகைடபரும்வயிறுருகிமாண்டார்
அதுகேடவர்க்கிறுதியாங்கு.

கூசு.

அந்.—இருளை காய்த்து மாற்றி கதிர் இலகு மா மணிகள் ஏய்ந்
த பணம் கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப (11) வாய்ந்த மதுகைடபரும்
வயிறு உருகி மாண்டார். ஆங்கு அது அவர்க்கு கேடு இறுதி. (21)

அர்.—இருளைக் கோபித்துப் போக்கி ஒளி வீசுகிற ஸ்லாக்யமா
ன மாணிக்கங்கள் சேர்ந்த படத்துனுடைய கிரணங்களின்மேலே
(ஸ்ரவேஸ்வரன்) பெருமுச்சு விட (கக) (அப்போது) அங்குவந்த
மதுகைடபர்களென்கிற இரண்டரக்கர்களும் உடல் கலாந்து செத்தா
ர்கள். அவ்விடத்தில் வந்தது அவர்களுக்கு (உண்டான) வாழ்வுக்கும்
கேடுதி. (பிழைப்புக்கும) கேடுதி. (உக) கூசு.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தாறும்பாட்டு.—(காய்த்து) உணர்த்தி
யுண்டானபோது விரோதிநிரஸாமபண்ணினதோரேற்றமோ! அவ
தாருமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே விரோதிகளை முடிக்கவல்லவனுக்
கென்கிறார்.

(காய்த்திருநாமமாற்றி) சீறியிருளைப்போக்கி. (கதிரிலகித்யாதி) ஓளிவிடாசின் றுள்ள மணிகள்சேர்ந்த பணத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸி ன்மேலே நெடுமுகச்சுவிட. (வாய்ந்தவித்யாதி) கிட்டினமதுகடடர்க்கள் வயிறுநுகிமுடிந்தார்கள். (ஆதுகேடித்யாதி) “என்றுமென்பிள்ளைக் குத்திலைமகள் செய்வார்களங்நனமாவர்களே”.

சாள்.

அரு.— அதுபத்தாறுமபாட்டு.— கண்வளர்ந்தருளுகிறபோது ச்வாஸத்தாலே முடிக்கையாலே அவதாரமின்றி யென்கிறது. திரு வந்தாழ்வானுடைய ச்வாஸத்தால் என் றுஞ்சொல்லுவார்கள். இவ் விடத்துக்குப் பெருமானுடைய ச்வாஸமேயாகக்கடவது. ஆங்கு- அந்தஅவஸ்த்தையிலே. இறுதியானகேடு-முடிவானகேடு.இதெப்படி யென்ன, இவ்விடம்போலே என்கிறார் (என்று மென்பிள்ளைக்கித் த்யாதி).

சாள்.

ஆங்குமலரும் குவியுமாலுந்திவாய்
ஒங்குமலத்தினொண்போது— ஆங்கைத்
திகிரிசுடரென்றும்வெண்சங்கம், வானில்
பகருமதியென்றும்பார்த்து.

சாள்.

அர்.—மால் உத்தி வாய் ஒங்கு கமலத்தின் ஒண்போது(7) ஆம் கை திகிரி சுடர் என்றும் (12) வெண் சங்கம் வானில் பகரும் மதி என்றும் பார்த்து ஆங்கு மலரும்; குவியும். (22).

அர்.—ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாடியில் முளைத்து உயர்ந்து வளராதின்ற தாமஸரயி னழகிப பூவானது, (எ) அழகியதிருக்கையி லிருக்கிற திருவாழியை ஸூரிய னென்றும் (கஉ) வெண்மையான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யதயை ஆகாசத்தில் விளங்குகிற சந்திர னென்றும் பார் த்து அப்போது விகஸிக்கும்; முடிக்கொள்ளும். (உஉ)

சாள்.

வ்யா.—அவ.—அதுபத்தேழாமபாட்டு.—(ஆங்கு)விரீரணயனும் மதுகடடர்களும முடிந்தபின்பு கண்வளரும் போலையழக யநுபவிக்கிறார்.

(உத்திவாயித்யாதி) திருநாடிகமலத்திலே ஒங்கியிருந்துள்ள அழகியதான தாமஸரப்பூ.(ஆங்கையித்யாதி)கையில்திருவாழியைஆதி த்யனென்றும், (வெண்சங்கமித்யாதி) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யதயைஆகாசத்தி லே விளங்காதின்றுள்ள சந்திரனென்றும்பார்த்து - அருஸந்தித்து. (ஆங்குமலருங்குவியுமால்) இரண்டுமலத்திலே பிறக்கக்கடவ அவ் வீரண்டவஸ்த்தையானது யுத்த உண்டாகாதின்றது.

சாள்.

சு.0 மூன்றாங்கிருவந்தாதி, சு.அ-பா.பார்த்த, சு.கூ-பா, வெற்பென்று.

அரு.— அறுபத்தேழாம்பாட்டு.— ஆங்கை-அங்கை என்றும், அழகியகை-திகிரி. திருவாழி-ஆங்கு - அந்தஅவஸ்த்தையிலே. ஆல்-ஆச்சர்யம். சு.எ.

பார்த்தகடுவன்சுனைநீர்நிழற்கண்டு
பேர்த்தோர்கடுவனென்பேர்ந்து—கார்த்த
களங்கனிக்குக்கைநீட்டும்வேங்கடமே, மேனாள்
விளங்கனிக்குக்கன்றெறிந்தான்வெற்பு. சு.அ.

அந்.—சுனை நீர் பார்த்த கடுவன் நிழல் கண்டு (6) பேர்த்தோர் கடுவன் என பேர்ந்து கார்த்த களங்கனிக்கு கைநீட்டும் வேங்கடமே (14) மேல்நாள் விளங்கனிக்கு கன்று எறிந்தான் வெற்பு. (19)

அந்.—மலையூற்றின் ஜலத்தைப்பார்த்த கரங்கு (அதில்தன்) நிழலைப்பார்த்த (சு) தனக்கெனியாகிய கரங்கென்று நினைத்து (இதற்குள்) கறுத்த களாப்பழத்துக்காகக் கைநீட்டாநிற்கிற திருமலையே (சுச) முற்காலத்தில் விளாம்பழத்துக்காகக் கன்றை வீசிப்பொகட்ட க்ருஷ்ணன் நித்யவாஸம்செய்யும்மலை. (சுசு) சு.அ.

வ்யா.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(பார்த்தவியாதி) சுனைநீரிலேகடுவனான தன்னுடைய நிழலைக்கண்டு. (பேர்த்தோரிந்தாதி) வேறே தனக்கெதிரியான கடுவனென்று பெயர்ந்து, (கார்த்தவியாதி) பின்னையும் தன்னுடைய சர்பலத்தாலே அருகில்களாப்பழத்தையறுத்துத்தாவென்று கைநீட்டாநிற்கும் திருமலை. (மேனாளிந்தாதி) பண்டுகன்றைக் கொண்டு விளங்கனிக்குகெறிந்தவனுடையமலை.

அரு.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—கடுவன்-ஆண்கரங்கு. பேர்ந்து-பயத்தாலே அப்புறத்தே பேர்ந்து, கார்த்த-கறுத்த. “அறுத்துத்தா” என்று அந்தநிழலிலேகண்ட தன்னையே நீட்டிக்கிடக்குமென்றபடி. களங்கனியும் அதிண்ணையிலே நிழலிலேதோற்றும். சு.அ.

வெற்பென்றுவேங்கடம்பாடும், வியந்துழாய்
கற்பென்றுகுடுங்கருங்குழல்மேல்—மற்பொன்ற
நண்டதேள்மால்கிடந்தநீள்கடல்நீராடுவான்
பூண்டநாளெல்லாம்புகும். சு.கூ.

அந்.—வெற்பு என்று வேங்கடம் பாடும் (4) வியன் துழாய் கற்பு என்று கரும் குழல் மேல் குடும். (11) மல் பொன்ற நீண்ட கொள் ளால் கிடங்கநீள் கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம்புகும். (23)

அர்.—“மலை” என்று சொல்லப்புகில் திருவேங்கடத்தைப் பாடு
ங்கோள். (ச) ஆர்ச்சாயகமான திருத்துழாய் வகுத்தது என்று நி
னைத்து கறுத்த மயிர்முடிமேல் சூடுங்கோள். (கக) மல்லரைக் கொ
ன்ற நீண்ட புஜங்களை யுடைய ஸர்வேஸ்வரன் பள்ளிகொண்ட விசா
லமான திருப்பாற்கடலில் நீராடுகைக்காக விடிந்த தினமெல்லா மா
சைப்படுங்கோள். (உரு) சுக.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (வெற்பென்று)
ஆழ்வாரானவவஸ்த்தைபோய் ஒருபிராட்டியவஸ்த்தையை பஜித்து
அவளுடைய தசையத்தாயார் சொல்லுகிறான்.

(வெற்பித்யாதி) லோகயாத்ரையுயிவருக்கு பகவத்விஷயத்தி
லே. திருமலையொழிய வேறொருமலையுமறியான். (கருங்குழல்மேல்
வியன்றுழாய்கற்பென்றுசூடும்) காட்டுப்பூச்சூடாள். “தொடுத்தது
மாய்மலர்க்குமக்களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்களோம்” என்கிறபடி
யே, விஸ்வமயானதிருத்துழாயல்லது குழலில்வையான். “கற்பு” என்
றுபாதிவர்தம். (மற்பொன்றவித்யாதி) விரோதநிரஸநத்துக்காக
வளர்ந்தோளையுடையனாய் வ்யாமுக்த்தனவன் கிடந்த நீள்கடலி
லே ஷ்டிந்தநாளெல்லாம் புகாரின்றான். திருப்பாற்கடலொழிய வே
றொன்றில் குளித்தால் விடாய்கொடாதென்றிரா நின்றான். இப்பிரகா
ணத்தில் கீழுட்மேலும் அந்யாபதேசமின்றிக்கோருக்க இப்பாட்டொ
ன்று மிப்படி கொள்ளுகிறதென்னென்று நிர்வஹிப்பர்கள். அம்மலை
இம்மலையென்று ஒன்றைச் சொல்லக்கடவிகோளிறே ; ஆனபின்பு,
திருமலையைப்பாடுங்கோள். (வியன்றுழாயித்யாதி) ஒருபூவைச் சூடக்
கடவிகோளிறே ; ஆனபின்பு வகுத்தவனுக்கும் திருத்துழாயைச்
சூடுங்கோள். (மற்பொன்றவித்யாதி) ப்ரா தஸ்ஸநாம பண்ணக்கட
விகோளிறே. ஆனபின்பு விரோதநிரஸநசிலனவன் கிடந்த திருப்
பாற்கடலிலேமுழுசூடுங்கோள். சுக.

அரு.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— பாதிவர்தம் - அவன்
ஸர்சித்த பூவொழிய வேறென்று சூடாமை, பூண்ட-விடிந்த. கந்
பென்று ப்ராப்தமென்று. இது இரண்டாவதுக்கு. சுக.

புகுமத்தால்வாய்ப்புசிக்கீழ்தாழ்ந்து, அருவி
உகுமத்தால் கால்கழுவிக்கையால் - மிகுமத்தேன்
விண்டமலர்கொண்டுவிதல்வேங்கடவனையே
கண்டவனாங்கும்களிறு, எஃ

அந்.—புகு மதத்தால் வாய்ப்புசி கீழ் தாழ்ந்து (5) அருவி உரு மதத்தால் கால் கழுவி (10) மிகு மதம் தேன் விண்ட மலர் கையால் கொண்டு (17) விறல் வேங்கடவனையே களிறு கண்டு வணங்கும். (22)

அர்.—(பெருகிவந்து வாயில்) புகுகிற மதஜலத்தினால் வாயைக் கொப்பளித்து, கீழே வந்து (10) அருவிகள்போல் விழாநின்ற மதஜலத்தினால் கால்களை யலர்ப்பி (சு0) மிக்க மதகரமான தேனையுடைத்தாய் மலர்க்கிருங்கிற புஷ்பங்களைத் தும்பிக்கையினால் வெடுத்து (ஸமர்ப்பித்த) (சஎ) பலிஷ்டனான திருவேங்கடமுடையானையே யானையானது கண்டு ஆஸ்ரயிக்கும். (22) எ0.

வ்யா.—அவ.— எழுபதாமபாட்டு —(புகுமதத்தால்) அருகூடலருடைய தேஹயாத்ரையெல்லாம் தன்ஸமாஸ்ரயணத்துக்குடலாகக் கொள்ளுமவனுடைய திருமலைபென்கிறது.

(புகுமதத்தாலித்யாதி) வாயிலே புகுகிறமதஜலத்தாலேகால்கழுவி. (கீழித்யாதி) கீழேதாழ்த்த வருவிபோல வுகாநின்ற மதஜலத்தாலே கால்கழுவி. (கையித்யாதி) கையாலே மிக்கமதுவையுடைத்தாய் அலராநின்ற பூவைக்கொண்டு களிறுனது விறல்வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும். விறல்வேங்கடவனென்று-திருமலையில் தீர்யக்குக்களும் தன்னைவணங்கும்படி ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கவல்லசக்தியையுடையவனென்கிறது-ஜ்ஞாநகார்யமான ஸமாஸ்ரயணத்தைதேசவாஸத்தாலே பண்ணிவைக்கும். எ0.

அரு.—எழுபதாமபாட்டு.—கீழ்தாழ்த்தவருவி—மேட்ரஜலம்.

களிறுமுகில்குத்தக்கையெடுத்தோடி
ஒளிறுமருப்பொசிகையாளி—பிளிறி
விழுகொன்றுநின்றதிரும்வேங்கடமே, மேனாள்
குழக்கன்றுகொண்டெறிந்தான்குன்று. எக்.

அந்.—களிறு கை எடுத்து ஒடி முகில் குத்த (6) ஒளிறு மருப்பு ஒசிகையாளி பிளிறி விழ கொன்று (14) நின்று அதிரும் வேங்கடமே மேல்நாள் குழக்கன்று கொண்டு எறிந்தான் குன்று. (22)

அர்.—யானையானது தனதுதும்பிக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டோடி மேகத்தைக் குத்த, (சஎ) (அப்போது) ஒளிபிரகாசிப்பதும் (அவ்யானைபன்) தந்தங்களை முறியாநின்ற கைகளை யுடைய வானியானது

(அவ்யானையைக்) கூய்ச்சலிட்டுக்கொண்டு விழும்படி கொன்று (கசு) அருகேநின்று கர்ஜம்செய்யாநின்ற திருமலையே முற்காலத்தில் சிறியகன்றாய்வந்த வத்ஸாஸாரணைப் பிடித்து விசிப்பொகட்டக்ருஷ்ணன் நித்யவாஸம்செய்யும்பர்வதம். (௨௨) எக.

வ்யா.—எழுபத்தோரம்பாட்டு.—(கனிந்தியாதி) கையையெடுத்துக்கொண்டோடிக்களிறுனது முகிலைக்குத்த. (ஒளிந்தியாதி); ஆனையினுடைய வெண்மருப்பை முறியாநின்றயாளி. கையெடுத்தோடியென்று யாளிக்காகச் சொல்லவுமாம். (பிளிந்தியாதி)ஆனையானது பிளிற்றிக்கொண்டு விழும்படிக்கீடாகக்கொன்று சினத்தாலே நின்றதிராநின்ற திருமலை. (மேனாதி) ஸஹஜசத்ருக்களை முடித்து விரோதிபோகப்பெற்ற தென்று உகந்துநிற்கும்வனுடைய திருமலையிதே. திருமலையில் பின்னையொன்றுக்கொன்று பாதகமாகுமோ வென்னில. அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸையோபாதிதே அவந்துக்கும். எஉ

அரு.—எழுபத்தோரம்பாட்டு.—ஒளிறு-ஒளியையுடைய கொம்பு-இவற்றுக்கு பாதகங்கூடுமோவென்ன; அவனைப்போலே அவனூரிலுள்ளது மென்கிறார் (ஸஹஜசத்ருக்களையித்யாதி). ஆனாலும் துவ்யதேசத்திலே பாதகமாமோ வென்றபிராயமாக (அக்நீஷோமீய மித்யாதி). எக.

குன்றென்றினாயகுறமகளிர்கோல்வனைக்கை
சென்றுவினையாடுந்தீங்கழைபோய்—வென்று!
விளங்குமதிக்கோள்விடுக்கும்வேங்கடமே, மேலை
இளங்குமரர்கோமானிடம். எஉ.

அந்.—குன்று ஒன்றினாய குறமகளிர் சென்று (4) கோல் வனைகை வினையாடும தீ கழை போய் (10) வென்று விளங்கும் மதி கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே (16) மேலை இளங்குமரர் கோமான் இடம். (20)

அர்.—திருமலை யொன்றையேப்ராப்யமாகவுடைய குறப்பெண்கள் போய் (சு) அழகிய வளைகளையுடைய கைகளாலே (பிடித்து) விளையாடாநின்ற அழகிய மூங்கில்கள் மேற்புறம்வளர்ந்து (ராஹுவை) ஜரித்து (அதினால்) ப்ரகாசியாநின்ற சந்த்ரனுடைய ஆபத்தைப் போக்காநின்ற திருமலையே(௧௬) அண்டத்துக்குமேலுள்ளபரமபத

த்தில்வாஸம்செய்திற யௌவநாரம்பத்தையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வர நெழுந்தருளியிருக்கும்தேசம். (௨௦, எக).

வ்யா.—எழுபத்திரண்டாமபாட்டு.—(குன்றித்தாய்தி) திருமலைக்குக்கீழியிக்குடிப்பழியாங்குறவருடையபெண்கள். (கோல்வளைக்கையித்தாய்தி) குறவருடையபெண்கள் கோல்வளைமையுடைத்தானையாலே சென்றுவினையாடுகிற கழையானதுபோய் உஜ்வலமான சந்தரனை ராஹுவானது க்ரஹிக்க வொண்ணாதென்று வென்று சந்தரனுக்கு அஞ்சவ்வஸந்தைதப்போக்கும் திருமலை. பரமபதத்தில் தன்னோடொக்க தவாதசவார்விகரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷியானவரிடம். “திங்களை” என்று இவர்கள் ஊஞ்சலாடுகைக்குப் பிடித்து வினையாடும் மூங்கிலாகவுமாம், எ௨.

அரு.—எழுபத்திரண்டாமபாட்டு.— “திங்களை” என்றுபாடமாய், வளைக்கையாலே எறிந்து வினையாடுகிற களை மென்னுதல். திங்கழை மூங்கிலென்னுதல் பிழை. எ௨.

இடம்வலமேழ்பூண்டவிரவித்தேரோட்டி
வடமுகவேங்கடத்துமன்னும்—குடநயந்த
கூத்தனய்நின்றன்குரைகழலேகூறுவதே
நாதத்தன்னுள்ளநலம்.

எ௩.

அந்.—இடம் வலம் ஏழ் பூண்ட இரவி தேர் ஓட்டி (7) வடமுகம் வேங்கடத்து மன்னும் நயந்த குடம் கூத்தனய் நின்றன (14) குரை கழல் கூறுவதே நாதத்தன்னுல் உள்ள நலம். (20)

அர்.—இடதுபக்கத்திலும் வலதுபக்கத்திலுமாக ஏழுகுதிரைகள் கட்டியிருக்கிற ஸூரியனுடைய தேரை (அந்தர்யாமியாயிருந்து) நடத்துமவனும், (எ) வடதிசையிலுள்ள திருமலையிலே பொருந்தியெழுந்தருளியிருக்கும்வனும் விருப்பத்துடனே குடமெடுத்துக் கூத்தாடினவனும் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸூரிய:பதியினுடைய (௧௪) ஆபரணத்தவிகளையுடைய திருவடிகளைச் சொல்வதே நாவினுல் பெறத்தக்க பயன். (௨௦) எ௩.

வ்யா.—எழுபத்துமூன்றாமபாட்டு.—(இடமித்தாய்தி) இடத்திலும் வலத்திலுமாக ஏழுகுதிரைபூண்ட ஆதித்யனுடைய தேரையோட்டி. ஏழ்பூண்ட ஆதித்ய ரத்தந்த மஹாமேருவுக்கு வலமே இடமாக—மார்க்கமாக ஓட்டி என்றுமாம். இரவியினுடைய தேரைபாரதஸமரத்திலே

மூன்றாந்திருவந்தாதி, எசு-பா, நலமேவலிதுகொல். கரு

கடத்தியென்றுமாம். (வடமுகவிய்யாதி) வடக்கில்திங்கிலே யுண்
டான திருமலையிலே நித்தவாஸம்பண்ணுகிற. (குடநயந்தவிய்யாதி)
குடமாடிநின்றவனுடைய ஆபரணவொலியையுடைத்தான திருவடி
களைக்கூறுகை நாவால்படைக்கும் ஸம்பத்து. குடக்கூத்தாடின
இளைப்பாறத் திருமலையிலே வந்து நின்றான்போலே. எசு.

அரு.—எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—வலமேஇடமாக-மஹாமே
ருவைவலமாகவருகையே வழியாக. இடம்-வழி. பாரத்திலும் ஆதித்
யன் தேரைநடத்தின. குடநயந்த—குடக்கூத்தை விரும்பின. எசு.

நலமேவலிதுகொல் நஞ்சுட்டுவன்பேய்
நிலமேபுரண்டுபோய்வீழ்ச்—சலமேதான்
வெங்கொங்கையுண்டானமீட்டாய்ச்சியூட்டுவான்
தன்கொங்கைவாய்வைத்தாள்சார்ந்து. எசு.

அந்.—சலமேதான் நஞ்சு ஊட்டுவன் பேய் நிலமே புரண்டு
போய் வீழ (3) வெங் கொங்கை உண்டானே ஆய்ச்சி சார்ந்து மீட்டு
ஊட்டுவான் (15) தன் கொங்கை வாய் வைத்தாள். நலமே வலிது
கொல். (21)

அந்.—கபடத்தினால் (தாய்வேஷங்கொண்டு) விஷத்தைப்
பா஠ம்செய்விக்கக்காக்கவந்த கொடியபூதனை பூமியில் புரண்டு விழும்
படி(அ)(அவனுடைய) விஷயுத்தமான முலைப்பாலை யழுதுசெய்தக்ரு
ஷ்ணனை யசோதாதேவி கிட்டவந் தெடுத்தபரல்கொடுக்கைக்காக
த் (கரு) தன்னுடைய ஸ்தநத்தைத் திருப்பவளத்தி லமர்த்தினாள்.
(இதுக்குக்காரணம்)ப்ரேமமே பெரிதாயிருந்தது. (உக்) எசு.

வயா.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(நலமேவலிதுகொல்) ஸ்த
நீதவ்பரயுத்தமான அச்சத்திற்காட்டில் ஸ்நேஹமேவலிதாகாதே.
(சலமேதான்நஞ்சுட்டுவன்பேய்) தாய்வேஷத்தைக்கொண்டு நஞ்சு
ட்டுவதாக வந்தவலியபேயானது. (நிலமேபுரண்டுபோய்வீழ) நிலத்
திலேபுரண்டு விழுமபடிக்கீடாக. (வெங்கொங்கையிய்யாதி) விஷமு
லையுண்டதுக்குப் பரிஹாரமாக அமருதத்தையுடைத்தான தன்கொ
ங்கையைக் கால்நடைதந்து சென்று அவன்வாயிலேவைத்தாள். (நல்
மேவலிதுகொல்) அச்சமும் ஸ்நேஹமுங்கூடினால் ஸ்நேஹமேவலி
தாகாதே. எசு.

சூசு மூன்றாந்திருவந்தாதி, எடு-பா, சார்ந்து, எசு-பா, பொருப்பிடை.

அரு.— எழுபத்தநாலாம்பாட்டு.— சலம்-ச(உ)லமாய், கபட
மென்றபடி, சார்ந்து-கட்டி. கால்நடைதந்து-சென்றுகிட்டி என்ற
படி. எசு.

சார்ந்தகடுதேய்ப்பத்தடாவியகோட்டுச்சிவாய்
ஊர்ந்தியங்கும்வெண்மதியினெண்முயலைச்—சேர்ந்து
சினவேங்கைபார்க்குந்திருமலையே, ஆயன்
புனவேங்கைநாறும்பொருப்பு. எடு.

அர்.—தடாவிய கோடு உச்சிவாய் அகடு தேய்ப்ப சார்ந்து
ஊர்ந்து இயங்கும் (8) வெண் மதியின் ஒண் முயலை வேங்கை சேர்ந்து
சினம் பார்க்கும் திருமலையே (17) வேங்கை நாளும் ஆயன் புனம்
பொருப்பு, (22)

அர்.—பார்த சிகரத்தின் நுனியில் வயிறு தேயும்படி கிட்டி.
மெள்ளப் போகாநின்ற (அ) வெண்மையான சந்திரனிடத்திலிருக்கிற
அழகிய முசுலை வேங்கைப்புவி கிட்டி கோபித்துப் பார்க்கும் திரு
வேங்கடமே (கஎ) வேங்கைப்பூவின் பரிமளம்விசுகிற க்ருஷ்ணனு
டைய வரஸஸ்தாநமான திருமலை. (உஉ) எடு.

வ்யா.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(சார்ந்தகடு) (தடாவியகோ
ட்டுச்சிவாய் சார்ந்தகடுதேய்ப்ப) பார்தகொடுமுடியிலே கிட்டிக்கீழ்
வயிறுதேய்ப்ப. (ஊர்ந்தியங்கும்வெண்மதியினெண்முயலை) போக்ய
தையாலே மெள்ள ஸஞ்சரியாநின்ற சிகரத்திலே தேய்கையாலே
ஒளியையுடைத்தான சந்திரன்பக்கல் முயலை, (சேர்ந்தித்தாதி) கிட்டிச்
சினத்தாலே புலிபடப்பார்க்குந்திருமலை. (ஆயனித்தாதி) இடையர்க்
குக்காட்டில் மரங்களுடைய நாற்றம் சாலப்ரியமிறே. எடு.

பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும், ஐந்து
நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா-விருப்புடையல்
வெஃகாவேசேர்ந்தாணெமய்ம்மலர் தூய்க்கைதொழுதா
அஃகாவேதீவினைகளாய்ந்து. எசு.

அர்.—நீர் பொருப்பு இடையே நின்றும் புனல் குளித்தும் (6)
ஐந்து நெருப்பு இடையே நிற்கவும் வேண்டா. (11) விருப்புடைய
வெஃகாவே சேர்ந்தாணெமய் மலர் தூய் கைதொழுதால் தீவினை
கள் ஆய்ந்து அஃகாவே. (21)

முன்றாத்திருவந்தாதி, எஎ-பா, ஆய்ந்தவருமறையோன். எஎ

அர்.—(ஐங்களை!) நீங்கள் (தவம்செய்கைக்காக) மலை யிடை யில் நிற்கவும் பொய்கைகளில் முழுகவும் (சு) பஞ் சாக்கி மத்தியில் நிற்கவும் வேண்டாம். (கக) ப்ரோமத்தடனே திருவெஃகாவில் பள்ளி கொண்டயதோக்காரிக்கு அநய்யப்ரயோஜநமாகப் புஷ்பங்களை ஸமர் பிபித்து அஞ்சலிபண்ணினால் பாபங்கள் (இவ்விடம்தனக்கிருக்கத் தகாதென்று) ஆலோசித்து (த்தாங்களே) விட்டுப்போகாவோ? (உக)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தாறும்பாட்டு.— (பொருப்பிடை) ஸர் வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரத்திலே புருந்து தன்னுடம்பைப்பேணுதே நங் கார்யம் செய்யாதின்றான். நீங்களுடம்பையொறுக்க வேண்டாவென் கிறார்.

(பொருப்பித்யாதி) பனிநாள்மலைகளில், பொய்கைகளிலே புக் குக்குளித்து. (ஐந்தித்யாதி) கோடைநாள்பஞ்சாக்கி மத்யஸ்தனாய் நிற்கவும் வேண்டாம். (விருப்பித்யாதி) விரும்பப்படுவதான திருவெஃ காவிலே சேர்ந்தவனை. (மெய்ம்மலரித்யாதி) அநய்யப்ரயோஜநாய் புஷ்பரத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆய்ந்து-அநுஸந்தித்துக்கைதொ முதால் அசேதநமான கொடியபாபங்கள் தான் தன்னையாஸ்ரயிக்க நிற்கவற்றோ? தீவினைகள்தானே ஆராய்ந்து நமக்கு நிலமன்றென்று போகாவோவென்றுமாம். “வ்யூஷிப்ய-தீக்ஷாஸ்யாய: - வ்ருஷ்டிபர தீக்ஷாஸ்யாய:” என்னும் ந்யாயத்தாலே “சும்மெனாதேகைவிட்டோ டித்தானுகள்பாய்ந்தனவே” என்கிறபடியே. எசு.

அரு.—எழுபத்தாறும்பாட்டு.— சாலய: - ஸஸ்யங்களானவை கள் வர்ஷத்தைப்பார்க்குமாப்போலே பாபங்களு மிவனைவிட்டுப் போகைக்கு பகவத்ஸமாஸ்ரயணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். அஃகாவே-கிட்டாவே ஆய்ந்து-இரண்டிடத்திலுமவயம். எசு.

ஆய்ந்தவருமறையோன் நான்முகத்தோன் நன்குமங்கில் வாய்ந்தகுழவியாய் வாளரக்கன்—ஏய்ந்த முடிப்போதுமூன்றெழுன்றெண்ணினான், ஆர்ந்த அடிப்போதுநங்கட்கரண். எஎ.

அந்.—ஆய்ந்த அரு மறையோன் நான்முகத்தோன் நல் குறங் கில் வாய்ந்த குழவியாய் (8) வான் அரக்கன் ஏய்ந்த போது முடி முன்றுஎழுன்று எண்ணினான் (15) ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்கு அபண். (19)

கூஅ முன்றாந்திருவந்தாதி, எஅ-பா, அரணாமக்கென்றும்

அர்.—அர்த்தவிசாரபூர்வஸரமாகஓதப்பட்டும் பெறுதற்கரியது
மாள் வேதங்களை யுடைய சதுர்முகப் ப்ரஹ்மாவின் னுடைய அழகிய மடி
யில் அமைந்துப் பள்ளிகொண்ட சிறுகுழந்தையாய்க்கொண்டு (அ) வா
ளாயுதத்தையுடைய ராவணாஸுரனுடைய (அறுக்கைக்குத்) தகுதி
யான புஷ்பம்போன்ற தலைகளை “மூன்றுஎழு” என்று எண்ணினவர்
வேஸ்வரனுடைய (கரு) கல்யாணகுணபூர்ணமான திருவடித்தாம
ரையே நமக்கு ரக்ஷகம். (கக) எஎ

வ்யா.—அவ.— எழுபத்தேழாம்பாட்டு.— (ஆய்ந்தவருமறை
யோன்) கீழ்ஸ்ரீவேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கவே உங்கள் பாபங்களில்
லாம் போமென்றது. இதில் அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு
வழிகேடாகப்புக்கால் பரிஹரிப்பானவனென்கிறது.

(ஆய்ந்தவியாதி). ஸர்வேஸ்வரனாலே ஓதுவிக்கப்பட்டு வேதா
ர்த்தநிஹுபணம் பண்ணவல்ல ப்ரஹ்மாவின் னுடைய குறங்கிலே, ஸ்வா
பாவிதமான சேஷித்வமில்லாமையாலே புதுக்கும்பிடைக்கண்டி
துமாந்து தங்களநர்த்தமறியாதே ராவணனுக்குத் தெடுத்தெல்லாம்
கொடுக்கப்புக இவனாலே நோவுபட்டாலும் நமமுடைய பாடேயிறே
இவர்கள் வந்து விழுவதென்றுபார்த்து. (வாய்ந்தகுழவியாய்) அழகி
யுயிள்ளையாய். (வாளரக்கன்) ஸாயுதனை ராக்ஷஸனுடைய. (ஏய்ந்த
வியாதி) ராக்ஷஸனுடைய தலைகளை மொளக்கத்தாலே மூன்றே
மென்றெண்ணினவனுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யவற்றாய் போக்
யமான திருவடிகள் நமக்குரக்ஷை. எஎ.

அரு.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.— வழிகேடாக- துர்மார்க்கராக
ப்புக்கால், தப்புவரப்புக்காலென்றபடி. தெடுத்தெல்லாம் - அவன
பேக்ஷித்தெல்லாம். (ஆர்த்தவடி) ஆருகை-பூர்ணமாய், அவரவரபே
க்ஷிதத்தைக் கொடுக்கவற்றுகை. எஎ.

அரணாமக்கென்று மாழிவலவன்

முரணவலம்சுழிந்தமொய்ம்பன்—சுரணமேல்

ஏதுகதியே துநிலையேது பிறப்பென்னுதே

ஓதுகதிமாயினையே யோர்த்து.

எஅ.

அந்.—ஆழி வலவன் முான் னாள் வலம் சுழிந்த மொய்ம்பன்
சுரணமேல் (8) கதி ஏது, நிலை ஏது, பிறப்பு ஏது, என்னுதே நமக்கு
என்றும் அரணம். (18, கதி மாயினையே ஓர்த்து ஓது. (22)

அர்.— திருவாழியை வலதுதிருக்கையிலேந்தினவனாய். முராஸுரனுடைய வயஸ்ஸினால் (சிரஜீவித்வத்தால்) வந்த பலத்தைப் போக்கின் பவிஷ்டனாஸிரியபதி ரக்ஷகனுமிடத்தில் (அ) ஜ்ஞாநமேது, அநுஷ்டானமேது, ஜந்மமேது, என்றாலோசியாதே நமக் கெப்போதும் ரக்ஷகனாகும். (கஅ) (ஆகையால்) (மனமே!) சரண்யனாய் ஆஸ்சர்யபூதனாவவனையே த்யாதித்துச் சொல்லு. (உஉ) எஅ.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.— (அரணும்) அவன் ஸர்வரக்ஷகனாகிலும் நம்முடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்த ஜம்மங்களினுடைய கொற்றைபார்க்கவேண்டாவோவென்ன; வேண்டாவென்கிறது.

(அரணமித்யாதி) ஸர்வசக்தி நமக்குராக்ஷயாம். வலவருகே திருவாழிபிடிக்குமவன் போலேகாணும் ரக்ஷகனாவான். தன்னையுடைய ஸ்கரித்திறே, “போஸு—உ—மாசுசு” என்றது. இவனுடைய அஹம் புத்தி சோக நிமித்தம்; அவனுடைய அஹம்புத்தி சோக நிவர்த்தகம். (முரணுவல்லஞ்சுழிந்த மொய்ம்பன்) விரோதையைப்போக்கி ரக்ஷிக்க வல்லனென்னு மிடத்தைபுப்பாதிக்கிறது. முரணுடைய ஆயுஸ்ஸாகிற மிகக்கை முடிக்கவல்ல மிகக்கன். (சாணமேவித்யாதி) அவன் ரக்ஷகனுமிடத்தில் ஜ்ஞாநமேது, வ்ருத்தமேது, ஜந்மமேது; என்று ராயாதே (ஆழிவலவனரணம்) ஆஸ்சர்யனியனும். “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமேதேஷேஷு நமேதேஷு” ஸமோஹம்ஸர்வபூதேஷு நமேதேஷேஷு நமேதேஷு” “ஸமோஹம்ஸர்வபூதேஷு நமேதேஷேஷு நமேதேஷு” எத்தனை கலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும். (ஓதுகதிமாயனையே யோர்த்து) சரண்யனாய் ஆஸ்சர்யபூதனாவனை அநுஸந்தித்து அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லு. எஅ.

அரு.— எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.— சக்தியைக் காட்டியே ரக்ஷிப்பதோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). ஸர்வரணினுடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்கள் ஆராயாதேரக்ஷகனுமென்னு மதுக்குப்ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (ஸமோஹமித்யாதி). கதி - சரண்யன். எஅ.

ஓர்த்தமனத்தராயைந்தடக்கியாராய்ந்து
பேர்த்தால்பிறப்பேழும்பேர்க்கலாம்—கார்த்த
விரையார்ந்துந்துமாய் வீங்கோதமேனி
நிரையாரமார்பினையே நின்று.

அந்.—கார்த்த விரை ஆர் ஓது துழாய் வீங்கு ஓதம் மேனி (8) நிரை ஆரம் மார்பினையே நின்று ஓர்த்த மனத்தராய் (14) ஐந்து அடக்கி ஆராய்ந்து பேர்த்தால் ஏழ் பிறப்பும் பேர்க்கலாம். (21)

அந்.—பசுமையாய் ஸௌந்தர்ய பூர்ணமாய் பரிமளயுக்தமான திருத்துழாயையுடையனாய் பொங்குகிற கடல்போன்ற திருமேனியுடையனாய் (அ) ஒழுங்கான ஹாரத்தையுடைய திருமார்பையுடைய னுனஸர்வேஸ்வரனையே ஸ்திரமாயிருந்து த்யாகித்த மனமுடையவர்களாய்க்கொண்டு (கச) பஞ்சேந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்து (விஷயங்களின் தோஷத்தை) ஆலோசித்து (அதில்கின்றும் மகஸ்ஸைத்) திருப்பினால் மேல்வரப்போகிற ஜம்மங்களை யெல்லாம் போக்கலாம். (உக) எஃ.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (ஓர்த்தமனத்தராய்) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபத்தைப்போக்கும் போது அந்தகாலம் வேண்டாவோ வென்னில்; அவனையுதஸந்தித்து சப்தாதிகளிலே அநாதரம்பிறக்கச் சடக்கெனப்போக்கலாமென்கிறது.

(கார்த்தவியாதி) அழகியதிருத்துழாய் மாலை யையுடையவனுமாய், தேங்கினகடல் போலே யிருக்கும் திருமேனியை யுடையவனுமாய், சப்தாதிகளை நாக்குவளைக்கலாம்படி ஆபரணவழிகையுடையவனே. (நின்று ஓர்த்தமனத்தராயித்யாதி) நின்று அநுஸந்தித்த மகஸ்ஸையுடையராய் இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடியடக்கி, அவைபொல்லாதென்றாராய்ந்து ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கப்படுக்கால் போக்கலாம். ஏழ்பிறப்பென்றது உபலக்ஷணம் ; ஜம்மடங்கப் போக்கலாமென்றபடி. எஃ.

நின்றெதிராயநிரைமணித் தேர்வாணன்தோள் ஒன்றியவீரைஞ்ஞாநுடன்துணிய—வென்றிலங்கும் ஆர்படுவான்நேமியரவணையான் சேவடிக்கே நேர்படுவான்தான்முயலும் நெஞ்சு. அஃ.

அந்.—நின்று நிரை மணி, தேர் எதிராய (5) வாணன் தோள் ஒன்றிய ஈரைஞ்ஞாநு உடன் துணிய வென்று (12) இலங்கும் ஆர்படுவான் நேமி அரவணையான் சே அடிக்கே நேர்படுவான் நெஞ்சு தான் முயலும். (22)

அந்.—(ஸ்ரவேஸ்வரனென்றறியாமல்) இருந்து அழகிய மணிகனிழைத்த தேரின்மேலேறி எதிராகவந்த (6) பாணஸூரனுடைய

தோளில் சேர்த்திருக்கிற ஆயிரம்கைகளை உடனே அறும்படி (வெட்டி) ஜயித்து (கஉ) ப்ரகாசியாகின்ற கூர்மையான திருவாழியையுடையனாய் திருவநந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையவனுள்ளே ஸ்வரனுடைய சிவந்த திருவழியை யடைகைக்காக மநஸ்ஸு தானே ப்ரயத்தம்செய்யும். (உஉ) அர.

வ்யா.—அவ.—எண்பதாம்பாட்டு.—(நின்றெதிராய்) நம்மால் இந்திரியஜயம்பண்ணி அவனை யதுஸந்தித்து ஸம்ஸராஸம்பந்த மறுக்கப்போகாது; அவன் ப்ரதிபத்தகத்தைப்போக்க அவனையதுஸந்திக்க வாசைப்படாநின்றது நெஞ்சென்கிறார்.

(நின்றெதிராயவித்யாதி) தாமஸதேவதையை ஆஸ்ரயிக்கையாலே ஸர்வேஸ்வரனென்றறியாதே எதிரிட்டுத் தேரையுடையனான பாணனுடையதோளோடே தோளொன்றியவல்லாதஆயிரந்தோளுந் துணியும்படிக்கீடாக வென்று. ஒளியையுங் கூர்மையையு முடைய திருவாழியையுடைய அநந்தசாயியுடைய திருவடிகளிலே யணைய நெஞ்சானது தானே ப்ரவர்த்தியாகின்றது. அர.

அரு.—எண்பதாம்பாட்டு.—ஆர்புகை - கூர்மையுண்டாகை. ஆர்-கூரிசு. வான்-பெருமை. நேர்படுவான்-நேர்படுகைக்காக; அணைய வென்றபடி. அர.

நெஞ்சால்நினைப்பரியனே லும், நிலைப்பெற்றென்
நெஞ்சமேபேசாய், நினைக்குங்கால்—நெஞ்சத்துப்
பேராதுநிற்கும்பெருமானே யென்கொலோ
ஓராதுநிற்பதுணர்வு. அக.

அந்.—நெஞ்சால் நினைப்பரியனே லும் என் நெஞ்சமே! நிலைபெற்று பேசாய். (6) நினைக்குங்கால் நெஞ்சத்து பேராது நிற்கும் பெருமானே உணர்வு ஓராது நிற்பது என்கொலோ? (15)

அர்.—மநஸ்ஸினால் நினைக்கதூர்லபனாகிலும் எனது மனமே! ஸ்திரமாயிருந்து (அவனைச்) சொல்லப்பாராய். (சு) (ஒருகால்) நினைக்கில் மனதை விட்டுப்போகாமல் ஸ்திரமாய்வாஸம்செய்யும் ஸர்வேஸ்வரனை அறிவு நினையா திருப்பது எந்தக்காரணத்தினாலிருக்கலாம்? (கரு) அக.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.—(நெஞ்சால்) கீழ்ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லாதது நமக்குண்டானவாதே நெஞ்ச பகவத்விஷயத்

திலே மண்டிற்றென்று கொண்டாடினார். விஷயத்தைப்பார்த்த வாறே அடியிட்டிலராயிருந்தாரென்கிறது.

(நெஞ்சாலித்யாதி) நெஞ்சமே உன்னால் நினைக்கப்போகாதாகிலும். (நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சமேபேசாய்) ஐய்வாயங்கண்டு பிற்காலியாதே அதுபவியாய். (நினைக்குங்காலித்யாதி) ஒருகால் நினைக்கில் நாக்குண்டாநாவெழாவென்று நெஞ்சுவிட்டுப் போகவறியாத ஸர்வேஸ்வரனை. “கண்ணுள்ளேநிற்குங்காதன்மையாற்றொழில்” என்கிறபடியே. (என்கொலோவித்யாதி) அவனை நினையாதே மனலேழுக்கப்பார்க்கிறதோ? அவனை நினையாதே தானுண்டாம்படி எங்கனே, “ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு”, அந்.

அரு.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.— உணர்வானது ஓரதுநிற்பதென்கொலோ-ஸத்தைபுண்டாம்படிநிற்பது; எங்கனே யென்றபடி.

உணரிலுணர்வரியனுள்ளம்புகுந்து

புணரிலுங்காண்பரியனுண்மை—இணரணைய

கொங்கணைந்துவண்டறையுந் தண்டுழாய்க்கோமானை
எங்கணைந்து காண்டுமினி.

அஉ.

அந்.—உணரில் உணர்வரியன். உள்ளம் புகுந்து புணரிலும் உண்மை காண்பரியன். (7) இனி இணர் அணையவண்டு கொங்கு அணைந்து அறையும் தண் துழாய் கோமானை (17) எங்கு அணைந்து காண்டும். (20)

அந்.—(தானே) அறியப்பார்க்கில் அறிகைக்கலாத்யன். ஹ்ருதயத்திலே ப்ரவேசித்துச் சேர்ந்திருந்தாலும் உள்ளப்படியாகக் காண்கைக் கலாத்யன். (எ) இப்போது, பூங்கொத்துத் தாழும்படி வண்டுகள் தேனில் சேர்த்து பாடாநின்ற குளிர்த்த திருத்துழாய் மாலை யையுடைய ஸ்வாமியை (கஎ) எங்கே போய்க் காண்போம்.(உ௦)அஉ.

வ்யா.— எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு — (உணரிலுணர்வரியன்) தன்னாலுமறியப்போகாது; இவனாலுமறியப்போகாது. “தனக்குத்தன் தன்மையறிவரியானை” ஸ்வயத்தந்தால் காண்பார்க்குக் காணப்போகாது. (உள்ளமித்யாதி) தானேவந்து ஹ்ருதயத்திலே புணர்ந்தானையாகிலும் அவனுடைய உண்மையறியப்போகாது. (இணரணைய வித்யாதி) காணவரியனென்று கைவாங்கப்போகாதென்கிறது. பூங்கொத்துக்கள் தாழும்படிக்கிடாக மதுவைப்பாநம்பண்ணின

மூன்றாந்திருவந்தாதி, அஃ-பா, இனியவன். அஃ-பா, உளனாய். எஃ

வண்டுகள் சப்தியாநின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்
வரணையெங்கேகிட்டிக்காண்போமினி. அஃ.

அரு.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—புணரினுமென்றுமபாடம்;
உள்ளத்தேபுகுத்தின்பும், உணரினுமென்றுமபாடம். இணர்-பூங்
கொத்து. கொங்கு-தேன். அணைய-தாழ. அஃ.

இனியவன்மாயனெனவுரைப்பரேலும்
இனியவன்காண்பரியனேலும்—இனியவன்
கள்ளத்தால் மண்கொண்டுவிண்கடந்தபைங்கழலான்
உள்ளத்தினுள்ளே யுளன். அஃ.

அந்.—இனி அவன் மாயன் என உரைப்பரேலும் இனி அவன்
காண்பரியனேலும் (8) கள்ளத்தால் மண் கொண்டு விண் கடந்த
பை கழலான் இனியவன் உள்ளத்தின் உள்ளே உளன். (19)

அந்.—இப்போது அந்தஸர்வேஸ்வரன் (காணவரிய) மாயாநி
என்று சொன்னார்களேயாகிலும் இப்போது அந்தஸரியப்பதி ஸாக்ஷா
த்கரிக்கதூர்ப்பனாகிலும் (அ) வஞ்சனையினால் பூமியை ஸ்வாதீர்ப்படு
த்திக்கொண்டு ஆகாசத்தைபு மளந்த அழகிய திருவடியையுடைய
போக்ய பூதனான அந்த ஸர்வேஸ்வரன் ஹ்ருதயத்திற் குள்ளே வாஸ
ம்செய்கிறான். (கஃ) அஃ.

வ்யா.—எண்பத்து மூன்றாம்பாட்டு.—(இனியவனித்யாதி) வர்
த்தமான தசையில் பரக்ருதியிலே ஸம்பந்தித்து “ஃஸ்யாடி-ஃஸ்யா
மமமாயாதூரத்யயா” என் னும்படி காணவரியனானும் (இனியித்யாதி)
நெஞ்சுக்கினியனுமாய்த் தன்னுடைமையை மஹாபலிபக்கவிலே
வஞ்சித்தானாய்க் கொண்டளந்தவன் ஹ்ருதயத்திலே நின்று மறக்க
வொட்டான். அஃ.

அரு — எண்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.— (இனிஇத்யாதி) மாயன்-
சேதநரைப் பரக்ருதியிலே யிடு மவனென்றாலும், ஒருவர்க்குக்காண
ப்போகாதவனென்றாலும் மாவலிக்குக்காட்டினுற்போலேதானே கா
ட்டக்கண்டவனுக்கு ஸுலபனென்றபடி. அஃ.

உளனாயநான்மறையினுட்பொருளை உள்ளத்
துளனாகத்தேர்ந்துணர்வரேலும்—உளனாய
வண்டாமரைநெடுங்கண்மாயவனையாவரே
கண்டாருகப்பர்கவி. அஃ.

எசு

மூன்றாந்திருவந்தாதி, அடு-பா, கவியினர்.

அங்.—நால் மறையின் உள் பொருள் உளனாய்னை (5) உள்ளத்து உளனாகதேர்ந்து உணர்வரேலும் (9) வண் தாமரை நெடும் கண் மாயவன் உளனாய்னை சவி உகப்பர் கண்டார் யாவர். (19)

அர்.—நால்வகையான வேதங்களி னுட்பொருளாக உள்ளவனை (10) ஹ்ருதயத்தி லிருக்கிறவகை ஆராய்ந்து அறிந்தார்களேயாகிலும் (கூ) அழகிய தாமரைபோல் நீண்ட திருக்கண்களையுடையனாய் ஆய் சர்யபூதனா யுள்ளவவனைக் கவிபாடுகைக் காசைப்படுவாரல்லது ஸா ஷூத்தகரிப்பவர் எவர். (கக) அசு.

வ்யா.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(உளனித்யாதி) நிர்ந்தோஷ ப்ரமாணஸித்தனாகையாலே தானுளனாய் வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டவனை. (உள்ளத்தித்யாதி) கர்மயோகத்தாலே ஜ்ஞாநயோகம் கைவந்து ஜ்ஞாநயோகத்தாலே காணவாசைப்பட்டாரேயாகிலும். (உளனாயித்யாதி) “யயாக்ஷ ப்ராவஸ்ய ஸ்ரீக்ஷேவக்ஷிணீ-யதா கப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ” என்று ஸ்ருதி ப்ரஸித்தமான கண் ணமுகையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை ஆர்காணவல்லார். (உகப்பர்கவி) பின்னைக்காணும்படி. எங்ஙனையென்னில் அவனுடைய ஸ்தோத்ரத் தையுக்கேட்கத்தனை. அசு.

கவியினர்கைபுனைந்துகண் னார்கழல்போய்ச்
செவியினர்கேள்வியராய்ச்சேர்ந்தார்—புவியினர்
போற்றியுரைக்கப்பொலியுமேபின்னைக்காய்
ஏற்றுவிரையட்டானெழில். அரு.

அங்.—கவியினர் கை புனைந்து கண் ஆர் கழல் போய் (7) செவியின் ஆர் கேள்வியராய் சேர்ந்தார் புவியினர் (12) பின்னைக் காய் ஏற்று உயிரை அட்டான் எழில் போற்றி உரைக்க பொலி யுமே? (20)

அர்.—ஸ்தோத்ரம்செய்கிறவர்களாப்கொண்டு கைகளைக் கூ ப்பிக்கண்களை யழகிய திருவடிகளிலே போம்படிசெய்து (எ) காதில் நிறைந்த (ததியகுண) ஸ்ரவணத்தையுடையரா யடைந்த பூலோகத் தார் (கஉ) கப்பினைப்பிராட்டிக்காக எருதி னுயிரைப் போக்கின னர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்யத்தை ஸ்துதித்துச் சொல்லில் ஸம் ருத்தமாகுமோ? (அதைப்பூர்ணமாகச் சொல்லப்போமோ)? உஉ.அரு

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தைத்தாம்பாட்டு.—(கவியினர்) ஒரு த்தராலறியப்போகாதாகில் “வாழ்த்துவார்பலராக” என்னும்படியே பூமியிலுள்ளாரெல்லாருங் கூடினாலும் அறியவும் ஏத்தவும் போமோ வென்னில், ஒண்ணுதென்கிறது.

(கவியினர்கையுனைத்து) ஸ்தோத்தரத்தாலே அபிமாந சூர்யராய் த்தொழுது. (கண்ணார்கழல்போய்) கண்விலகூணமான திருவடிகளை யடைந்து. (செவியினரித்யாதி) செவிகிறைந்த கேள்வியையுடையராய்ச்சேர்ந்தாரான பூமியிலுள்ளாரெல்லாம். (போற்றியுரைக்கப்பொலியுமே) எல்லாருங்கூடப்போற்றியுரையாநின்றால் அங்குத்தைக்கேதேனும் அதிசயத்தைப்பண்ணப்போமோ? (பின்னைக்காயித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டி கலவிக்குப் ப்ரதிபந்தகமான வ்ருஷபங்களை யடர்த்தவொருசெயலையும் வடிவழகையும் முடியச்சொல்லப்போமோ. அரு.

அரு.—எண்பத்தைத்தாம்பாட்டு.—பொலியுமே - இவர்களாலே ஏத்தி அதிசயத்தை யுண்டாக்கப்போமோ? ஏத்தி முடியாதென்றபடி. அரு.

எழில்கொண்டுமின்னுக்கொடியெடுத்து, வேகத் தொழில்கொண்டுதான்முழங்கித்தோன்றும் — எழில்நீர்மேகமன்னநெடுமால்நிறம்போலக் [கொண்ட கார்வானங்காட்டுங்கலந்து. அசு.

அசு.—எழில்கொண்டு மின் கொடி எடுத்து வேகம் தொழில் கொண்டு (6) தான் முழங்கி தோன்றும் கார் வானம் (11) எழில் கொண்ட நீர் மேகமன்ன நெடுமால் நிறம்போல கலந்து காட்டும். (18)

அர்.—அழகை யுடையதாய் மின்னலை த்வஜமாக வெடுத்து அதிவேகமான கமர்வ்யாபாரத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு. (சு) தானே கர்ஜனம்செய்துகொண்டுவிளங்காநின்ற மழைக்காலத்துமேகமானது (கசு) அழகுபடைத்த ஜலபாநம்செய்திருக்கிற மேகம்போன்ற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப்போல் ஒத்துக் காட்டாநிற்கும். (கஅ)

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—(எழில்) ஸ்வரூபரூபங்கள் பரிச்சேதிக்கப்போகாது ; உபமாபத்திலே சிந்திதுசொல்லலாமித்தனையென்கிறது.

(எழிலித்யாதி) எழிலையுடைத்தான மின்னைக்கொடியாகவெடு
த்து. (வேகத்தொழிலித்யாதி) வேகத்தையுடைத்தான தொழிலைக்
கொண்டுதானே முழங்கித் தோன்றாநின்றகார்வானம். (எழிலித்யாதி)
ஆகளமாக லீலரப்பாநம்பண்ணின காளமேகம்போலே யிருந்துள்ள
ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிறம்போலே. (காரித்யாதி) கார்வாலத்திலே மே
கமானது கலந்து காட்டும்.

அசு.

அரு.— எண்பத்தாரும்பாட்டு, — ஆகளம் - ஆகண்டம்-கழுத்து
மட்டாக வென்றபடி. கலந்துகாட்டும் - ஒத்துக்காட்டு மென்றபடி.

கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணு, நின்மேனி
மலர்ந்துமரதகமேகாட்டும்—நலந்திகழும்
கொந்தின்வாய்வண்டறையும் தண்டுழாய்க்கோமானை
அந்திவான்காட்டுமது.

அள.

அங்.—கண்ணு! மணி கலந்து இமைக்கும் நின் மேனி மரதகம்
மலர்ந்து காட்டும். (1) நலம் திகழும் கொந்தின்வாய்வண்டு அறையும்
தண் துழாய் கோமானை அது அந்தி வான் காட்டும். (21)

அர்.—கண்ணனே! கௌஸ்தபமணியோடு சேர்ந்து ப்ரகாசியா
நின்றுள்ள உன்னுடைய திருமேனியை மரதகமணி சுற்றும் பரவா
நின்றகாந்தியையுடையதாய்கொண்டு தர்சிப்பிக்கும். (அ) ஸௌந்
தாய்த்கினல் விளங்காநின்ற பூங்கொத்தி விருந்து வண்டுகள் சப்தி
யாநின்ற குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாயையையுடைய ஸ்வாமியை அந்த
ஸந்த்யாகாலத்திலுண்டானமேகமானது தர்சிப்பியாநிற்கும். (உக) அள

வ்பா.— அவ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு.—(கலந்து) பின்னையு
முப்பாடத்திலே பார்க்கிறார்.

(கலந்தித்யாதி) ஸ்ரீகௌஸ்தபத்தோடேகலந்து ப்ரகாசியா நி
ன்ற உன்னுடைய திருமேனியை, ப்ரகாசியாநின்ற ஸ்ரமஹரமான
மரதகமே காட்டாநின்றது. (நலந்திகழுமித்யாதி) அழகுதிகழாநின்ற
கொத்திலே வண்டறையாநின்ற திருத்துழாயையையுடைய ஸர்வேஸ்வர
னை ஸந்த்யாகாலத்தாலே சிவந்தமேகங்காட்டாநின்றது.

அள.

அரு.— எண்பத்தேழாம்பாட்டு — கண்ணு - கண்ணனே; கல
ந்து மணியிமைக்கும்-மணியோடேகலந்து, மணியோடே கூட. இமை
க்கும்-ப்ரகாசிக்கும்.

அள.

முன்றூர்கிருவந்தாதி, அஅ-பா, அதுநன்று. அக்-பா, முடிந்த. எ

அதுநன்றிதுதீதென்றையப்படாதே

மதுநின்றதண்டுழாய்மார்பன்—பொதுநின்ற

பொன்னங்கழலேதொழுமின், முழுவினைகள்

முன்னங்கழலும் முடிந்து.

அஅ.

அந்.—அது நன்று இது தீது என்று ஐயப்படாதே (6) மது நின்ற தண் துழாய்மார்பன் (11) பொது நின்ற பொன் அம் கழல் தொழு மின் (17) முழுவினைகள் முன்னம் முடிந்து கழலும். (21)

அர்.—அந்தபகவத்விஷயம் நல்லது, இந்தஸம்ஸாரம் தீயது, என்று (என்ற அம்சத்தில்) ஸம்சயியாமல் (சு)தேன் நிறைந்த குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையை த்திருமார்பிலுடைய ஸ்ரியபதியிலுடைய (கக) (ஸமஸ்த ஜங்களுக்கும் (ஆஸ்ரயிக்க) ஸாதாரணமாயிருக்கிற பொன்போ லழகிய திருவடியை யாஸ்ரயியுங்கோள். (கஎ) ஸமஸ்தபாபங்களும் ஆஸ்ரயிப்பதற்கு முன்னமே (ஆஸ்ரயிக்கவொருப்பட்ட போதே) நசித்து (உங்களைவிட்டு) நீங்கும். (உக)

அஅ.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— (அதுநன்று) அது நன்றிதுதீதென்று ஸம்சயியாதே ஸர்வேஸ்வரனையாஸ்ரயியுங்கோள்; உங்களுடைய ப்ரதிபந்தகங்கள் வேறொருவ்யக்திக்காகாதபடி போமென்கிறார்.

(அதுநன்றித்யாதி) பகவத் ப்ராவண்யம் நன்று, விஷயப்ராவண்யம் பொல்லாதென்று ஸம்சயப்படாதே. (மதுநின்றவித்யாதி) ஸம்சயிக்கவொண்ணாதபடி ஆகிராஜ்யஸௌசகமான திருத்துழாயையுடையவ னுடைய திருவடிக்களை ஆஸ்ரயியுங்கோள். (முழுவினையித்யாதி) நீங்கள் பண்ணின பாபம் வ்யக்த்யந்தரத்துக்கு ஆகாதபடி நசிக்கும். அஅ.

அரு.— எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— ஸம்சயப்படாதே - பொல்லாதது பொல்லாததே நல்லது நல்லதே; இதில் சம்சயமில்லை என்று படி. முடிந்தகழலும்.

அஅ.

முடிந்தபொழுதின்குறவாணர், ஏனம்

படிந்துமுசால்பைந்தினைகள்வித்தத்—தடிந்தெழுந்த

வேயங்கழைபோய்வின்றிறக்கும்வேங்கடமே, மேலொ

ருநாள் திங்குழல்வாய்வைத்தான்சிலம்பு.

அக.

அர்.—முடிந்தபொழுதில் குறவாணர் ஏனம் படிந்து உழு சால்பை தினைகள் வித்த (9) தடிந்து எழுந்த வேய் கழை போய் விண் திறக்கும் வேங்கடமே (17) மேலொருநாள் தீ குழல் வாய்வைத் தான் சிலம்பு. (உஉ)

அர்.—கிழத்தனத்திலுள்ள குறவர்கள், பன்றி யூன்றி யுழுத சாலிலே ஸ்லாக்யமான தினைகளை விரைக்க, (அ) (அச்சாலில்) வெட்டுண்டு (பின்னும்) முளைத்த மூங்கிலின் நுனி உயர்ந்து ஆகாசத்தைப் பிளவாநின்ற திருமலையே (க௭) பூர்வகாலத்தில் ஸுந்தரமான வேணுவைத் திருப்பவளத்திலமைத்த க்ருஷ்ணனுடைய பர்வதம். (உஉ) அக.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(முடிந்த) திருமலையில் குறவரோடு திருவேங்கடமுடையானோடு வாசியற எல்லா முத்தேசம்மாயிருக்கிறபடி.

(முடிந்தவியாதி)சரமாவஸ்தையிலே வர்த்திக்கிற குறவர்க்கு நிர்வாஹகர். (ஏனமியாதி) தங்களுக்கு பலமின்றிக்கே பன்றியுழுத சாலிலே அழகியதினைகளைவித்த. (தடிந்தியாதி) தினைவிரைக்கைக்காக வெட்டியெழுந்த வேய்க்கழைபோய் விண்ணைத்திறக்கும் திருமலை. (மேலியாதி) பண்டொருநாள் இனியகுழலை வாயிலேவைத்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரை வசிகரித்தாற்போலே யொருமலையிலேநின்று ஸம்ஸாரிகளை வசிகரிக்க நிற்குமவன் சிலம்பு. அக.

அரு — ஏண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— முடிந்தகாலம் - வ்ருத்தாப்யமாய், அத்தால் சரமாவஸ்தை யென்கிறது. மூங்கில் - அவர்ந்து வெட்டிப்பொகட்டது நிலப்பண்பாலே கிழங்கு குருத்திட்டு கழைநுனி ஆகாசத்தைக்கிட்டக்கிளருமென்றபடி. சிலம்பு - மலைக்கும்பேர். அக.

சிலம்பும் செறிகழலும் சென்றிசைப்ப. விண்ணுறலம்பியசேவடிபோய், அண்டம்—புலம்பியதோள் என்டிசையும்குழ விடம் போதாதென்கொலோவண்டுழாய் மாலளந்தமண். கூடு.

அர்.— சிலம்பும் செறி கழலும் விண் ஆறு அலம்பிய சே அடிபோய் (9) அண்டம் சென்று இசைப்ப அண்டம் புலம்பிய தோள்

(15) எண்திசையும் சூழ வண் அழாய் மாள் அளந்த மண் இடம்போ
தாது. என்கொலோ? (24)

அர்.—கால் சலங்கையையும் பொருத்தச் சாத்தின வீரத்தன்
டையையுமுடையதாய் ஆகாசகங்கையினால் விளக்கப்பட்ட அழகிய
திருவடி வளர்ந்து (கூ) அண்டபித்திவரையில் சென்று சப்திக்க, (அப்
போது) அண்டத்திலுள்ள தேவர்கள் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யாநின்ற
திருத்தோள் (கடு) எட்டுத்திக்குகளையும் வ்யாபிக்க, ஸந்தரமான
திருத்துழாய்மாலையை யுடைய ஸர்வேஸ்வர னளந்த பூமியானது
(அளக்கைக்கு) இடம்போராமலிருந்தது. (உச) கூ0.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூறும்பாட்டு.—(சிலம்பும்) திரு
மலையில் மூங்கில்களாகப்பட உத்தேசம்மானவிடத்தில் அதில் நின்ற
வன் உத்தேசம்மாகச் சொல்லவேண்டாவிதே என்கிறார்.

(சிலம்பித்தாதி) சிலம்பையும் செறிமூலையுமுடைத்தாய் கங்
கையிலே விளக்கின திருவடிபோய் அண்டம் சென்றிசைப்ப. (புல
ம்பியதோள்) “வெவெல்லு-^{வல}ராணாடி-ஸங்கைஸ்-^{வல}ராணம்” என்று
தேவர்களாலே திரள் திரளாகநின் தேத்தப்பட்டதோள். எட்டுத்திக்
கும்சூழ விடம்போராது. (என்கொலோவித்தாதி) அளக்குமவன்
அளக்கப்படுமத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டன்றோ அளப்பது. கூ0.

அரு.—தொண்ணூறும்பாட்டு.—“திருவடி அண்டம் சென்றி
சைப்ப” என்றுகீழும் “அண்டம்புலம்பியதோள்” என்றுமேலும் அ
ண்டசப்தம்கூட்டுவது; அப்போது அண்டத்திலுள்ளார் ஸ்தோத்ரம்
பண்ணப்பட்டதோளென்றபடி. (அளப்பது) இடம்போரா தத்தை எப்
படி அளந்தானென்றபடி. கூ0.

மண்ணுண்டு பேய்ச்சிமுலையுண்டும், ஆற்றாதாய்
வெண்ணெய்விழுங்கவெகுண்டு, ஆய்ச்சி-கண்ணிக்
கயிற்றினால்கட்டத்தான் கட்டுண்டிருந்தான்
வயிற்றினோடாற்றாமகன். கூக.

அர்.—வயிற்றினோடு ஆற்றா மகன் மண் உண்டும் பேய்ச்சி
முலை உண்டும் (8) ஆற்றாதாய் வெண்ணெய் விழுங்க ஆய்ச்சி வெகு
ண்டு கண்ணி கயிற்றினால் கட்ட தான் கட்டுண்டு இருந்தான் (19)

அர்.—வயிற்றைக்கொண்டு ஆறியிருக்கமாட்டாத பிள்ளையாகி
ய்க்ருஷ்ணன் மண்ணை யழுதுசெய்தும் பூதனையின் முலைப்பாலைய

அ0 மூன்றாந்திருவந்தாதி, கூட-பா, மகனொருவர்க்கல்லாத.

முதுசெய்தும் (க) த்ருப்தியில்லாதவனாய்க்கொண்டு வெண்ணெயை யமுதுசெய்ய அதற்கு யசோதாதேவி கோபித்து முடிசுநையுடைய கயிற்றினுல்கட்டினபோது தான் பந்தப்பட்டிருந்தான். (கக). கூக.

வ்யா.—அவ.— தொண்ணூற்றேராம்பாட்டு.— (மண்ணுண்டு) ஸாமாயேக ஜகத்தை உண்டும் ப்ரதிகூலருடையப்ராணனையும் அது கூலர் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யத்தையுண்டும் பர்யாப்தமாயிற்றில்லை யென்கிறது.

(மண்ணுண்டு பேய்ச்சிமுலையுண்டு மாற்றாதாய்) ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்தும், பூதனையுடையப்ராணனையுண்டும், இரண்டாலும் அபர்யாப்தனாய். (வெண்ணெய்விழுங்க வெகுண்டாய்ச்சி) இவனுக்கு வெண்ணெய் களவுகாண்கையிலுள்ள ஸ்நேஹம் போருமிதே அவருக்கு ரக்ஷிக்கையிலும். வெண்ணெய் களவுபோயிற்றென்ற மாத்ரத்திலே இவன் முகத்தில் பையாப்பைக்கண்டு தாயார்சிறி. (கண்ணிக் கயிறித்யாதி) பலபிணையுடைத்தான கயிற்றிலேயவன் கட்டுவதற்குப் பரிஹாரமின் றிக்கே கட்டுண்டிருந்தான். “தாயெடுத்த சிறுகோலுக்குளாந்து” “வையுள்வார்த்தையுள்ளன கோல்கொள்ள நீயுந் தாம வரக்கண்கள் நீர்மல்கப் பையவேநிலையும்” “முழுதும்வெண்ணெய் நேந்துதொட்டுண்ணும் முகிழிளஞ் சிறுத் தாமரைக்கையும்” (வயிற்றினோடாற்றுகன்) இதுக்குப் பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர் வயிற்றை வண்ணுனுக்கிட்டாலோவென்று பணித்தார். கூக.

அரு.—தொண்ணூற்றேராம்பாட்டு.— அவதாரிகை (ஸாமாயேக இத்யாதி). வெகுளவேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கித்யாதி). பயப்பட்டிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாயெடுத்த இத்யாதி). ரஸோக்தி யருளிச்செய்கிறார் (இதுக்குப் பிள்ளையித்யாதி). கூக.

மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனிமாயன்

மகனொமவன்மகன்தன் காதல்—மகனைச்

சிறைசெய்தவாணன்தோள் செற்றுகழலே

நிறைசெய்தென்னெஞ்சே நினை.

கூட.

அங்.—ஒருவர்க்கு மகன் அல்லாத மாமேனிமாயன் (1) மகனும் அவன் மகன்தன் காதல் மகனை சிறைசெய்த (12) வாணன் தோள் செற்றன் கழல் என் னெஞ்சே' நிறைசெய்து நினை. (20)

அர்.—(நித்யஸித்தனுகையாலே ஒருவர்க்கும் பிள்ளையாக ஆகாதவனாய் ஸ்லாக்யமானதிருமேனியையுடையனாய் ஆஸ்சர்யகரமானகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், (கூ) தேவகீவஸுதேவர்களுக்குப் பிள்ளையாகிய அந்தக் க்ருஷ்ணனாகிய தனக்குப் பிள்ளையாகிய ப்ரத்யும்னனுக்கு ப்ரேமாஸ்பதமான பிள்ளையாகிய அநிருத்தனைச் சிறையில்வைத்த (கஉ)பாணஸுரனுடைய தோள்களைத் துணித்தவனுனக்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை என்னுடைய மடஸ்ஸே! பூர்ணமாக த்யாரம்செய். (20)

கூஉ.

வ்யா.—தொண்ணூற்றிரண்டாம் பாட்டு.— (மகனித்யாதி) 'உவிதாபுடேதுணவீதுரோநு - பிதாபுத்ரேணபித்ருமான்' என்னும்படி யில்லாமையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அலப்ப லாபமிதே புத்ரலாபம், தனக்கில்லாத தொன்றிலேயிதே ஸ்நேஹம் ஜநிப்பது, புத்ரனிற்காட்டில் பௌத்ரன்பக்கல் ஸ்நேஹமுண்டிதே. ஸநித்தனுமாய் பௌத்ரனுமான அநிருத்தாழ்வானைச் சிறைசெய்த சீற்றத்தாலே பாணனுடைய தோளைக்கழித்தவனுடைய திருவடிகளை, நெஞ்சே! அவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க ஸ்நேஹித்தநுபவி. கூஉ.

அரு.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—ஒருவர்க்கும் மகனல்லாத ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மகனுமென்கைக்கு அதிசயமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பிதாபுத்ரேணத்யாதி) பிதா-லோகபிதாவானஸர்வேஸ்வரன், புத்ரேண-புத்ரபூதரான சேதராலே, பித்ருமாந்-பித்ருமானே. இவர்கள் வயிற்றிலேபிறந்து அந்தப்பிறப்பைத்தனக்கதிசயமாக நினைத்திருக்குமென்று ஸ்ருதிக்கர்த்தம், புத்ரலாபம்-புத்ரனுகை, புத்ரனுகை அலப்பலாபமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கில்லாதஇத்யாதி)

கூஉ.

நினைத்துலகிலார்தெளிவார் நீண்ட திருமால் [துலவு அனைத்துலகுமுள்ளொடுக்கி யால்மேல் —கனைத் வெள்ளத்தோர்பிள்ளையாய் மெள்ளத்துயின்றானே உள்ளத்தேவைநெஞ்சேயுய்த்து.

கூஉ.

அந்.—நெஞ்சே! நீண்ட திருமால் உலகில் நினைத்து தெளிவார் ஆர். கனைத்து உலவு வெள்ளத்து ஆல்மேல் ஓர் பிள்ளையாய் (13) அனைத்து உலகும் உள் ஒடுக்கி மெள்ள துயின்றானே உய்த்து உள்ளத்தே வை, (22)

அ?—

மூன்றாந்திருவந்தாதி, கூசு-பா, உய்த்து.

அர்.— மனமே ! (தீர்விக்ரமனாய்) வளர்ந்த ஸர்வேஸ்வரனை
லோகத்தில் தயாநம்செய்து அறியுமவர் யார் ! (ஒருவருமில்லை).
(ஆயினும்) (ப்ரளயகாலத்தில்) கர்ஜித்துத் திரிபாநின்ற ப்ரவாஹத்தில்
ஆலிலையின்மேலே அத்விதீயான பிள்ளையாயிருந்து (கங்.) ஸமஸ்த
லோகங்களையும் வயிற்றிலே யடக்கிக்கொண்டு மெள்ளக் கண்வளர்ந்
த அந்த ஸர்வேஸ்வரனை யாராய்ந்து ஹ்ருதயத்தி லிருத்து. (உஉ)கங்.

வ்யா.— தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.— (நினைத்துலகிலார்
தெளிவார்) அவனையதபவித்துத் தந்தாமுக் குரியராக வல்லாரு
ண்டோ? (நீண்டவித்யாதி) லோகத்தையெல்லா மளக்கைக்காகவளர்
ந்து அளந்தலோகத்தை ஒருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனாயிருப்ப
தொரு ஆலிலையிலே, (கனைத்துலவித்யாதி) சப்தித்துப்பரந்து வளரா
கின்ற உள்ள வெள்ளத்திலே யுளனான பிள்ளையாய், (மெள்ள வித்யாதி)
வயிற்றிலேபுக்க லோகம்தளராதபழக் கீடாக மெள்ளக் கண்வளர்ந்த
வனை. (நெஞ்சே யுய்த்துள்ளத்தேவை) கொடுவருகையாவது-அவன்
புராப்புக்கால் விலக்காதொழிகை. கங்.

அரு.— தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.—(உய்த்து) உய்கை-
நடத்துகையாய் அவனைக்கொண்டு வருகை. கங்.

உய்த்துணர்வென்னு மொளிகொள்விளக்கேற்றி
வைத்தவனைநாடி வலைப்படுத்தேன்—மெத்தெனவே
நின்றானிருந்தான் கிடந்தானென்னெஞ்சத்துப்
பொன்றாமைமாயன் புகுந்து. கூசு.

அங்.—உணர்வு என்னும் ஒளிகொள் விளக்கு ஏற்றி வைத்து
அவனை உய்த்து நாடி வலைப்படுத்தேன். (10) மாயன் என் நெஞ்ச
த்து பொன்றாமை புகுந்து மெத்தெனவே நின்றான், இருந்தான்,
கிடந்தான். (19)

அர்.—ஜ்ஞாந மென்கிற ப்ரகாசத்தைபுடைய திருவிளக்கை(ஹ்
ருதயத்தில்) ஏற்றி வைத்து அந்த ஸர்வேஸ்வரனை யாராய்ந்து கிட்டி
வலையிலகப்படுத்தினேன். (எனக்குவசமாக்கிக்கொண்டேன்). (40)
ஆஸ்சர்யபூதனை அவனும் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே விட்டுப்
பிரியாமல் ப்ரவேசித்து மெள்ள எழுந்தருளி நின்றான்; வீற்றிருந்
தான்; பள்ளிகொண்டான். (கங்) கங்.

வ்யா.— தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.— (உணர்வென்னுமொ
ளிகொள்விளக்கேற்றி) உணர்வாகிற தைலவர்த்திகளா னுண்டான

அழுக்கின் றிக்குகே தினுங்கினதேஜஸ்ஸை ஒளிவிளக்கேற்றி உய்த்து வைத்து, (அவனை எழுபுடையபடுத்தேன்) கொடுவதவைத்து அது ஸத்தித்து ஆதுகூலயமாகிற வலையிலே யகப்படுத்தினேன். (மெத்தெனவேயித்தயாதி) அவனுமில்வலையிலே யகப்பட்டு விச்சேதமின்றிக்கே என்னுடைய நெஞ்சிலே நிற்பதிருப்பது கிடப்பதானான். “பொன்னுமை” என்றது - நான் நசியாமலென்னவுமாம்; ஹ்ருதயத்திலே ஸ்தித்பாதிசுளுக்கு விச்சேதமின்றிக்கே யென்னவுமாம். கூசு

புகுத்திலங்குமந்திப்பொழுதத்து, அரியாய்

இகழ்ந்தவிரணியனதாகம்—சுகிரந்தெங்கும்

சிந்தப்பிளந்ததிருமால் திருவடியே

வந்தித்தென் நெஞ்சமேவாழ்த்து.

கூறு.

அர்.—புகுத்து இலங்கும் அந்திப்பொழுதத்து அரியாய் இகழ்ந்த இரணியனது ஆகம் சுகிரந்து (8) எங்கும் சிந்த பிளந்த திருமால் திருவடியே என் நெஞ்சமே! வந்தித்து வாழ்த்து. (17)

அர்.—ப்ரவேசித்து விவங்காநின்ற ஸந்த்யாகாலத்தில் நாளும் ஹ்ருதியாய்க்கொண்டு, (தன்னை) நித்தித்த ஹிரணியனுடைய சரிதத்தைப் பிளந்து (அ) எங்கும் சிதறும்படியாகத் துண்டித்த ஸ்ரீபுதியினுடைய திருவடியையே என்னுடைய மனமே! தண்டன் ஸமர்ப்பித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணு. (கௌ)

கூறு.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணுற்றைத்தாம்பாட்டு.— (புகுத்து) தம்முடைய பக்க வலன் ஸுலபனுபபடியைக்கண்டு ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாத்மாவானுக்கு ஸுலபனுபபடியைச்சொல்லுகிறார்.

* (புகுத்தியாதி) ஹிரண்மன் வரங்கொள்ளாத ஸத்தையிலே. “புகுத்திலங்கும்” என்றது - ஸத்தையினுடைய ப்ரவேசத்தைச் சொல்லுகிறது. (அரியாயித்தயாதி) ஆஸ்ரித விஹீதி யாகையாலே யொன்றென்ற மாநாமின்றிக்கே சீற்றத்தினுடைய உரமிருந்த படி. (திருமால் திருவடியே) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் ஓத்துக்கடி பிளந்த யருகே யிருக்க யென்கிறது. (வந்தித்தென் நெஞ்சமேவாழ்த்து) வந்தித்தவக்கும் விஷயமவனோடே கூடினவன்போலே கூறு.

அரு.—தொண்ணுற்றைத்தாம்பாட்டு.— சுகிரந்து எங்கும்சித்தப்பிளந்த - அவயவத்தை வகிர்ந்து எங்கும்சித்துப்பிளந்த. இப்

அசமூன்றாந்திருவந்தாதி, கூசு-பா, வாழ்த்திய, கூள-பா, அலரெடுத்த.

படிவிசேஷிப்பானென், கொன்றென்ன வமையாதோவென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்திரித்யாதி). கூரு.

வாழ்த்தியவாயராய்வானோர்மணிமகுடம்
தாழ்த்திவணங்கத்தழும்பாமே—கேழ்த்த
அடித்தாமரைமலர்மேல்மங்கைமணுளன்
அடித்தாமரையாமலர்.

கூசு.

அந்.—கேழ்த்த அடி தாமரை மலர்மேல் மங்கை மணுளன்
அலராம் அடித்தாமரை (8) வானோர் வாழ்த்திய வாயராய் மணி மகு
டம் தாழ்த்தி வணங்க தழும்பாமே. (16)

அர்.—அழகிய தானையுடைய தாமரைப் பூமேல்நித்தயவாஸம்செ
ய்கிற பிராட்டிக்கு வல்லபனான ஸ்ரியஃபதியினுடைய மலர்ந்த தாம
ரைப்பூப்போன்ற திருவடியை (அ) நித்யஸூரிகள் மங்களாசாஸனம்
செய்த திருப்பவளத்தையுடையராய்க்கொண்டு ரதங்குகளிழைத்த கிரீ
டங்களை வணக்கி நமஸ்கரிக்கில் (அதினாலத்திருவடியில்) தழும்புண்
டாகாதோ? (கூசு)

கூசு.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.—(வாழ்த்திய)
நித்யஸூரிகளுடையபரிமாற்றம் பொறுதலெளகுமார்யத்தையுடைய
வென்கிறது.

(கேழ்த்தவித்யாதி) நிறத்தையுடைத்தான தாமரைமேலேயிரு
க்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய திருக்கைகளாலே வருடும்போதும்
கூசிப்பரிமாறவேண்டும் ஸ்ரியஃபதியுடைய திருவடிகளை நித்யஸூ
ரிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டவாயையுடையராய் முடிகளைத்தா
ழ்த்தி வணங்க அது பொறுமேதழும்பாம்.

கூசு.

அரு.—தொண்ணூற்றாற்பாட்டு.—கேழ்-நிறம். அடித்தாமரை
அடிக்கொண்டிருக்கிற தாமரை.

கூசு.

அலரெடுத்தஉந்தியா னுங்கெழ்லாய
மலரெடுத்தமாமேனிமாயன்—அலரெடுத்த
வண்ணத்தான்மாமலரான்வார்சடையான், என்றிவர்கட்
கெண்ணத்தானுமோவிமை.

கூள.

அந்.—அலர் எடுத்த உந்தியான் எழிலாய் மலர் எடுத்த மா
மேனி மாயன் ஆங்கு (10) அலர் எடுத்த வண்ணத்தான் மா மலரான்
வார் சடையான் என்று இவர்கட்கு இமை எண்ணத்தானுமோ? (21)

அர்.— தாமரைப்பூவைத் தூக்கி தர்சிப்பிக்கிற திருநாபியையுடையனாய் அழகிய புஷ்பத்தைக் காண்பியாநின்ற ஸ்லாக்யமான திருமேனியையுடையனாய் ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதனுன ஸர்வேஸ்வரன் செய்த வ்யாபாரங்களில் (க௦) புஷ்பத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிற ஸௌந்தர்யத்தையுடைய இந்த்ரன், ஸ்லாக்யமான கமலப்பூமேல் வஸிக்கிற ப்ரஹ்மா, தொங்குகிற சடையையுடைய ருத்ரன் என்கிற இவர்களுக்கும் கொஞ்சமாகிலும் நினைக்கத்தான்போமோ (உக) கூள்.

வ்யா.— தொண்ணாற்றேழாம்பாட்டு — (அலரெடுத்த வந்தியான்) அலரைக்காட்டாநின்ற திருநாபியையுடையனாய். (ஆங்கித்யாதி) எழிலையுடைத்தாபிருந்துள்ள மலர்காட்டாநின்ற திருமேனியையுடைய ஆஸ்சர்யபூதன். (அலரித்யாதி) இந்த்ராதிகளுக்கும் அவனை மநோரதிக்கத்தான்போமோ? (இமை) விசாரி; சற்றுப்போதென்று மாம்.

கூள்.

அரு.— தொண்ணாற்றேழாம்பாட்டு,— அலரெடுத்தவண்ணத்தான்-தாமரைமலர்போலே நிறத்தையுடைய இந்த்ரன். எடுக்கை-உயர்த்துகையாகையாலே காட்ட என்கிறது.

கூள்.

இமம்சூழ்மலையு மிருவிசம்புங்காற்றும்

அமஞ்சூழ்ந்தறவிளங்கித்தோன்றும்—தமன்சூழ்

நரகத்துநம்மைநணுகாமற்காப்பான்

தூரகத்தைவாய்பிளந்தான்தொட்டு.

சுஅ.

அர்.—இமம் சூழ் மலையும் இரு விசம்பும் காற்றும் (6) அமம் சூழ்ந்து அற விளங்கி தோன்றும் தூரகத்தை தொட்டு (13) வாய்பிளந்தான் நமன் சூழ் ரகத்து நணுகாமல் நம்மை காப்பான். (21)

அர்.— பனியினால் வ்யாப்தமான ஹிமவத்பர்வதத்தையும் பெரிய ஆகாசத்தையும் காற்றையும் (சு) இவையெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து (கீழ்ப்படுத்தி) மிகவும் திகழ்ந்து தோற்றுகின்ற கேசியாகிய குதிரையைப் பிடித்து (க௩) (அதின்) வாயைக் கிழித்தவன், யமனால் ஆளப்பட்ட ரகத்தில் கிட்டாதபடி நம்மை ரக்ஷித்தருளுவன். (உக)

வ்யா.— தொண்ணாற்றெட்டாம்பாட்டு.— (இமஞ்சூழித்யாதி) ஹிமவானிலும்வாயுவின்பக்கலிலும் அமைத்துப் பார்த்து அறப்ரகாசித்துத் தோன்றுகிற தூரகத்தைத்தொட்டு வாய்பிளந்தான். (நமன்சூழ்நரகத்து நம்மை நணுகாமல்காப்பான்) கேசியை ஆஸ்ரிதவிரோதி

அந் மூன்றாந்திருவந்தாதி, கூகூ-பா, தொட்ட, ௧௦௦-பா, சார்வு.

பென் னுன்கதொட்டுப் பிளந்தவன் நமனாலே சூழ்க்கப்பட்டுள்ள நர
கத்தில் நம்மைக்கிட்டாமல் காக்குமவன், கூஅ.

அரு.—தொண்ணாற்றெட்டாம்பாட்டு.—ஹீமவான், ஆகாசம்,
வாயு, இவைகள் கேசியுடைய பருமனுக்கும் உயர்த்திக்கும் பலத்
துக்கு மொப்பாகாமையாலே இவற்றையமைத்து-தாழ்விசாரித்து,
அறவிளங்கி-இவற்றுக்கு மேலாக ப்ரகாசித்து. சூழ்க்கை - விசா
ரிக்கை, கூஅ.

தொட்டபடையெட்டும் தோலாதவென்றியான்
அட்டபுகரத்தானந்நான்—குட்டத்துக்
கோள் முதலை துஞ்சுக்குறித்தெறிந்தசக்கரத்தான்
தான் முதலை நங்கட்டுச்சார்வு, கூகூ.

அர்.—தொட்டபடை எட்டும் தோலாத வென்றியான் அட்ட
புகரத்தான் அந்நான் (7) குட்டத்து கோள் முதலை துஞ்சு குறி
த்து எறிந்த சக்கரத்தான் தான் முதலை நங்கட்டு சார்வு. (17)

அர்.—(திருக்கையில்) எடுத்த ஆயுதங்க ளெட்டினாலும் தோ
ராமல் ஜயசீலனாய் அட்டபுகரமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தரு
ளியிருக்குமவனாய் பூர்வகாலத்தில்(எ)மடுவிலுள்ள மிடுக்கையுடைய
முதலை சாகும்படியாகக் குறிவைத்துப் பொகட்ட திருவாழியையு
டையனாஸ்ரிமஃபதியினுடைய பாதமூலமே நமக்கு ப்ராப்யம். (௧௭)

வ்யா.—தொண்ணாற்றென்பதாம்பாட்டு.—(தொட்டவியா
தி) ஏதேனுமொரு ஆயுதத்தைத்தொட்டால் அவ்வாயுதத்தாலே எதி
ரிகளுக்குத்தோராதேவெற்றியையுடையனாய் திருவட்டபுகரத்திலே
தின்றவன். (குட்டத்தியாதி) “கூ தூஷிசீலாஸாரணஸூ வடிஷித்வ
த்பாதமூலம்சரணம்ப்ராபத்யே” என்னும்படியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராம்வா
னுக்குதவினவனுடைய திருவடிகளே நமக்கப்ராப்யம், கூகூ.

அரு.—தொண்ணாற்றென்பதாம்பாட்டு.—தோலாத-தோராத.
ரலயோரபேதம், கூகூ.

சார்வுநமக்கென்றும்சக்கரத்தான், தண்டுழாய்த்
தார்வாழ்வரைமார்பன்தான்முயங்கும்—காரார்ந்த
வானவருமின்னிமைக்கும்வண்டாமரைநெடுங்கண்
தேனமரும்பூமேல்திரு, ௧௦௦

அந்.—சக்கரத்தான் தண் துழாய் தார் வாழ் வரை மார்பன் தான் முயங்கும் (9) கார் ஆர்ந்த வான் அமரும் மின் இமைக்கும் வண் தாமரை நெடும் கண் (19) தேன் அமரும் பூமேல் திரு நமக்கு என்னும் சார்வு. (26)

அந்.—திருவாழியையுடையனும் குளிர்ந்த திருத்தாழாய் மாலை விளங்காநின்ற மலைபோன்ற திருமார்பையுடையனானஸ்வேஸ்வரன் தானே ஸம்ஸ்லேஷிக்குமவளாய் (௯) மேகம் நிறைந்த ஆகாசத்தில் பொருந்தியிருக்கிற மின்னலைப்போல் பரகாசிக்குமவளாய் அழகியதாமரையுடைய புஷ்பம்போல் விசாலமான திருக்கண்களையுடையளாய் (௧௯) தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூமேல் வளிக்கிறவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி நமக்கு எப்போதும் பரமப்ராப்தியை. (௨௬) ௧௦௦.

முன்றந்திருவந்தாதி முற்றிற்று.

பேயாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—தூறும்பாட்டு.—(சார்வுநமக்கென்றும்) ஆபத்துக்குஸர் வேஸ்வரன்; ஆபத்துள்ளபோதும் எற்றைக்கும் நமக்கபாஸ்ரயம் பெறியபிராட்டியார். (சக்கரத்தானித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்குபகரணமான திருவாழியைக்கையிலே உடையவனுமாய், போகோபகரணமான திருத்தாழையையுடையவன் தானே ஸம்ஸ்லேஷியாநின்றனள்ளவளான. இதுக்குபமாநம் மேல். (காரார்ந்தவித்யாதி) மேகங்கள் செறிந்துள்ள ஆகாசத்திலே அமர்ந்தமின்னைக்காட்டாநின்றனள்ளாளுமாய், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்திலே குளிரநோக்காநின்ற கண்ணையுடையாளாய், தேன் செறிந்தபூவின்மேலே யிருக்கிற திரு. (சார்வுநமக்கென்றும்) பெரியபிராட்டியார் நமக்கெல்லாக்காலத்துக்கு மபாஸ்ரயம். ௧௦௦,

முன்றந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

முற்றிற்று.

பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—தூறும்பாட்டு.—கீழே “குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்” என்கையாலே ஆபத்துக்குஸர்வேஸ்வரனென்கிறது. மின்னிமைக்கும்-மின்னை பரகாசிப்பிக்கை, மின்னைக்காட்டுகை; மின்போலே யிருக்கிறாளென்பபடி. ௧௦௦,

முன்றந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாந அநும்பதம்,

முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.